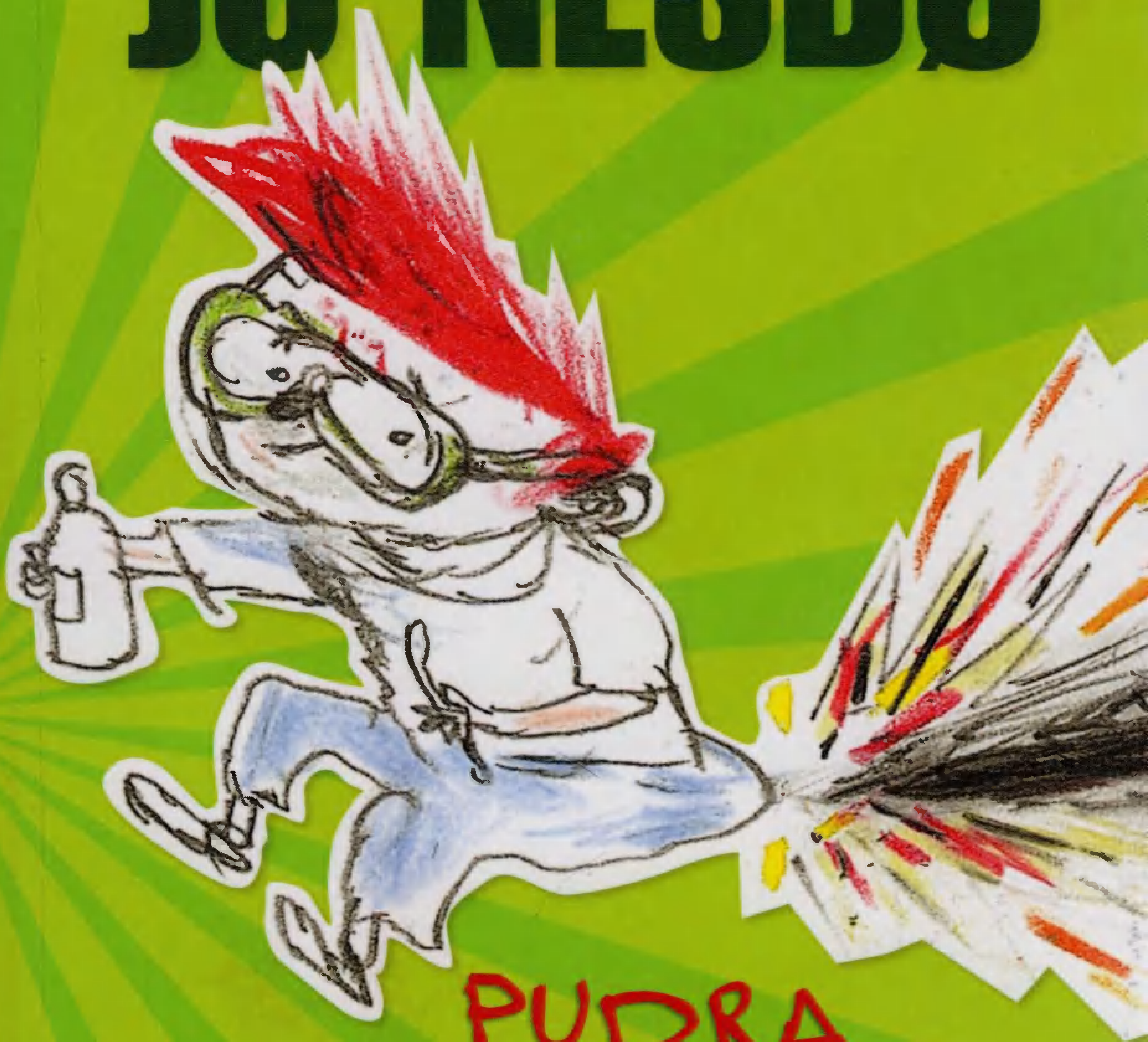

JO NESBØ

PUDRA
PENTRU PĂRTURI A
DOCTORULUI
PROCTOR

JO NESBØ

PUDRA PENTRU
PÂRTURI A
DOCTORULUI PROCTOR

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NESBØ, JO

Pudra pentru părțuri a doctorului Proctor / Jo Nesbø;
trad.: Lingua Connexion. - București: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-256-2

821.113.5-31=135.1

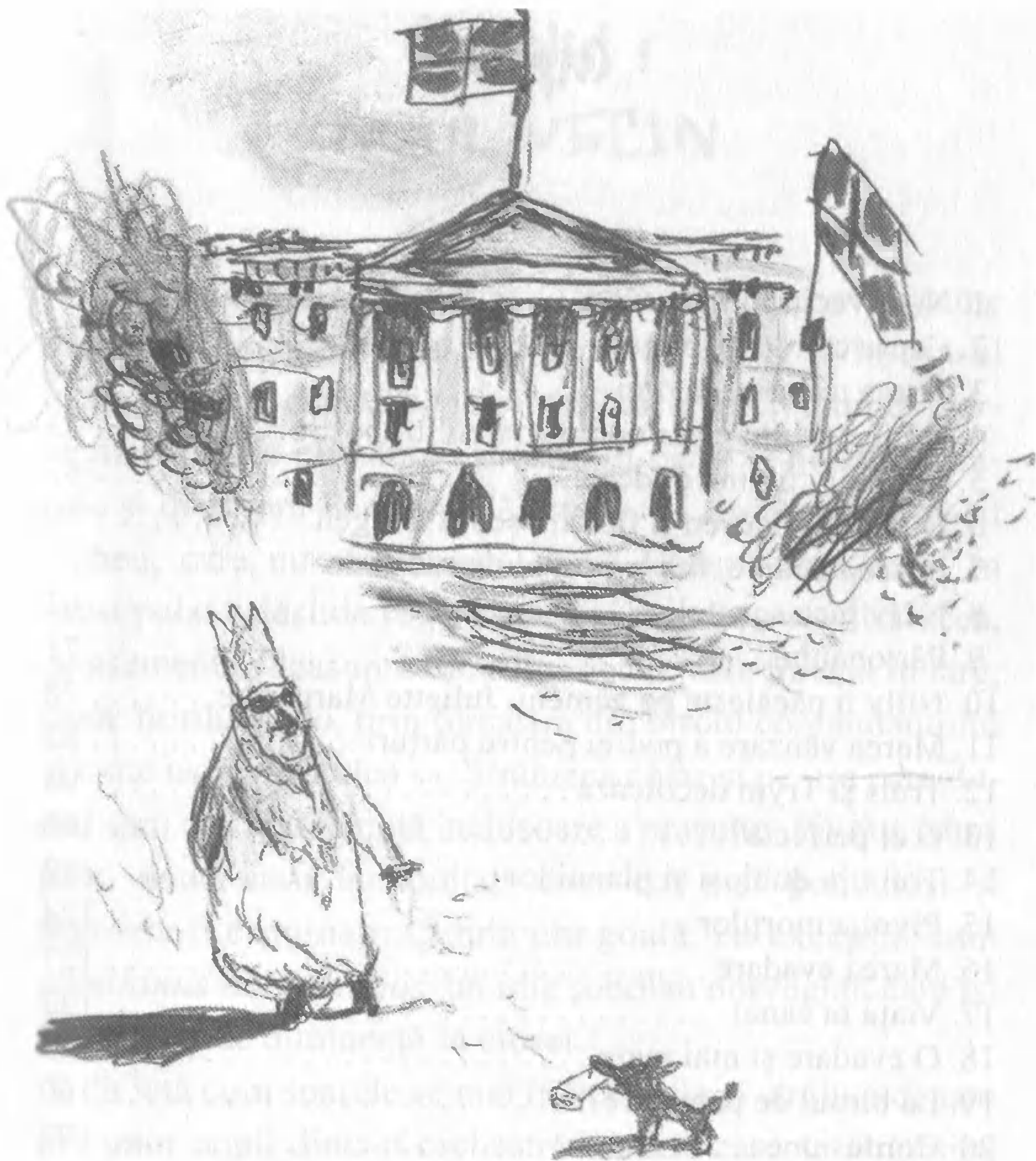
Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JO NESBØ
Doktor Proctors Prompepulver
Copyright © Jo Nesbø, 2007
© Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-256-2

Cuprins

1. Noul vecin	7
2. Capre cu rău de mare	18
3. Prima testare a pudrei.	25
4. Noul elev din clasa domnișoarei Strobe	33
5. Lui Nilly îi vine o idee	42
6. Dirijorul Madsen și fanfara școlii Dølgen	50
7. În acea noapte, într-un canal de sub Oslo	58
8. Nilly face socoteli	62
9. Pârtonautul.	71
10. Nilly îi păcălește pe gemeni. Juliette Margarine	78
11. Marea vânzare a pudrei pentru pârțuri	85
12. Truls și Trym decolează	93
13. O zi perfectă?	106
14. Trei tipi dubioși și planul lor	112
15. Pivnița morților	124
16. Marea evadare	127
17. Viața în canal	137
18. O evadare și mai mare	145
19. La biroul de patentare	160
20. Confesiunea	172
21. Ziua Independenței	175
22. Ultimul capitol.	185

Capitolul I NOUL VECIN

Era luna mai și, după ce soarele străluci ceva vreme deasupra Japoniei, Rusiei și Suediei, răsări și în orașul Oslo – micuța capitală a unei țări foarte mici, numită Norvegia. Soarele nu zăbovi prea mult până să-și trimită razele și deasupra Fortăreței Akershus și a unui micuț palat galben, care nu era altceva decât lăcașul unui rege. În acest palat sălășluia regele micuței țări. Soarele strălucea, de asemenea, deasupra tunurilor vechi, care ținteau în larg, peste fiordul Oslo, prin fereastra din biroul comandantului și toate ușile din calea sa. Strălucea chiar și pe ușa care ducea spre cea mai temută închisoare a orașului, Pivnița Morților, unde erau întemnițați doar cei mai periculoși și îngrozitori criminali. Celula era goală, cu excepția unui *sobolanus norvegianus*, un mic șobolan norvegian care își făcea baia de dimineață în closet.

Și iată cum soarele se mai înalță puțin și străluci deasupra unor copii dintr-o orchestră școlară care se străduiau să se trezească foarte devreme dimineața, îmbrăcându-se repede cu uniforme scurtoase și care, în acest moment, exersau marșul și cântatul aproape simultan. Pentru că, în

curând, va fi ziua de 17 mai, Ziua Independenței Norvegiei, iar aceasta este ziua în care toate orchestrele școlare de pe tot cuprinsul micii țări se trezesc foarte devreme dimineața, îmbracă uniforme scorțoase și încep să cânte aproape în același timp.

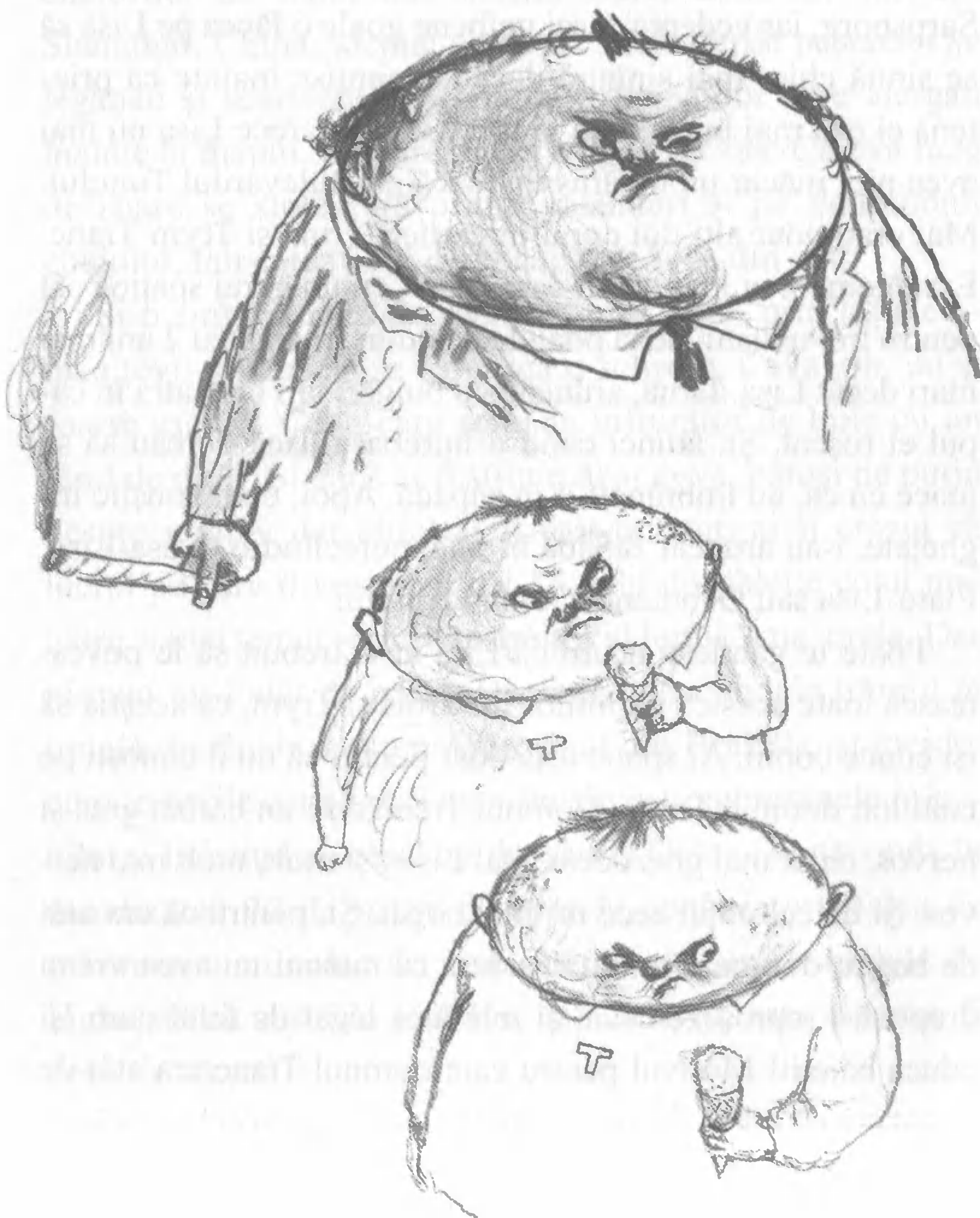
Apoi, soarele se mai înalță puțin și străluci deasupra cheiurilor de lemn din fiordul Oslo, unde un vas din Shanghai, China, tocmai ancorase. Scândurile pasarelei se legănau și scârțâiau sub greutatea hamalilor care alergau înainte și înapoi, descărcând marfa de pe vas. Câteva raze de soare se strecurară printre scânduri și pe dedesubtul cheiului, într-o țeavă al cărei capăt se iveau din apă.

Și o singură rază de soare își croi drum prin întunecimea țevii și făcu să se zărească o sclipire. Ceva alb, ud și foarte ascuțit. Ceva care semăna înfiorător de bine cu un rând de dinți. Și dacă ai fi știut măcar ceva, câtuși de puțin despre reptile, dar altfel ai fi fost prostuț, ai fi crezut că lucrul pe care îl vezi sunt cei 18 colți din fălcile celui mai mare și mai temut șarpe constrictor al lumii. Anaconda. Dar nimeni nu-i atât de prost. Deoarece anacondele trăiesc în junglă, în fluvii precum Amazonul din Brazilia, și nicidecum în țevile canalizării care împânzesc subteranele micuțului și liniștitului orașel nordic numit Oslo. O anaconda în canalizare? 20 de metri de mușchi constrictori, falca de mărimea unui colac de înot și dinți precum cornetele de înghețată cu susul în jos? Ha, ha! Desigur, asta chiar ar fi ceva de văzut!

Acum, soarele începu să strălucească pe o stradă liniștită, numită Bulevardul Tunului. Câteva raze de soare străluciră peste o casă roșie, unde comandantul Fortăreței Akershus lua micul dejun împreună cu soția și fiica lor, Lisa. Soarele strălucea și deasupra casei galbene de pe cealaltă parte a străzii, unde locuise prietena cea mai bună a Lisei. Însă prietena ei cea mai bună tocmai se mutase într-un oraș numit Sarpsborg, iar vederea casei galbene goale o făcea pe Lisa să se simtă chiar mai singură decât se simțise înainte ca prietena ei cea mai bună să se mute. Asta, deoarece Lisa nu mai avea nici măcar un tovarăș de joacă pe Bulevardul Tunului. Mai erau doar alți doi copii în cartier: Truls și Trym Trane. Erau gemeni și locuiau în casa mare, cu un garaj spațios cât pentru trei mașini, de la poalele dealului, și erau cu 2 ani mai mari decât Lisa. Iarna, aruncau cu bulgări tari ca piatra în capul ei roșcat. Și, atunci când îi întrebase dacă doreau să se joace cu ea, au îmbrâncit-o în zăpadă. Apoi, cu mânușile înghețate, i-au aruncat zăpadă în față, poreclind-o Grasa-Lisa, Flatu-Lisa sau Debutanta Comandantului.

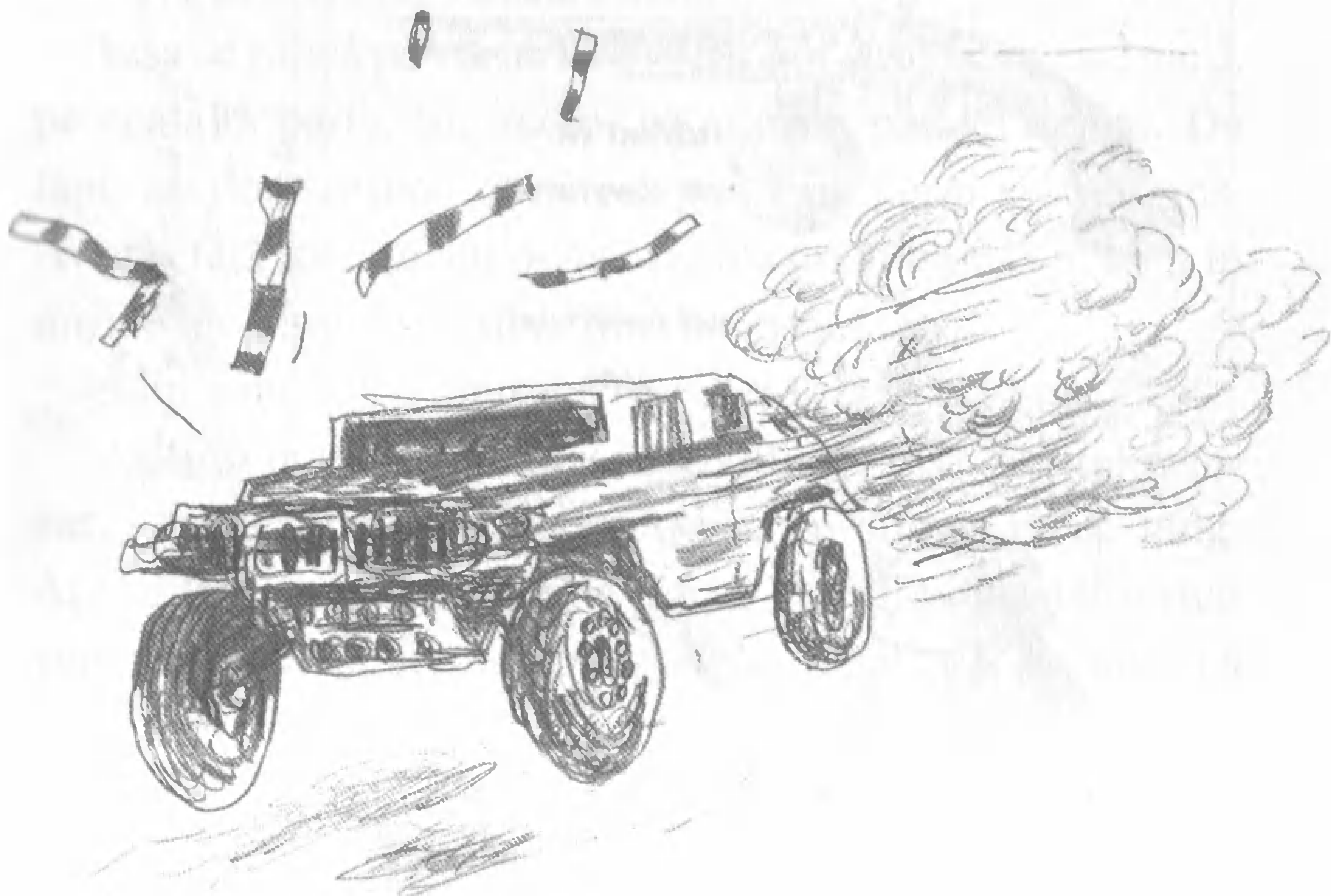
Poate te gândești acum că Lisa ar fi trebuit să le povestească toate acestea părinților lui Truls și Trym, ca aceștia să își educe copiii. Ai spune asta doar pentru că nu îl cunoști pe tatăl lor, domnul Trane. Domnul Trane este un bărbat gras și nervos, chiar mai gras decât tatăl Lisei, și mult, mult mai nervos. Și de cel puțin zece ori mai bogat. Și, pentru că era atât de bogat, domnul Trane considera că nimeni nu avea vreun drept să-i reproșeze ceva, și mai ales legat de felul cum își educa băieții! Motivul pentru care domnul Trane era atât de bogat era că odată furase o invenție de la un inventator sărac.

Era vorba despre un material foarte dur, foarte misterios și foarte secret, care era folosit, printre altele, la fabricarea ușilor din pușcării, pentru a face să nu se poată evada din acestea. Domnul Trane folosisese banii câștigați din această invenție pentru construirea marii case cu trei garaje și achiziționarea unui Hummer. Hummerul este o mașină mare,

nervoasă, care a fost inventată pentru a fi folosită în război; aceasta ocupa aproape întreaga stradă când domnul Trane o conducea pe Bulevardul Tunului. Hummerele, de asemenea, poluează foarte mult. Dar domnului Trane nu-i păsa, deoarece lui îi plăceau mașinile mari și nervoase și, în plus, știa că, dacă s-ar fi izbit de cineva, mașina lui era mai mare decât a celuilalt, așa că ghinionul lui.

Din fericire, va mai trece ceva vreme până când Truls și Trym vor putea s-o mozolească pe Lisa din nou cu zăpadă, pentru că soarele topise de mult zăpada de pe Bulevardul Tunului, iar acum strălucea deasupra grădinilor care erau înverzite și bine îngrijite. Toate, mai puțin una. Era dezordonată, cenușie și neîngrijită, dar plăcută oricum, deoarece avea doi peri și o căsuță dărăpănată, care se poate să fi fost albastră cândva și căreia îi lipseau acum un număr însemnat de țigle – asta era sigur. Vecinii de pe Bulevardul Tunului îl văzuseră arareori pe omul care locuia acolo. Lisa îl întâlnise

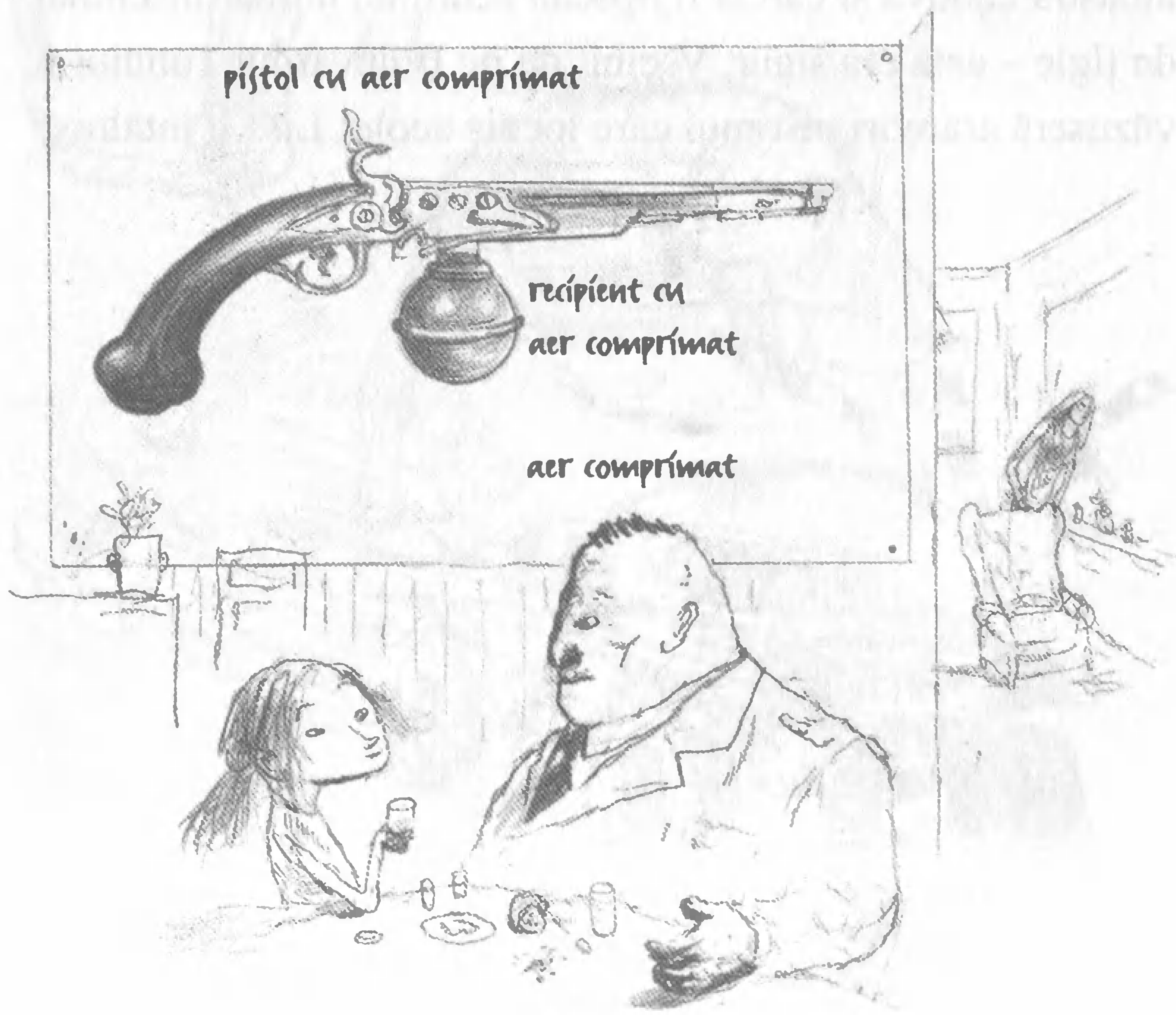
doar de câteva ori, iar el îi zâmbise, dar altminteri arăta cam ca grădina lui: dezordonat, cenușiu și neîngrijit.

– Ce se aude? mormăi comandantul pe când zgomotul unui motor de mare putere spulberă liniștea dimineții. E nenorocitul de Hummer al domnului Trane?

Soția lui își întinse gâtul și privi pe fereastra bucătăriei.

– Nu. Pare a fi o mașină de transportat mobilă.

Lisa, care în general era o fetiță foarte bine educată, se ridică de la masă fără a fi terminat de mâncat sau a cere voie. Fugi pe treptele din fața casei. Cu siguranță, era o mașină de transportat mobilă. O camionetă cu numele CRAZY QUICK înscris pe lateral era parcată în fața casei galbene și goale, în care până atunci locuise prietena sa. Și muncitorii descărcău cutii de carton din spatele camionetei. Lisa coborî scările și merse până la așa-zisul mărar aflat în

curtea ei, lângă gard, ca să vadă mai bine ce se petrece. Bărbații în salopete cărau mobile, lămpi și fotografii mari și urâte. Lisa observă cum unul dintre muncitori îi arată unui coleg o trompetă puțin îndoită, așezată deasupra uneia dintre cutiile de carton, iar apoi amândoi începură să râdă. Însă nu văzu nici măcar un semn a ceea ce spera să vadă: păpuși, biciclete mici, o pereche de schiuri scurte. Și asta nu putea însemna decât un singur lucru. Cei care tocmai se mutau nu aveau copii sau cel puțin nu o fetiță de vârsta ei. Lisa oftă.

Chiar atunci, auzi o voce.

– Salut!

Se uită în jur surprinsă, dar nu văzu pe nimeni.

– Bună!

Se uită în sus, spre pomul despre care tatăl ei spunea că era măr, dar în care nimeni nu văzuse vreodată un măr. Și care acum părea să vorbească.

– Nu acolo, zise vocea. Aici!

Lisa se ridică pe vârfurile picioarelor și se uită peste gard, pe cealaltă parte. Și, acolo, se afla un băiețel roșcat. De fapt, nu doar roșcat, ci mai degrabă cu părul roșu aprins. Avea o față micuță, cu ochișori albaștri și un năsuc cârn în mijloc. Pe chipul lui, doar pistruii erau mari.

– Eu sunt Nilly, spuse el. Ce ai de zis în privința asta?

Ar fi trebuit să se numească William, însă preotul refuzase să-i dea unui băiat atât de mic un nume atât de lung. Așa că Billy trebuia să fie de-ajuns. Dar clopotarul bisericii venise cu o idee genială: pentru un băiat atât de mic, că era *aproape* invizibil, Nilly era numele perfect. Părinții

oftară și acceptară această idee, astfel încât clopotarului i se făcu pe plac.

Lisa întreabă:

– Ce am de zis cu privire la ce?

– Cu privire la faptul că mă numesc Nilly. Nu e tocmai un nume comun.

Lisa se gândi la acest lucru.

– Nu știu, spuse ea.

– Bine, zâmbi băiatul. Rimează cu silly¹, dar mai bine să nu vorbim despre asta. De acord?

Lisa încuviință.

Băiatul își băgă degetul arătător în urechea stângă.

– Și tu cum te numești?

– Lisa, răspunse fetița.

Arătătorul lui Nilly se învârti înainte și-napoi, în timp ce băiatul o privea. Într-un final, își scoase degetul din ureche, se uită la el, dădu din cap mulțumit și îl șterse de pantaloni.

– Fir-ar să fie, nu mă pot gândi la nimic care să rimeze cu Lisa, zise el. Ești norocoasă.

– Te muți în casa Anei?

– Nu știu cine este Ana, dar ne mutăm în cocioaba aia galbenă de-acolo, spuse Nilly arătând cu degetul mare peste umăr.

– Ana este prietena mea cea mai bună, zise Lisa. S-a mutat la Sarpsborg.

– Uau, asta e foarte departe, spuse Nilly. Mai ales că e vorba de prietena ta cea mai bună.

¹ Prostuț (în lb. engleză) (n.red.)

– Este? întrebă Lisa. Ana nu credea că e atât de departe. Zicea că trebuie doar să merg spre sud, pe autostradă, atunci când vreau să o vizitez.

Nilly dădu din cap, cu o față mohorâtă.

– Spre sud e corect, dar întrebarea este dacă autostrada ajunge atât de departe. Sarpsborg e de fapt în emisfera sudică.

– Sudică emi... ce? rosti Lisa șocată.

– Emisferă, spuse Nilly. Asta înseamnă că e de cealaltă parte a lumii.

– Uau, zise Lisa deznădăjduită. Dar, după ce se gândi o clipă, continuă: Tata spune că e foarte cald în sud, tot anul, așa că pun pariu că Ana poate merge la înot oricând, fie că e vară sau iarnă.

– Nu se poate, zise Nilly. Sarpsborg e atât de departe în sud, încât este practic la Polul Sud. E gheață acolo. Pinguinii locuiesc pe acoperișurile caselor oamenilor.

– Vrei să spui că la Sarpsborg ninge tot anul? întrebă Lisa.

Nilly încuviință din cap, iar Lisa fu cuprinsă de un fior de frig. Nilly își strânse buzele în același timp suflând aer printre ele. Sună ca un pârț. Lisa ridică o sprânceană, amintindu-și că gemenii o strigau Flatu-Lisa.

– Vrei să mă superi? întrebă ea. În legătură cu porecla mea?

Nilly clătină din cap.

– Nicidecum. Exersam, răspunse el. Cânt la trompetă. Asta înseamnă că trebuie

să exerseze întruna. Chiar și atunci când nu am trompeta la mine.

Lisa își înclină capul într-o parte și îl privi chiorâș. Nu prea era sigură că el spune adevărul.

– Lisa, trebuie să te speli pe dinți înainte de a pleca la școală, auzi deodată o voce îndepărtată.

Era tatăl ei, care își îmbrăcase uniforma albastră de comandant și se legăna spre ușă cu burta lui cea mare.

– Vaporul cu praf de pușcă pentru tunurile noastre a sosit în dimineața asta, de la Shanghai, așa că mă voi întoarce târziu. Să fii cuminte astăzi.

– Da, tată, spuse Lisa, care era întotdeauna cuminte.

Știa că erta o zi specială când ajungea în oraș încărcătura cu praf de pușcă. Străbătuse pe mare jumătate de glob și trebuia manevrată cu extrem de multă atenție și respect, deoarece era folosită pentru aprinderea Aproape Faimosului

Salut Regal al tunurilor Fortăreței Akershus în ziua de 17 mai, Ziua Independenței Norvegiei.

– Tată, îl strigă Lisa. Știi că Sarpsborg e în... ăăă... emisfera sudică?

Comandantul se opri cu o expresie uimită.

– Cine zice asta?

– Nilly.

– Cine e Nilly?

– Nilly... începu ea arătând cu degetul, dar se opri brusc când își dădu seama că arăta spre o bucată de asfalt de pe Bulevardul Tunului unde era doar asfalt și absolut nici urmă de Nilly.

Capitolul 2

CAPRE CU RĂU DE MARE

Când Nilly îl auzi pe tatăl Lisei, comandantul, spunându-i că trebuie să meargă la școală, își aminti că și el trebuia să facă același lucru. Oriunde s-ar afla aceasta. Și, dacă era suficient de rapid, poate că avea timp să mănânce și micul dejun, să-și găsească rucsacul și, dacă era absolut necesar, să se spele și pe dinți și să reușească să plece cu cineva cunoscut, care să știe drumul spre noua lui școală.

Se strecură printre picioarele muncitorilor ocupați cu transportarea mobilei în casă. Și acolo, într-o cutie de carton din hol, își văzu trompeta. Răsufcă ușurat, o înșfăcă și o strânse la piept. Nilly, sora și mama sa ajunseseră cu o parte din lucruri, cu o seară înainte, și singurul motiv de îngrijorare fusese ca nu cumva muncitorii să uite cutia cu trompeta lui.

Își puse cu grijă buzele pe muștiucul trompetei.

— O trompetă ar trebui sărutată. Ca pe o femeie, îi spunea mereu bunicul său.

Nilly nu sărutase niciodată în viața lui o femeie sau cel puțin nu așa, nu direct pe buze. Și, la drept vorbind, spera nici să nu fie nevoit să o facă. Suflă în trompetă. Sună ca o capră

cu rău de mare. Nu sunt mulți oameni care să fi auzit vreodată o capră cu rău de mare behăind, dar chiar așa sună.

Nilly auzi pe cineva bătând cu pumnul în perete și știu pe dată că era mama lui, care nu se trezise încă.

– Nu acum, Nilly! strigă ea. E 8 dimineața. Noi dormim încă.

Spunea mai tot timpul „noi“, deși era singură în dormitorul ei: „Noi mergem la culcare acum“ și „Noi ne vom face o cană de cafea“. Ca și când tata n-ar fi plecat deloc, ca și când încă l-ar fi avut acolo – depozitat într-o micuță cutie din care, din când în când, dacă Nilly nu era acasă, îl scotea la iveală. Un tată în miniatură, care arăta exact ca tatăl pe care Nilly îl văzuse în fotografii. Miniatură însemnând ceva foarte mic; și era destul de logic ca, dintre toți oamenii, Nilly să aibă un tată în miniatură, de vreme ce Nilly era cel mai mic băiat pe care el însuși îl văzuse vreodată.

Merse la bucătărie și își pregăti ceva de mâncare. Deși abia se mutaseră cu o zi înainte, găsi toate cele trebuincioase, pentru că se mutaseră de atâtea ori, încât cam știa pe unde punea mama lui lucrurile. Farfuriile în sertarul din stânga, argintăria în dulapul de sus și pâinea în dulapul de jos. Tocmai se pregătea să-și înfigă dinții într-o felie de pâine cu salam deasupra, când felia i-a fost smulsă din mână.

– Ce faci, piticule? întrebă Eva înfigându-și dinții fix în locul în care Nilly plănuise să și-i înfigă pe ai lui.

Eva era sora lui Nilly. Avea 15 ani și, atunci când nu era plictisită, era nervoasă.

— Știi că pitbullul este cel mai prost câine din întreaga lume? întrebă Nilly. Este atât de prost, încât, atunci când fură mâncarea unui pudel pitic, care din întâmplare este cel mai deștept câine din întreaga lume, nici măcar nu se prinde că a fost păcălit.

— Ia mai taci! spuse Eva.

Însă Nilly nu tăcu.

— Atunci când pudelul pitic știe că pitbullul va simți miros de pâine cu salam și va veni să îi ia tartina, de obicei, unge felia de pâine cu unsoare de la melcii-elefant.

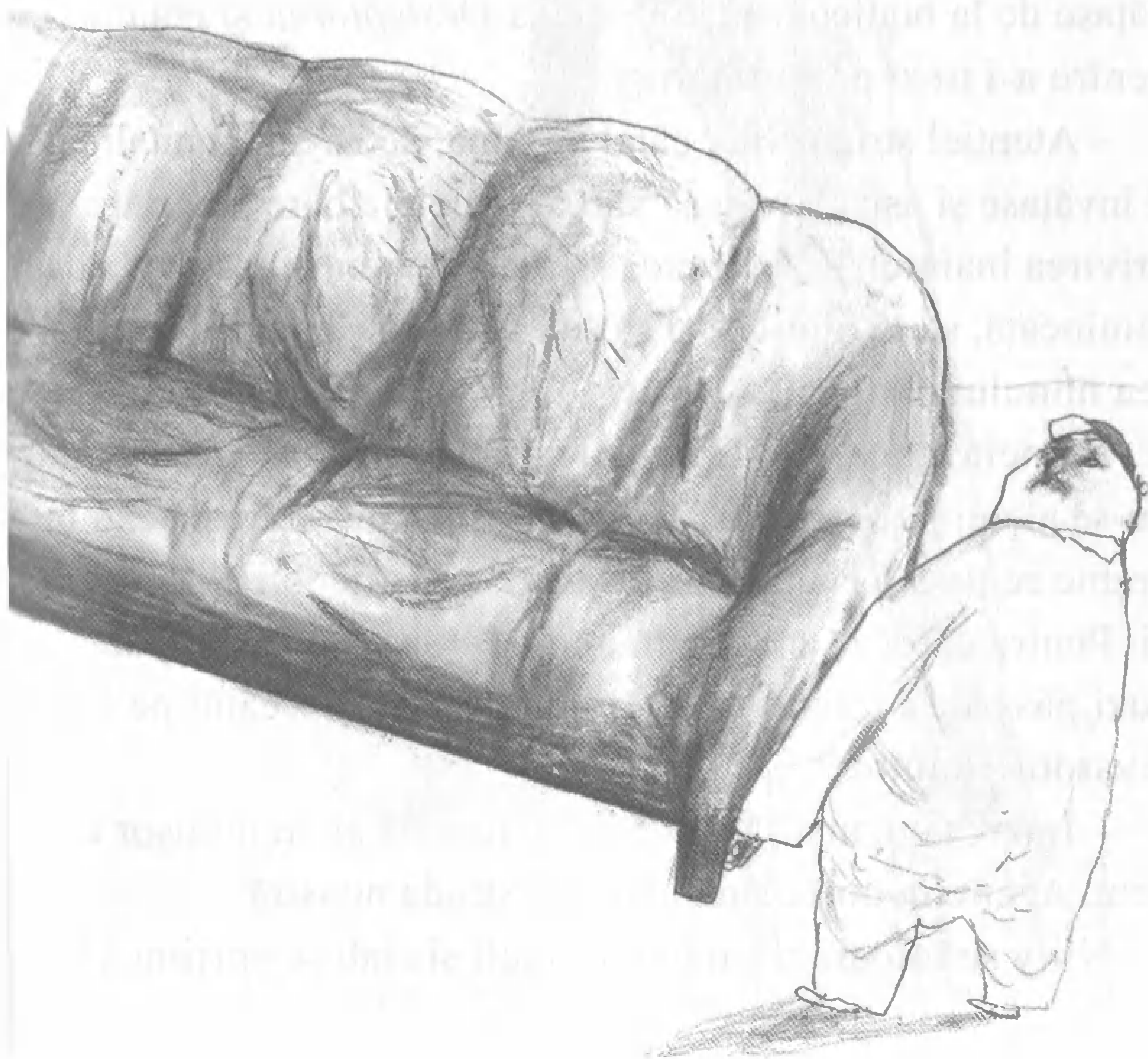
— Melcii-elefant? se strâmbă Eva la el, privindu-l cu o oarecare suspiciune.

Din păcate pentru ea, Nilly citea cărți și astfel știa o mulțime de lucruri despre care ea nici măcar nu auzise, astfel încât sora lui nu putea fi sigură niciodată dacă era vreo invenție de-a lui Nilly sau ceva de prin cărțile alea vechi ale bunicului lor. De exemplu, în cazul de față, putea fi vorba despre ceva din cartea pe care Nilly o citea cel mai mult, una groasă și

plină de praf, care se numea *Animale care îți dorești să nu fi existat*.

– N-ai auzit niciodată de melcul-elefant? strigă Nilly. Tot ce trebuie să faci e să te uiți pe fereastră – sunt o mulțime afară, pe peluză. Unii mari, grași. Atunci când îi strivеști între două cărți, iese din ei ceva care seamănă cu niște muci galbeni-verzui, care curg din nasurile oamenilor care au gripă de Beijing de gradul trei. Nu există muci mai răi decât mucii pe care îi ai atunci când faci gripă de Beijing de gradul trei. Cel puțin, în afară de balele de la melcii-elefant.

– Dacă mai minți mult, o să ajungi în iad, zise Eva aruncând o privire rapidă feliei de pâine din mână.

Nilly sări de pe scaun.

– Nici nu-mi pasă câtă vreme au fanfară acolo, spuse el. Și eu voi putea cânta la trompetă.

– Nu vei ajunge niciodată să cânți într-o fanfară! strigă Eva în urma lui. Nimeni nu vrea un cântăreț la trompetă care e atât de mic, încât nici măcar nu ajunge la înălțimea tobei. Și nicio fanfară nu are uniforme atât de mici!

Nilly își luă niște pantofiori minusculi, care erau în hol, ieși pe treptele din fața casei, luă o poziție solemnă, strânse buzele, le puse pe trompetă și începu un cântec pe care îl învățase de la bunicul său. Se numea *Deșteptarea* și era creat pentru a-i trezi pe somnoroși.

– Atenție! strigă Nilly când termină, deoarece bunicul lui îl învățase și asta. Vreau să văd ambele picioare pe punte și privirea înainte! Toată lumea să fie gata pentru inspecția de dimineață, să se alinieze și să se pregătească pentru intonarea imnului național. *Atenție!*

Muncitorii care încă mutau cutii se conformară, oprindu-se atenți pe aleea din fața casei și rămânând nemișcați în vreme ce țineau canapeaua de stejar a mamei lui Nilly între ei. Pentru câteva secunde fu atât de liniște, încât se puteau auzi păsările cântând și camionul de gunoi urcând pe Boulevardul Tunului.

– Interesant, auzi Nilly o voce jovială și cu un ușor accent. Avem un nou comandant pe strada noastră.

Nilly se întoarse. Un bărbat înalt și slab se sprijinea de gardul de lemn al casei vecine. Părul lui alb era la fel de lung

și neîngrijit ca iarba din grădina sa. Purta o haină albastră precum cea a profesorului de tâmplărie de la fosta școală a lui Nilly și mai purta, de asemenea, ceva ce semăna cu niște ochelari de înot. Nilly își închipui că era ori un Moș Crăciun răătăcit – care slăbise foarte mult –, ori un profesor trăsnit.

– V-am deranjat? întrebă Nilly.

– Chiar dimpotrivă, spuse omul cu cap ca un tufiș.

– Venisem să văd cine cântă atât de bine. Sunetul mi-a trezit niște amintiri grozave, despre o excursie cu barca, petrecută acum mulți, mulți ani, pe un râu din Franța.

– Cu barca? întrebă Nilly.

– Sigur. Bărbatul își închise ochii cufundat în visare, cu fața spre soare. O ambarcațiune care ne ducea pe mine, pe iubita mea, motocicletă mea și o turmă de capre. Soarele tocmai începea să apună, vântul se întetea, apa era puțin agitată, iar caprele începuseră să behăie într-o veselie. Nu voi uita niciodată acel sunet.

– Salut! zise Nilly. Eu sunt Nilly. Nu sunt foarte sigur ce aș mai putea spune.

– Nu e nevoie să spui nimic, răspunse bărbatul cu accentul său. Doar dacă vrei să mai spui ceva, bineînțeles.

Și astfel Nilly l-a cunoscut pe doctorul Proctor. Doctorul Proctor nu era Moș Crăciun. Dar era cumva trăsnit.

Capitolul 3

PRIMA TESTARE A PUDREI

— Eu sunt doctorul Proctor, zise profesorul în cele din urmă. Accentul său era gutural, făcând ca vocea să-i sune ca o mașină de tuns iarba neunsă. Sunt un profesor trăsnit. Sau pe-aproape, oricum.

Râse din toată inima, un fel de râs fornăit, și începu să-și ude peluza netunsă cu o stropitoare verde.

Nilly, care nu refuza niciodată o conversație interesantă, își așază jos trompeta, alergă pe scările din fața casei, se apropie de gard și întrebă:

— Și ce anume vă face atât de sigur că sunteți aproape trăsnit, domnule Proctor?

— *Doctor* Proctor. Ai auzit vreodată de un profesor care să încerce să inventeze o pudră care să prevină febra fânului, dar să ajungă în final să inventeze o pudră de părțuri? Nu, nici nu mă gândeam altfel. Un eșec destul de mare... și destul de scandalos, nu-i așa?

— Ei bine, depinde, zise Nilly cocoțându-se pe gard. Ce face pudra dumneavoastră de părțuri? Îi împiedică pe oameni să tragă părțuri?

Profesorul râse și mai tare.

– Oh, măcar dacă ar fi făcut asta. Atunci, probabil că aş fi găsit pe cineva care să o cumpere, spuse el.

Dintr-odată, se opri din udatul peluzei şi duse mâna la bărbie, pierdut în gânduri.

– Nu zici tu rău deloc, Nilly. Dacă aş face pudra în aşa fel încât să-i împiedice pe oameni să tragă părţiuri, atunci oamenii ar putea-o folosi înainte de a merge la petreceri sau înmormântări. Până la urmă, sunt multe ocazii când să tragi părţiuri e complet nepotrivit. Nu mă gândisem la asta.

Aruncă stropitoarea în iarbă şi se grăbi să intre în mica lui casă albastră.

– Interesant, mormăi el. Poate că aş putea doar să inversez formula şi să creez o pudră de oprire a părţilor.

– Aşteptaţi! strigă Nilly. Doctore Proctor, aşteptaţi!

Nilly sări de pe gard rostogolindu-se prin iarba înaltă, dar, când se ridică în picioare, nu-l mai zări nicăieri pe profesor – se vedea doar casa lui albastră şi un rând de trepte care coborau spre uşa deschisă a unei pivniţe. Nilly fugi spre uşă atât de repede cât îl puteau duce picioarele lui cele scurte. Era întuneric înăuntru, însă auzi trosnete şi pocnete. Nilly ciocăni cu putere în tocul uşii.

– Intră! strigă profesorul dinăuntru.

Nilly păşi într-o pivniţă abia luminată. Lângă unul dintre pereţi, desluşi conturul vag al unei vechi şi nefuncţionale motociclete cu ataş. Şi un raft cu diferite figurine Mickey Mouse, precum şi un borcan plin cu o pudră verde, ce lumina, cu o etichetă pe care scria cu majuscule „PUDRA ILUMINANTĂ VERDE A DOCTORULUI

PROCTOR!“ iar dedesubt, cu litere puțin mai mici: „O idee strălucită, care ar putea aduce zâmbete lumii“.

– Aceasta e pudra de părțuri? întrebă Nilly.

– Nu, acolo e doar pudră fosforescentă, care te face să luminezi, spuse doctorul Proctor de undeva din întunericul pivniței. O invenție mai degrabă fără succes.

Profesorul se ivi din întunecimea pivniței cu o lanternă într-o mână și o mască de scufundări în cealaltă.

– Pune-ți asta pentru siguranță, în timpul experimentului. Am inversat procesul ca totul să se petreacă în altă ordine. Închide ușa și ai grijă. Totul e conectat la întrerupătorul becului.

Nilly își puse masca pe față și închise ușa.

– Mulțumesc, zise profesorul și apăsă întrerupătorul.

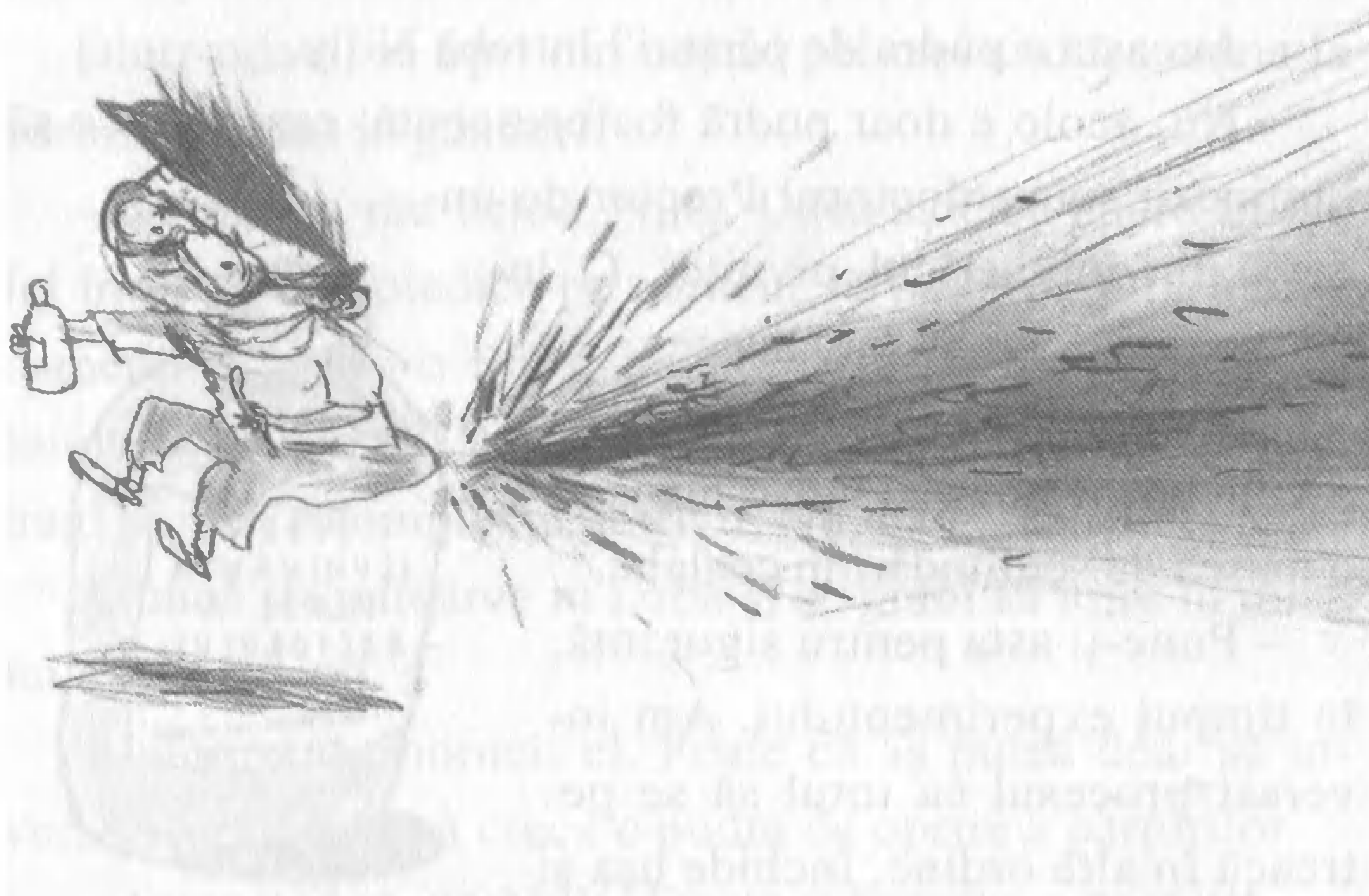
Lumina se aprinse și o mulțime de țevi metalice care se încâlceau în toate direcțiile, între tot felul de butoaie, recipiente, tuburi, hornuri și containere de sticlă începură să tremure și să vuiască, să se agite și să se zgâlțâie.

– Nu uita să te arunci la pământ dacă auzi un pocnet! strigă doctorul Proctor peste tot acest zgomot.

Recipientele de sticlă începură să tremure, să fiarbă și să scoată aburi.

– Bine! țipă Nilly și chiar atunci se auzi un pocnet.

Bubuitura fusese atât de puternică, încât Nilly simți cum ceara din urechi îi era împinsă în cap, în timp ce ochii îi erau

împinși afară. Lumina se stinse și se făcu întuneric beznă și complet liniște. Nilly găsi lanterna pe podea și o aprinse spre profesor, care era întins pe burtă, cu mâinile deasupra capului. Nilly încercă să spună ceva, dar, când nu își putu auzi propria voce, realizează că surzise. Își înfipse degetul arătător în urechea stângă și îl învârti. Apoi, încercă să vorbească din nou. Acum, putea auzi ceva îndepărtat, ca și când un strat de mazăgă de la melcul-elefant i-ar fi acoperit timpanul.

— Ăsta a fost cel mai zgomotos lucru pe care l-am auzit! țipă el.

— Evrica! strigă doctorul Proctor sărind în picioare, scuturându-și haina și ridicându-și ochelarii, care nu erau ochelari de înot, ci ochelari de motocicletă.

Întreaga față a profesorului era acoperită de o pudră gri tuciurie, cu excepția a două cercuri unde fuseseră ochelarii. Apoi, se îndreptă spre unul dintre tuburile de testare și turnă conținutul acestuia într-un recipient de sticlă, cu o strecurătoare în capăt.

– Privește! exclamă doctorul Proctor.

Nilly văzu o pudră de un albastru-deschis, foarte fină, care rămăsese pe strecurătoare. Profesorul luă o linguriță și o băgă în borcan, apoi în gură.

– Mmm, făcu el. Nici o schimbare în privința aromei.

Apoi, își încleștă dinții și închise ochii. Nilly văzu cum chipul profesorului se înroșește pe sub praful negru care-l acoperea.

– Ce faceți? întrebă Nilly.

– Încerc să trag un părț, sâsâi profesorul printre dinții încleștați. Și nu merge. Nu-i așa că-i grozav?

Zâmbi și mai încercă o dată. Dar, după cum știm prea bine, este foarte greu să zâmbești și să tragi părțuri în același timp, așa că doctorul Proctor renunță.

– În sfârșit, am inventat ceva ce poate fi utilizat cu un scop, zise el zâmbind. O pudră antipărțuri.

– Pot să o încerc și eu? întrebă Nilly aplecându-se spre strecurătoare.

– Tu? întrebă profesorul uitându-se la Nilly.

Profesorul ridică o sprânceană deasă și o coborî pe cealaltă, astfel încât Nilly să vadă că nu-i plăcea ideea.

– Am mai testat pudră antipărțuri până acum, se grăbi Nilly să adauge.

– Ah, serios? întrebă profesorul. Unde?

– În Praga, spuse Nilly.

– Chiar așa? Și cum a fost? întrebă profesorul.

– Bine, răspunse Nilly, dar tot am tras părțuri.

– Bun, zise profesorul.

– Ce e bun? întrebă Nilly.

– Că tot ai tras părțuri. Asta înseamnă că încă nu există nimic care să *prevină* părțurile. Îi întinse lingura lui Nilly. Poftim. Servește!

Nilly umplu lingura și înghiți întregul conținut.

– Deci? întrebă profesorul.

– Numai puțin, mormăi Nilly cu gura plină de pudră. E foarte uscată.

– Încearcă s-o înghiți cu asta, spuse profesorul întinzându-i o sticlă.

Nilly duse sticla la gură, bău și reuși să înghită pudra.

– Uau, e bună chestia asta, zise Nilly căutând în van o etichetă pe sticlă. Ce e?

– Sucul de pere al doctorului Proctor, spuse profesorul. În principal, apă și zahăr cu puțin lemn-de-vierme și o picătură de bale de la melcul-elefant și bule... E ceva în neregulă?

Profesorul îl privi foarte îngrijorat pe Nilly, care începuse dintr-odată să tușească violent.

– Nu, nu, zise Nilly cu ochii înlăcrimați. Doar că nu credeam că melcul-elefant există în realitate...

Poc!

Nilly privi în sus speriat. Pocnetul nu fusese la fel de puternic precum cel care îl asurzise pentru un minut, dar, de data aceasta, Nilly simți o smucitură puternică în turul pantalonilor săi, iar ușa pivniței se deschise cu o izbitură.

– Vai, nu! exclamă doctorul Proctor ascunzându-și fața în mâini.

– Ce-a fost asta? întrebă Nilly.

– Ai tras un pârț! țipă profesorul.

– Ăla a fost un pârț? șopti Nilly. Și, dacă a fost, e cel mai zgomotos pârț pe care l-am auzit vreodată.

– Probabil că e de la sucul de pere, spuse profesorul. Ar fi trebuit să mă gândesc că amestecul poate fi exploziv.

Nilly își umplu din nou lingura, cu și mai multă pudră, dar doctorul Proctor îl opri.

– Îmi pare rău, asta nu este potrivit pentru un copil, zise el.

– Ba sigur că este, spuse Nilly. Tuturor copiilor le place să tragă pârțuri.

– Asta e absurd, zise doctorul Proctor. Pârțurile miros foarte urât.

– Dar pârțurile astea nu miros, spuse Nilly.

Profesorul adulmecă profund.

– Mmm, făcu el. Interesant, nu miros.

– Știți pentru ce-ar putea fi folositoare această invenție? întrebă Nilly.

– Nu, spuse doctorul Proctor, și chiar ăsta era adevărul. Tu știi?

– Da, zise Nilly triumfător. Își încrucișă brațele la piept și se uită în sus, la doctorul Proctor. Eu știu.

Și acesta fu începutul a ceea ce va deveni pudra pentru pârțuri a doctorului Proctor.

Dar acum mama lui Nilly stătea în capul scărilor din fața casei, strigându-i că trebuie să se grăbească, pentru că era prima lui zi la școala cea nouă. Și despre asta este vorba în următorul capitol.

Capitolul 4

NOUL ELEV DIN CLASA DOMNIȘOAREI STROBE

Păsărelele ciripeau și soarele strălucea, dar în clasă era o liniște de mormânt. Domnișoara Strobe își coborî ochelarii pe vârful nasului ei incredibil de lung și se uită la noul băiat.

– Deci, tu ești Nilly, carevasăzică? rosti ea cu o voce tărăgănată.

– Chiar așa, și ce-i cu asta? răspunse Nilly.

Câțiva elevi râseră, dar, când domnișoara Strobe făcu mișcarea ei caracteristică, plesnind catedra cu palma, într-o secundă se lăsă din noua liniște de mormânt.

– Poți sta drept, te rog, Nilly, se auzi vocea ei. Abia te pot vedea stând acolo, în banca ta.

– Îmi pare rău, domnișoară Strobe, spuse Nilly. Dar *stau* cât de drept pot. Problema, după cum puteți vedea, este că sunt mititel.

Acum, ceilalți elevi râdeau și mai tare.

– Liniște! spumegă domnișoara Strobe. Își împinse ochelarii și mai jos pe nas, liniștită, pentru că nasul era suficient de lung pentru asta. Din moment ce ești nou, ce-ar fi să ne zici câte ceva despre tine, domnule Nilly?

Nilly se uită în jur.

– Nou? spuse el. Nu sunt nou. Dacă e să mă întrebați pe mine, voi sunteți cei care sunteți noi. În afară de Lisa, cel puțin. Pe ea am cunoscut-o deja.

Toată lumea se întoarse spre Lisa, care nu ar fi vrut altceva decât să intre în pământ cât mai repede.

– Și, în plus, am 10 ani, adăugă Nilly. Deci, de exemplu, dacă aș fi o pereche de pantofi, n-aș fi deloc nou. Aș fi chiar extrem de vechi. Bunicul meu avea un câine care a fost trimis la azilul de câini bătrâni când avea 10 ani.

Domnișoara Strobe nu făcu nici măcar o încercare de a opri hohotele de râs care se porniră după această povestire, ci doar îl privi pe Nilly gânditoare, până când râsetele se stinseră de tot.

– Ajunge cu maimuțăreala, domnule Nilly, zise ea cu un zâmbet subțire pe buze. Ținând cont de dimensiunile tale modeste, îți sugerez să te urci pe bancă, atunci când te adresezi clasei.

Spre surpriza domnișoarei Strobe, Nilly nu așteptă să i se spună de două ori, ci sări pe bancă și își aranjă bretelele pantalonilor.

– Locuiesc pe Bulevardul Tunului, împreună cu mama și cu sora mea. Am trăit în toate regiunile Norvegiei și, în plus, în câteva care acum nu mai sunt în Norvegia. Prin asta vreau să spun că ele erau în Norvegia în Epoca Glaciară, dar, odată ce gheața a început să se topească, bucăți imense s-au rupt și au început să plutească în ocean. Una dintre cele mai mari astfel de bucăți se numește acum America, iar cei care lo-

cuiesc acolo nu au nici cea mai mică idee că stau pe o bucată de gheață care cândva făcea parte din Norvegia.

– Domnule Nilly, îl întrerupse domnișoara Strobe. Limitează-te la cele mai importante detalii, te rog.

– Cel mai important, zise Nilly, este să cânt la trompetă la parada din Ziua Independenței Norvegiei, în data de 17 mai. Pentru că a cânta la trompetă e ca și cum ai săruta o femeie. Îmi poate spune cineva unde pot găsi cea mai apropiată fanfară?

Dar toată lumea din clasă se holbă la el cu gura căscată.

– Ah, da! Aproape uitasem, reluă Nilly. Eram acolo în această dimineață, când una dintre cele mai mari invenții din lume a fost născocită. Inventatorul este doctorul Proctor, iar eu am fost selectat să fiu asistentul său. Această invenție este pudra pentru păr...

– Suficient! țipă domnișoara Strobe. Te poți așeza la loc, domnule Nilly.

Domnișoara Strobe își petrecu restul orei explicând istoria Zilei Independenței Norvegiei, dar nici măcar unul dintre elevii din clasă nu o asculta. Se holbau cu toții la bucățica din Nilly pe care o puteau vedea ițindu-se din banca lui. Apoi, clopoțelul sună.

În pauză, Nilly stătu singur, privindu-i pe ceilalți copii cum se jucau de-a prinselea și de-a v-ați ascunselea. O observă pe Lisa care, de asemenea, se uita la ceilalți copii. Nilly tocmai se pregătea să meargă spre ea, când doi băieți mari, îmbrăcați cu uniforme și cu capetele pătrate pășiră în fața lui, blocându-i drumul. Nilly știa deja ce urma să se întâmple.

– Salut, piticanie! spuse unul din ei.

– Salut, o gigantilor care cutreierați lumea cu pașii grei, întunecând soarele! zise Nilly fără a-și ridica privirea din pământ.

– Ceee? făcu băiatul.

– Nimic, pitbullilor, rosti Nilly.

– Tu ești nou în școală, spuse celălalt băiat.

– Și ce dacă? întrebă Nilly în șoaptă, chiar dacă știa mai mult sau mai puțin sigur care va fi răspunsul la această întrebare.

– Dacă ești nou, înseamnă că trebuie să te scufundăm în țâșnitoarea de băut apă, zise celălalt băiat.

– De ce? întrebă Nilly chiar mai șoptit decât înainte.

Știa răspunsul și la această întrebare.

Primul băiat dădu din umeri.

– Pentru că... pentru că... începu el încercând să se gândească la un răspuns.

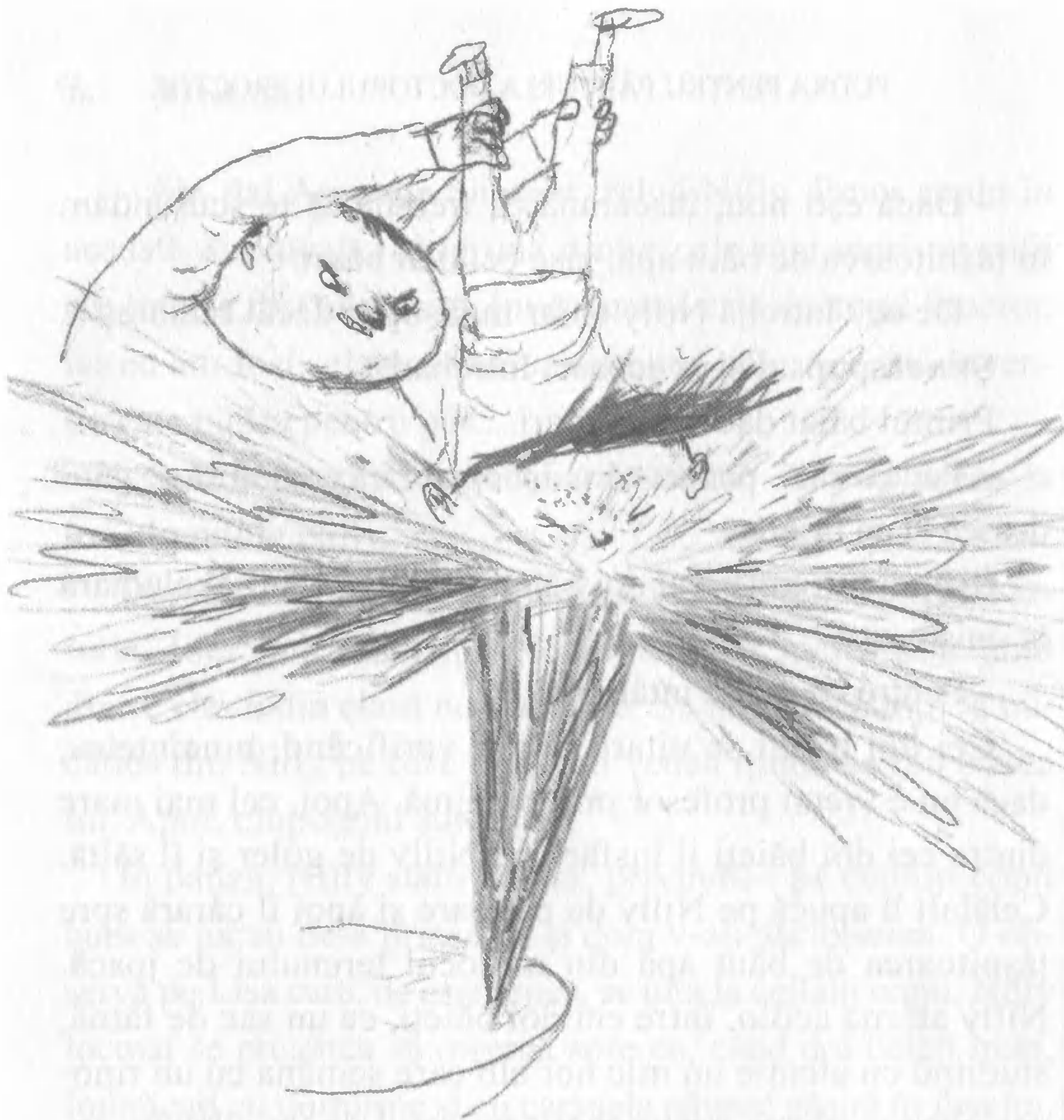
Și apoi toți trei – cei doi băieți și Nilly –, toți exclamară la unison:

– Pentru că așa se întâmplă!

Cei doi băieți se uitară în jur, verificând, bineînțeles, dacă nu e vreun profesor prin preajmă. Apoi, cel mai mare dintre cei doi băieți îl înșfăcă pe Nilly de guler și îl săltă. Celălalt îl apucă pe Nilly de picioare și apoi îl cărară spre țâșnitoarea de băut apă din mijlocul terenului de joacă. Nilly atârna acolo, între cei doi băieți, ca un sac de făină, studiind cu atenție un mic nor alb care semăna cu un rinocer obez și plutea nestingherit pe cerul de un albastru incredibil de clar. Auzi cum în jurul lui se făcu liniște în timp ce tot mai mulți copii se adunau, urmând procesiunea și mormăind anticipativ. Îi privi luptându-se pentru șansa de a astupa celelalte orificii ale țâșnitorii cu degetele, astfel încât să rămână un singur jet puternic, care țâșnea aproape 2 metri în aer. Nilly simți cum era ridicat deasupra fântânii, precum și curentul rece de aer din jurul apei. Ceilalți copii începură să chiuie.

– Te botezăm pe tine... începu băiatul care îl ținea pe Nilly de picioare.

– Pigmeul cu cap de foc, completă celălalt.

– Bună asta, prietene! exclamă primul băiat. Zic că am face bine să-i stingem focul!

Băieții râdeau atât de tare, încât îl scuturau pe Nilly ba sus, ba jos. Apoi, îl ținură deasupra țâșnitorii care îl stropi pe Nilly fix în față, mai ales în nas și în gură. Nu putea să mai respire și, pentru un moment, crezu că avea să se înece, dar chiar atunci mâinile îl ridicară de deasupra jetului. Nilly se uită în jurul lui, la toți copiii adunați în jurul țâșnitorii și la Lisa, care stătea singură la marginea terenului de joacă.

– Încă o dată, încă o dată! strigară copiii.

Nilly oftă și trase adânc aer în piept. Apoi, îl băgară în apă din nou.

Nilly nu se opuse deloc și nu scoase nici un cuvânt. Doar își închise ochii și gura. Încerca să își imagineze că se afla în ambarcațiunea cu motor a bunicului său, chiar în față, cu capul atârându-i în afara bărcii, așa încât stropii valurilor mării să-l lovească în obraji. Ce plăcut!

Când băieții terminară, îl așezară pe Nilly jos și își văzură de treaba lor. Lui Nilly, părul cel roșu îi stătea lipit de cap, iar pantofii îi musteau de apă. Ceilalți copii se adunară în jurul lui și îl priviră râzând în timp ce băiețelul își scoase tricoul de sub bretele.

– Ce țâșnitori prăpădite aveți pe-aici, spuse el în gura mare. În Londra, în Piața Trafalgar au o chestie din asta care aruncă jeturi de apă la 5 metri în sus, adăugă el. Un prieten de-al meu a încercat să bea din ea. Apa i-a zburat doi molari și l-a făcut să-și înghită aparatul dentar. Am văzut și un italian căruia i-a zburat peruca de pe cap când a încercat să bea.

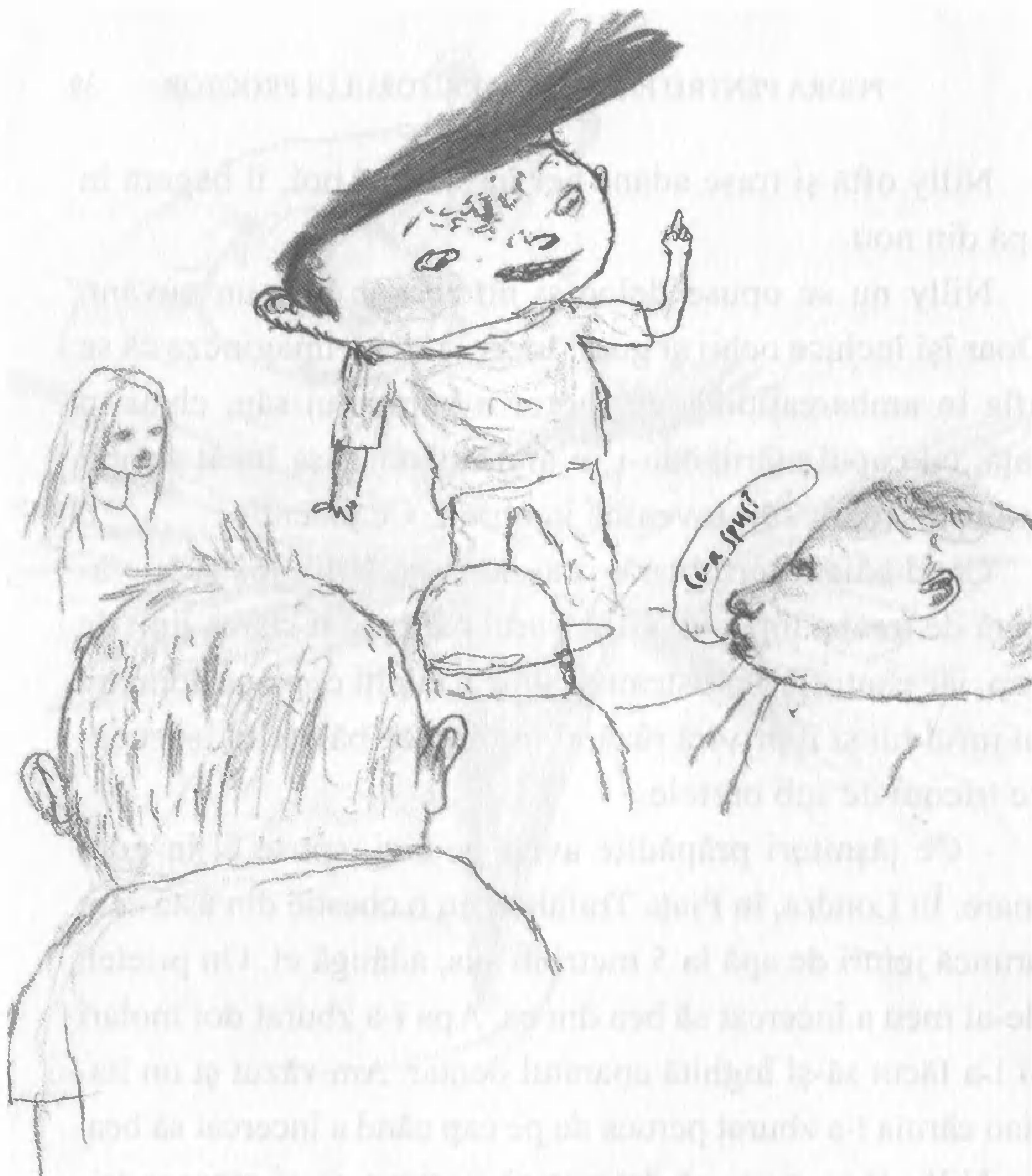
Nilly făcu o pauză dramatică în timp ce-și storcea tricoul ud.

– Bine, unii oameni spuneau că aia nu era o perucă, de fapt era chiar părul adevărat al italianului care i-a fost smuls instantaneu. Așa că am decis să încerc să stau pe acea fântână.

Nilly își lăsă capul într-o parte, ca să-și scoată apa din ureche.

Într-un final, unul dintre copii întrebă:

– Și ce s-a întâmplat?

– Ei bine... zise Nilly suflându-și nasul, întâi o nară, apoi cealaltă.

– Ce-a spus? întreabă unul dintre copiii care stăteau în spatele mulțimii.

Cei care stăteau în față îl repeziră:

– Șșșșșșșșșș!

– De sus, de unde stăteam, puteam vedea tot, tocmai până în Franța, care se afla la mai mult de 800 de kilometri depărtare, zise Nilly scuturându-și părul și improșcând pe toată lumea cu apă. Ar putea să vi se pară exagerat, adăugă

el scoțând un pieptene din buzunarul din spate și trecându-și-l prin păr. Dar trebuie să Țineți minte cĂ era o zi deosebit de seninĂ și cĂ o bunĂ parte din Europa este extrem de platĂ.

Apoi, Nilly își făcu loc prin mulțimea de copii și se duse la Lisa, care se afla la marginea terenului de joacĂ.

– Ei bine, spuse ea cu un zĂmbet timid. Ce părere ai despre școala noastră pĂnĂ acum?

– Nu-i atĂt de rĂu, rĂspunse el. Nu m-a strigat nimeni Silly Nilly pĂnĂ acum.

– Cei doi bĂieȚi erau Truls și Trym, zise Lisa. Sunt geameni și, din nefericire, locuiesc pe Bulevardul Tunului.

Nilly ridicĂ din umeri.

– Truls și Trym din Ăștia locuiesc peste tot.

– Ce vrei sĂ spui? ĂntrebĂ Lisa.

– Fiecare stradĂ are cĂte un Truls sau un Trym. Nu poȚi fugi de ei, indiferent unde te-ai muta, explicĂ Nilly.

Lisa se gĂndi puȚin. Oare sĂ fie niște Truls și Trym și Ăn Sarpsborg?

– Ți-ai gĂsit un nou prieten bun deja? o ĂntrebĂ Nilly.

Lisa clĂtinĂ din cap. Apoi, stĂturĂ unul lĂngĂ celălalt, Ăn liniște, privindu-i pe ceilalȚi copii jucĂndu-se, pĂnĂ cĂnd Lisa ĂntrebĂ:

– Era chiar adevĂrat ce-ai spus despre doctorul Proctor și invenȚia sa?

– Sigur cĂ da, zise Nilly cu un zĂmbet ștregar. Aproape tot ceea ce spun este adevĂrat.

Și chiar atunci sunĂ clopoȚelul.

Capitolul 5

LUI NILLY ÎI VINE O IDEE

În acea după-amiază, Nilly ciocăni cu putere în ușa pivniței casei albastre. Trei bătăi ferme. Acesta era semnalul pe care îl stabiliseră.

Doctorul Proctor deschise larg ușa și, când îl văzu pe Nilly, exclamă:

– Minunat! Apoi, ridică o sprânceană stufoasă și o coborî pe cealaltă, arătă cu degetul și întreabă: Ce-i asta?

– Lisa, spuse Nilly.

– Asta pot vedea și singur, spuse profesorul. Locuiește peste stradă dacă nu mă înșel. Ce vreau să zic este: ce caută ea aici? Nu stabiliserăm că acest proiect e strict secret?

– E clar că nu-i nimic secret, zise Lisa. Astăzi, Nilly a povestit despre asta întregii clase.

– Cum? exclamă profesorul înspăimântat. Nilly, e adevărat?

– Păi... spuse Nilly. Poate, doar puțin adevărat.

– Ai zis... ai zis... mârâi profesorul agitându-și mâinile prin aer, în vreme ce Nilly făcu niște ochi mari și inocenți, ca și când ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Nilly exersase această expresie a feței special pentru astfel de momente și îl făcea să semene cu o cămilă foarte

mică și extrem de deprimată. Pentru că oricine știe că e absolut imposibil să fii supărat pe o cămilă foarte deprimată. Profesorul oftă, renunțând să mai spună ceva, apoi își lăsă brațele în jos.

– Ei bine, fie, poate că nu e chiar atât de cumplit. Și, până la urmă, tu ești asistentul meu, așa că presupun că e în regulă.

– Mulțumesc, zise Nilly încet.

– Desigur, desigur, spuse profesorul agitându-și mâinile în fața lui Nilly. Acum, poți înceta să te chinui să arăți ca o cămilă deprimată. Veniți și închideți ușa în urma voastră.

Făcură cum li se ceruse, în vreme ce doctorul Proctor se grăbi spre tuburile și recipientele de sticlă pentru teste care bolboroseau și fumegau cu ceva ce mirosea a pere coapte.

Lisa se opri chiar în tocul ușii și se uită în jur. Văzu o plantă cu petale albe într-un ghiveci de pe pervazul geamului. Și pe peretele de lângă ea atârna o fotografie cu o motocicletă cu ataș în fața căreia presupuse că se afla Turnul Eiffel din Paris. Pe motocicletă stătea un tânăr care se-măna cu profesorul, iar în ataș se afla o fată drăguță și zâmbitoare, cu părul negru.

– Ce faceți? îl întrebă Nilly pe doctorul Proctor.

– Perfecționez produsul, spuse el amestecând niște preparat într-un butoiăș. Ceva ce ar trebui să-i dea mai mult zvâc. O concentrație mai explozivă aș zice.

Profesorul își muie degetul în mixtură, apoi gustă.

– Hmmm. Merge mai mult lemn-de-vierme.

– Pot să gust? întrebă Lisa zgâindu-se peste marginea recipientului.

– Îmi pare rău, nu, răspunse profesorul.

– Îmi pare rău, nu, răspunse și Nilly.

– De ce nu? întrebă Lisa.

– Ești poate un cobai certificat pentru pudra de pâțuri?
întrebă Nilly.

Lisa se gândi un moment, apoi spuse:

– Din câte știu, nu.

– Atunci, ți-aș recomanda să lași deocamdată testatul în seama mea, zise Nilly aranjându-și bretelele, apoi luă o lingură și o băgă în butoi.

– Atenție! rosti profesorul. Mai bine, începi cu un sfert de lingură.

– Sigur, fu de acord Nilly și băgă un sfert de lingură cu pudră în gură.

– Apoi, vom începe numărătoarea inversă, spuse doctorul Proctor și se uită la ceas. Șapte, șase, cinci, patru, trei... Hei, Lisa, nu sta fix în spatele lui!

Chiar atunci se auzi un bubuit. Iar Lisa simți un val de aer lovind-o înainte să-și piardă echilibrul și să ajungă în fund, pe podeaua pivniței.

– Ah! rosti Nilly. Lisa, ești teafără?

– Mda, zise ea puțin amețită în timp ce profesorul o ajuta să se ridice în picioare. Ei bine, aș spune că are destul zvâc!

Nilly râse cu poftă.

– Felicitări, doctore!

– Mulțumesc, mulțumesc, zise profesorul. Cred că voi face eu însumi un mic test...

Profesorul înghiți o jumătate de lingură cu pudră și începu numărătoarea inversă. Când ajunse la zero se auzi un nou bubuit, dar, de data aceasta, Lisa avusese grijă să stea lângă ușă.

– Uau, spuse profesorul ridicând planta care nu mai avea nici o petală. Cred că următoarele teste le vom face afară.

Puseră pudra într-o cutie metalică pentru biscuiți și o luară cu ei în grădină.

– Dați-mi lingura, zise Nilly.

– Atenție la doză... începu doctorul Proctor, dar Nilly deja luase o lingură plină.

– Simt un gădilat în stomac, spuse Nilly, care era atât de nerăbdător, încât sărea întruna.

– Șapte, șase, cinci, numără profesorul.

Când se auzi bubuitura, toate păsările cântătoare din pârul din curtea profesorului își luară zborul alarmate. Și, de această dată, nu Lisa, ci Nilly dispăru în iarba înaltă.

– Unde ești? strigă doctorul Proctor căutându-l prin iarbă. Cum a fost?

Auziră un zgomot înfundat și apoi apăru Nilly, stacojiu la față de atât râs.

– Mai mult! strigă el. Mai mult!

– Priviți, profesore! îi arată Lisa. Lui Nilly i s-a rupt turtul pantalonilor!

Într-adevăr, așa era. Pantalonii lui Nilly erau practic făcuți bucăți. Profesorul privi cu îngrijorare rezultatele și hotărî că suficiente teste pentru acea zi. Îi rugă să îi caute mobila de grădină, care era prin iarbă pe undeva, iar el se duse în casă. Când se întoarse, aduse pâine, unt, lebăr și suc. Lisa găsisese mobilierul de grădină și, așezați pe scaunele albe, se apucară să mănânce gândindu-se la ce-ar putea fi folosită invenția lor. Profesorul veni cu ideea de a o vinde fermierilor.

– Ar putea mânca o jumătate de lingură de pudră pentru pârțuri, explică el, iar apoi să pună sacul cu semințe în fața... ăăă... locului de lansare. După aceea, presiunea

aerului ar împrăștia aceste semințe pe întreg câmpul. Ar câștiga o grămadă de timp. Voi ce părere aveți?

– Excelent! spuse Nilly.

– Dar, să fiu sinceră, zise Lisa, nu cred că oamenii vor dori să mănânce alimente care provin din semințe peste care s-au tras pârturi.

– Hmm, spuse profesorul scărpinându-și claia de păr alb. Cred că ai dreptate în această privință.

– Ce-ar fi să facem cea mai rapidă pompă de bicicletă din lume? strigă Nilly. Tot ceea ce trebuie să faci e să iei un

furtun, să-ți potrivești un capăt în fund și celălalt la valva cauciucului, iar apoi... bum! Cauciucul este umflat într-o fracțiune de secundă!

– Interesant, spuse profesorul dregându-și glasul. Dar mă tem că tocmai bumul este problema. Cauciucul va exploda și el.

– Dar ce-ar fi să folosim pudra pentru părțuri la uscarea părului? sugeră Lisa.

Nilly și profesorul o priviră pe Lisa în vreme ce ea îi lămurii cum membrii întregii familii ar putea trage la sorti, toți, de la cel mai mic până la bunică, să vadă cine să mănânce praful de părțuri după ce toată lumea a făcut dușul de dimineață. Și toți ceilalți ar putea pur și simplu să stea în spatele persoanei respective.

– Bună idee, zise profesorul. Dar cine va usca părul celui care trage părțurile?

– Și ce ne facem dacă explozia o dă rămă pe bunică și aceasta își fracturează șoldul? adăugă Nilly.

Continuară să-și expună idee după idee, dar toate aveau o hibă de un soi sau de altul. În cele din urmă, toți își mesteau sendvișurile în liniște, când Nilly exclamă dintr-odată:

– Am găsit!

Lisa și doctorul Proctor îl priviră fără prea mult entuziasm, căci era pentru a patra oară în ultimele câteva minute când Nilly exclama că a găsit soluția, dar până acum nu o găsisese. Nilly sări pe masă.

– Am putea pur și simplu să folosim pudra fix pentru același lucru pentru care am folosit-o până acum! spuse el.

– Dar nu am folosit-o pentru nimic, replică profesorul.

– Pur și simplu, bubuim fără vreun scop, adăugă Lisa.

– Exact! spuse Nilly. Și cui îi plac bubuiturile fără sens mai mult decât orice pe lume?

– Ei bine, zise profesorul. Copiilor, presupun. Și adulților copilăroși.

– Exact! Și când vor ei bubuituri fără nici un rost?

– În ajunul Anului Nou?

– Da! strigă Nilly entuziasmat. Și... și... și?

– De Ziua Independenței Norvegiei! rosti Lisa într-un suflet, sărind pe masă lângă Nilly. Și mai sunt doar câteva zile până atunci! Nu înțelegeți, profesore? Nu trebuie să mai inventăm absolut nimic, putem vinde pudra așa cum e!

Ochii profesorului se măriră și întinseră pielea de pe nasul său subțire și ridat, încât acum semăna cu un fel de pasăre.

– Interesant, mormăi el. Foarte interesant. Ziua Independenței... copii... lucruri care fac bum... este... este. Și, dintr-odată, sări și el pe masă. Evrica!

Ca la un semn, toți trei începură să danseze un fel de dans al victoriei pe masă.

Capitolul 6

DIRIJORUL MADSEN ȘI FANFARA ȘCOLII DØLGEN

Domnul Madsen stătea în sala de sport, cu ambele brațe întinse. În fața lui se aflau cei 20 de elevi care alcătuiau fanfara școlii Dølgen. Domnul Madsen strângea cu putere o baghetă între degetul mare și arătător, în vreme ce celelalte opt degete ale sale se agitau în toate direcțiile. Își închise ochii și, pentru o secundă, își imagină că era departe de stadioane, de podele de lemn răpciugoase și saltele de sport împuțite, și că se afla pe scena unei săli de spectacol din Veneția, plină ochi, cu candelabre atârând din tavan și, la balcoane, oameni în costum, care aplaudau frenetic. Apoi, domnul Madsen deschise ochii.

– Gata? țipă el încrețindu-și nasul în așa fel încât ochelarii mari și negri de aviator să nu cadă.

Spre deosebire de domnișoara Strobe, domnul Madsen avea un nas scurt și gras, cu pori negri.

Nici măcar unul dintre cele 20 de chipuri aflate în fața lui nu părea să fie gata. Însă nici nu protestă nimeni, așa că domnul Madsen începu numărătoarea inversă întocmai ca pentru lansarea unei rachete.

– Patru, trei, doi, unu!

Apoi, domnul Madsen mișcă bagheta ca și cum ar fi fost chiar o baghetă magică, iar fanfara școlii Dølgen începu să cânte. Nu chiar ca o rachetă. Mai degrabă ca un tren care, fornăind și pufăind, se pune încet-încet în mișcare. Ca de obicei, toboșarul începu cu mult înainte ca domnul Madsen să ajungă la unu. Acum, pur și simplu, aștepta ca restul fanfarei să-l ajungă din urmă. Întâi se auzi scârțâitul unui trombon, apoi un oboi intră în cheia greșită, după care două clarinete cântară aproape aceeași notă. Cei doi trompetiști, gemenii Truls și Trym Trane, se scobeau în nas. Într-un sfârșit, Petra reuși să scoată un sunet din tuba sa, iar Per, ezitant, bătu o dată toba.

– Nu, nu, nu! strigă domnul Madsen pierzându-și speranța și agitându-și bagheta defensiv.

Dar, întocmai ca un tren, fanfara școlii Dølgen era greu de oprit odată ce se pornea. Iar, când încerca să se oprească, suna ca și când toate ustensilele dintr-o bucătărie s-ar fi împrăștiat pe podea. *Trosc! Pleosc! Buuum!* Când, în cele din urmă, se făcu liniște, iar ferestrele școlii Dølgen încetară să mai vibreze, domnul Madsen își scoase ochelarii de aviator.

– Dragele mele domnișoare și dragii mei domni, începu el. Știți câte zile au mai rămas până la Ziua Independenței? Nimeni nu spuse nimic.

Domnul Madsen tună:

– Ei bine, nici nu m-aș fi așteptat să știți, din moment ce nu știți nici măcar ce cântec ar trebui să cântați. Trym, ce cântec este acesta?

Trym încetă să se mai scobească în nas și se uită întrebător spre fratele lui.

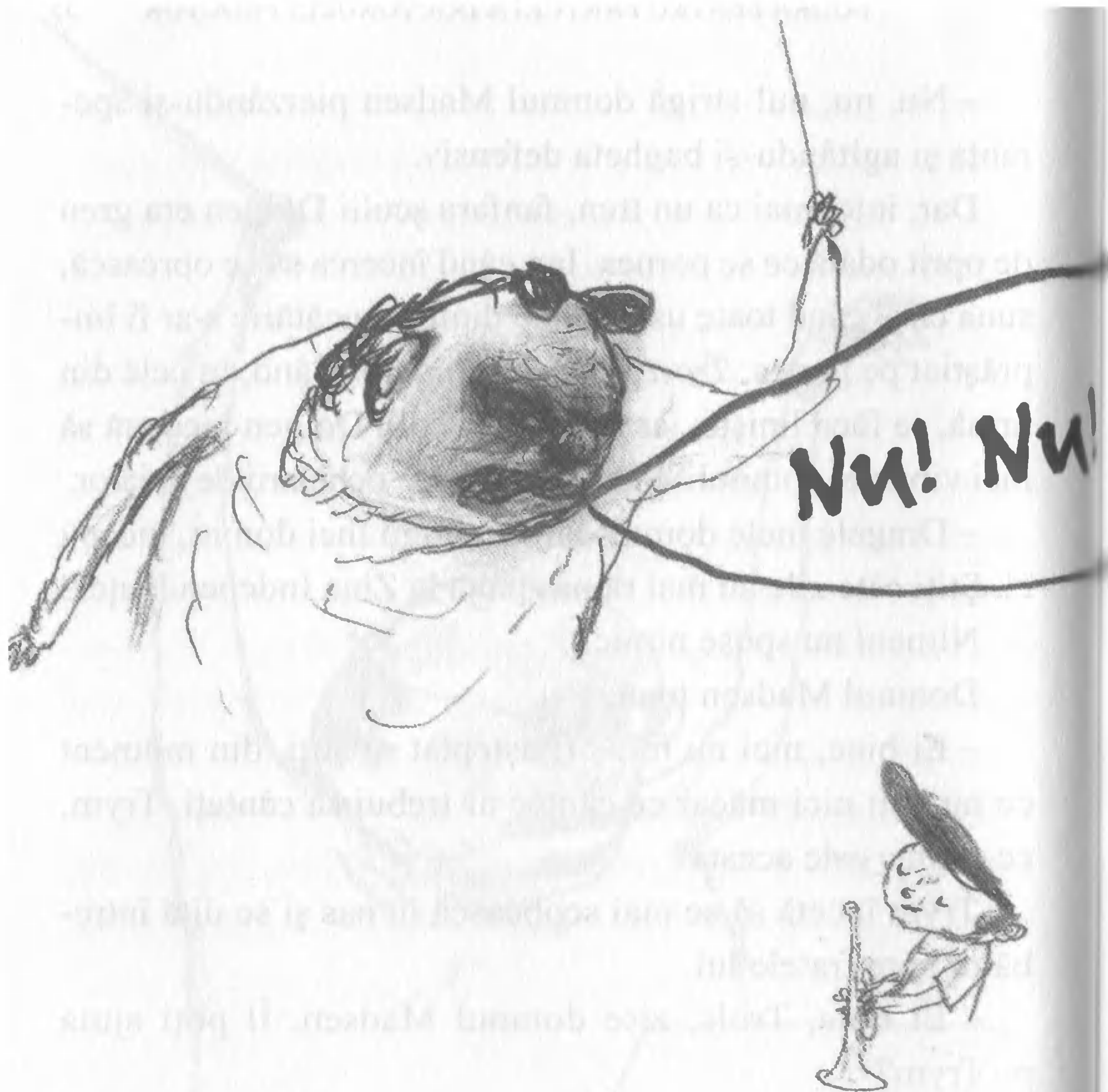
– Ei bine, Truls, zise domnul Madsen. Îl poți ajuta pe Trym?

Truls se zgâi la partitură, în vreme ce își scărpină spina cu trompeta.

– Domnule Madsen, ploaia mi-a udat partiturile. Nu pot vedea nimic, spuse el.

– Bineînțeles, rosti domnul Madsen. Pentru numele lui Dumnezeu, acesta este imnul național. Chiar nu e nimeni aici, în afară de Lisa, care să fie capabil să citească o partitură? Sau măcar să cânte în cheia corectă?

Lisa se ascunse în spatele clarinetului, simțind că toată lumea se uita la ea. Știa prea bine ce însemnau acele priviri.

Îi ziceau că, deși domnul Madsen spunea că era bună, nici măcar unul dintre ei nu voia să-i fie prieten.

– Dacă nu vom deveni mai buni până la Ziua Independenței, va trebui să renunțăm la ideea de a merge în Tabăra Fanfarelor în vara aceasta, spuse domnul Madsen. Nu vreau să fiu făcut de rușine în fața câtorva duzini de dirijori. S-a înțeles?

Domnul Madsen văzu cum chipurile din fața lui începură să se întristeze. Ăsta fusese un șoc pentru copii, măcar

atâta era clar. În fond, le povestise atât de multe și cu atât entuziasm despre marea competiție a fanfarelor de la Eidsvoll, încât cu toții abia o așteptau.

Însă le și spusese foarte clar de la început. Nikolai Amadeus Madsen nu se juca deloc, crezând că era prea bun pentru a dirija o brambureală de fanfară militară expirată. Așa că, fără un miracol, nimeni de la Eidsvoll nu avea să audă nici măcar clin-

chetul unui triangu de la fanfara școlii Dølgen. Și, din păcate, din moment ce bagheta domnul Madsen nu era una magică, nu se întrezărea niciun miracol la orizont.

— Haideți să mai încercăm o dată, de la capăt, zise domnul Madsen cu un oftat, ridicând bagheta. Gata?

Dar pur și simplu nu erau pregătiți. De fapt, se uitau cu toții la ușa vestiarului, care se afla chiar în spatele domnului Madsen. Enervat, acesta se întoarse, dar nu văzu pe nimeni acolo. Se răsuci din nou spre elevi și tocmai se pregătea să înceapă numărătoarea inversă, când realizează că de fapt văzuse ceva în fața ușii. Ceva la nivelul podelei. Se întoarse din nou spre ușă, își scoase ochelarii de soare și privi fix spre micul băiat cu plete roșcate.

— Ce cauți tu aici? îl întreabă scurt domnul Madsen.

— Nu ar trebui să întrebați mai întâi *cine* sunt? zise Nilly ridicându-si trompeta amărâtă. Eu sunt Nilly. Și știu să cânt la trompetă. Vreți să mă ascultați cântând puțin?

— Nu! spuse domnul Madsen.

Nu!

– Doar puțin de tot... insistă Nilly ridicându-și trompeta și potrivindu-și buzele ca pentru un sărut.

– Nu! Nu! Nu! strigă domnul Madsen a cărui față se înroșise cumplit în vreme ce-și lovea coapsa cu bagheta. Eu sunt un artist! țipă el. Am dirijat marșuri pentru marele festival al fanfarelor de la Veneția. Și acum, iată-mă, dirijez o fanfară școlară de mucoși pe jumătate surzi și nu mai am niciun chef să ascult încă un mucos pe jumătate surd cântând. Ai înțeles? Și acum ieși imediat!

– Hmm, făcu Nilly. Asta a sunat ca un la. Am o ureche perfectă. Puteți să verificați cu diapazonul.

– Nici măcar nu ești pe jumătate surd, ești surd de-a dreptul! spumegă domnul Madsen tremurând și scuipând de atâta agitație. Închide ușa aceea odată și să faci bine să nu te mai întorci pe-aici! Sper că ți-e clar că nicio fanfară nu ar lua pe cineva atât de mic, încât... încât...

– Încât nici măcar nu e loc pentru o vipușcă pe pantalonii lui, completă Nilly. Atât de scund, încât medaliile lui s-ar târî pe pământ. Atât de mic-mititel, că n-ar putea vedea partitura. A cărui caschetă de la uniformă i-ar cădea mereu pe ochi.

Nilly îi zâmbi inocent domnului Madsen, care, în acel moment, se îndrepta cu viteză spre el.

– Astfel încât nici n-ar putea vedea pe unde calcă, reluă Nilly. Și dintr-odată s-ar trezi pe strada Aker, în vreme ce restul fanfarei sale ar mărșălui pe Karl Johan.

– Exact! spuse domnul Madsen apucând ușa și trântind-o în nasul lui Nilly.

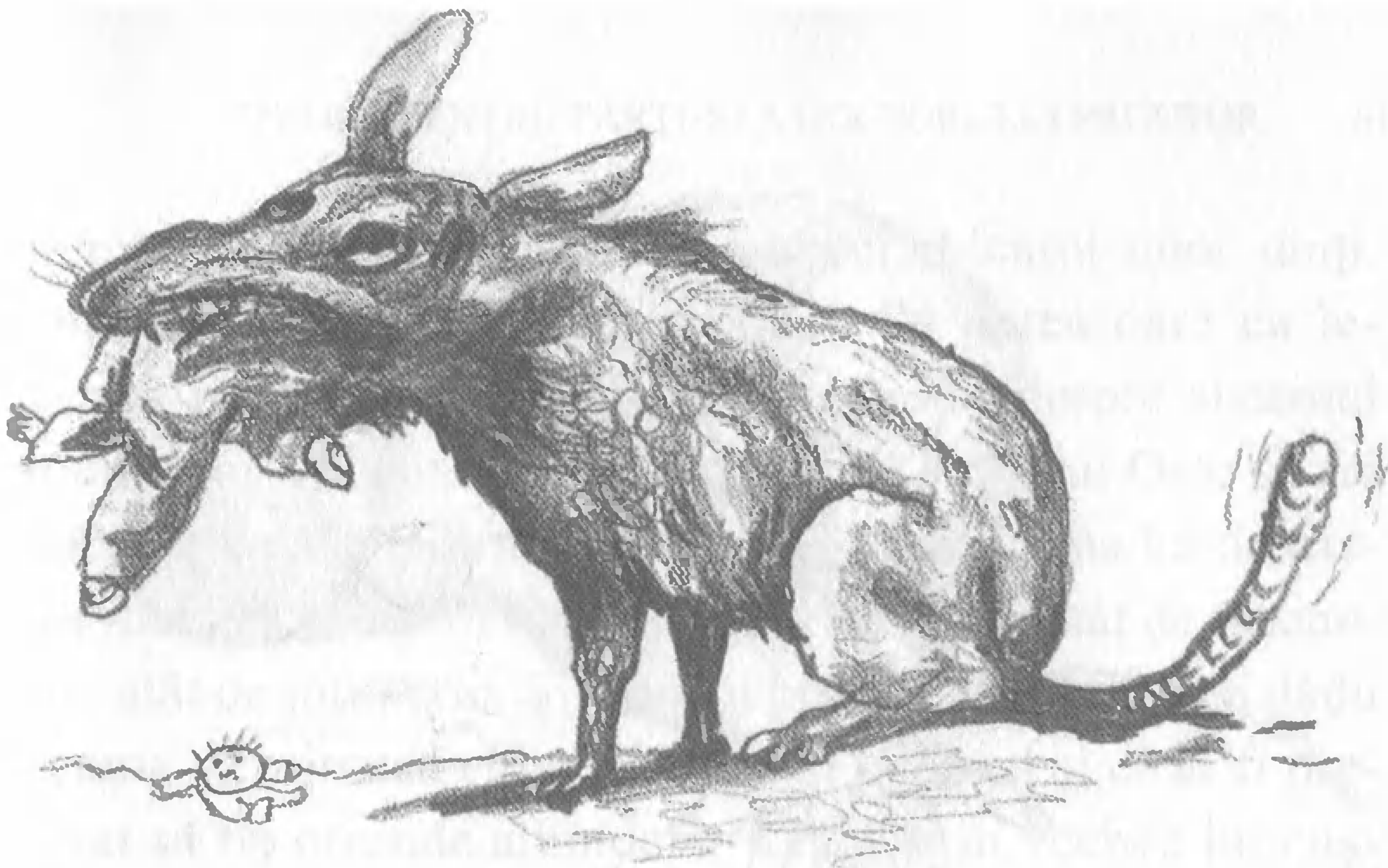
Apoi, reveni în fața partiturii sale. Observă zâmbetele largi de pe fețele lui Truls și a lui Trym înainte de a-și ridica bagheta.

– Deci, zise domnul Madsen. Să revenim la imnul național.

Capitolul 7

ÎN ACEA NOAPTE, ÎNTR-UN CANAL DE SUB OSLO

Există animale mari în canalele care împânzesc subso-
lul oraşului Oslo. Atât de mari, încât probabil nu ți-ai dori
să le întâlneşti. Dar, dacă ridici capacul unui canal de pe
străzile din Oslo şi te uiţi cu o lanternă la lumea subterană
a canalelor de scurgere, s-ar putea să ai şansa ca lumina să se
reflecte în dinţii din gura uneia dintre cele mai mari şi mai
slinoase bestii înainte să se piardă în întuneric. Sau înainte
să îşi înfigă dinţii în beregata ta. Pentru că sunt nişte bestii
destul de rapide. Şi nu vorbesc acum despre obişnuitul, ino-
centul *şobolanus norvegianus*, de exemplu, micii şobolani
norvegieni, ci despre adevăratele bestii. Precum Attila.
Attila era un bătrân castor mongol care trăia de peste
35 de ani în canalizarea oraşului şi cântărea mai bine de
15 kilograme. Dacă vrei să citeşti mai multe despre cas-
tori, caută la pagina 678 din cartea *Animale care îţi doreşti
să nu fi existat*.

Se întâmplă că lui Attila îi plăcea să mănânce micuți *șobolanus norvegianus* la micul dejun și era regele sistemului municipal de canalizare și scurgere al orașului Oslo. Mai bine spus, Attila se credea rege. Domnia lui Attila începuse cu mulți ani în urmă, dar castorul nu fusese dintotdeauna rege. Pe când Attila avea doar câteva luni și era un ghem drăgălaș de blană, cântărind doar câteva sute de grame, fusese cumpărat dintr-un magazin de animale de companie, de către o familie din Hovseter, Norvegia. Această familie cumpărase castorul deoarece băiețelul cel gras al ei arătase spre Attila și începuse să urle că vrea un șobolan ca acela. Astfel că părinții micuțului făcuseră ceea ce ordonase băiatul. Îl hrăneau pe Attila cu bile de pește, cele mai îngrozitoare chestii pe care le gustase vreodată, și îi puseseră o zgardă cu numele ATTILA gravat pe ea. Băiețelul îl chinuise pe bietul castor în fiecare zi, împungându-l cu bețe printre gratiile cuștii. În fiecare zi, până când Attila se făcu atât de mare de la bilele de pește, că avea nevoie urgentă să fie mutat într-o cușcă mai mare, câtă

vreme încă mai încăpea pe porțița vechii cuști. Attila abia aștepta această zi. Și atunci când băiețelul își băgă mâna în cușcă pentru a-l scoate pe Attila de-acolo, castorul deschise gura cât de mult putu și-și înfipse dinții în carnea de om moale, albă și delicioasă. Asta era cu totul altceva față de bilele de pește! Și, în timp ce băiețelul urla și sângele îi curgea gălgâind, Attila ieși din cușcă, atât de repede cât putea un castor mongol s-o facă, și din apartament, departe de suprafața orașului Hovseter, direct în canalizare. Și de-acolo, castorul găsi drumul până în centrul orașului Oslo, unde comportamentul lui sălbatic i-a câștigat foarte repede respectul celorlalți locatari. Attila era temut de șobolanii norvegieni din tot orașul, de la canalele de la stația de metrou Majorstua până la uzina de tratare a apei din Aker.

Dar în această noapte, adânc în subteranele orașului Oslo, în vreme ce Lisa și Nilly dormeau ca niște bebeluși, Attila era cel cuprins de spaimă. Castorul stătea în colțul unei țevi de scurgere, tremurând, deoarece într-o rază de

lumină zărise ceva chiar în fața lui. Licărul unor dinți. Dinți chiar mai mari decât ai lui. Se putea oare ca legenda pe care o auzise în toți acești ani despre sistemul municipal de canalizare și scurgere al orașului Oslo să fie adevărată până la urmă? Attila simți cum inima lui de castor mongol bătea tot mai tare de frică și era atât de întuneric, atât de întuneric. Și, pentru prima dată, Attila își dădu seama că mirosea chiar foarte urât în canal și că ar fi preferat să fie oriunde altundeva. Chiar și în vechea lui cușcă din Hovseter. Așa că Attila încercă să se încurajeze singur. Cu siguranță, legenda era doar o invenție. O anaconda? Ce minciună. Anaconda este un șarpe boa constrictor care poate fi găsit în Amazon, unde se hrănește cu castori uriași și alte astfel de animale, nu aici, în adâncimi, sub Oslo, unde nici vorbă de castori. Cu excepția unuia, mai bine zis. Attila contemplă pe scurt această posibilitate.

Era atât de înspăimântătoare, încât Attila pur și simplu închise ochii.

Când castorul îi deschise iarăși, ceva picura și tot picura în jurul lui. Și era cumplit de întuneric. Ca și când Attila n-ar mai fi stat într-un canal, ci undeva unde era și mai întuneric. Și, în plus, părea că pereții se mișcă, strângându-se tot mai aproape și alunecând. Ca și când castorul ar fi fost deja în stomacul unui... unui...

Attila țipă cel puțin la fel de tare ca băiețelul cel gras pe care îl mușcase cu mulți ani în urmă.

Capitolul 8

NILLY FACE SOCOTELI

Când Lisa ieși din casă în dimineața următoare, Nilly stătea pe trotuarul de vizavi, cu rucsacul în spate, jucându-se cu niște pietre.

– Ce aștepti? îl întreabă Lisa.

Nilly dădu din umeri și zise:

– Să văd dacă trece cineva pe-aici care să meargă în aceeași direcție ca mine.

– Nu va trece nimeni pe-aici, spuse Lisa. Asta este o stradă înfundată și noi locuim la capătul ei.

– Ei bine atunci, zise Nilly și porniră împreună la drum pe Bulevardul Tunului.

– Proctor ne-a invitat să trecem pe la el, după școală, pentru Ultima Testare a Pudrei, spuse Nilly. O să vii?

– Desigur, răspunse Lisa. Te bucuri?

– Sigur, ca un copil mic, zise Nilly.

Când ajunseră aproape de drumul principal, Lisa se opri și arătă spre casa din capătul străzii.

– Acolo locuiesc Truls și Trym, spuse ea. Dacă îi văd ieșind, de obicei, aștept aici până când pleacă. Dacă nu îi văd, trec în fugă pe lângă casă. Haide...

Și Lisa îl luă pe Nilly de mână și se pregăti de fugă, dar Nilly o opri.

— Nu vreau să alerg, zise el. Și nici nu vreau să aștept.

— Bine, dar... începu Lisa.

— Nu uita, suntem doi, spuse Nilly. Măcar suntem tot atâția cât sunt Truls și Trym. E un calcul simplu.

Așa că trecură agale pe lângă casa lui Truls și a lui Trym. Lisa se gândi că Nilly mergea foarte, foarte, foarte încet.

Însă își putea da seama că și lui îi era puțin frică, pentru că se tot uita la casă. Dar, din fericire, nici Truls, nici Trym nu ieșiră și, când Lisa se uită la ceas, își dădu seama că ar fi trebuit să fie deja la școală.

– Tu știi cât e ceasul? exclamă ea alarmată, deoarece era o fetiță cuminte și nu obișnuia să întârzie.

– N-am ceas, spuse Nilly.

– Domnișoara Strobe va fi extrem de nervoasă dacă întârziem. Grăbește-te!

– Desigur, șefa, zise Nilly.

Și alergară atât de repede că ajunseră la școală în timpul în care ați citit voi de la începutul capitolului până aici.

Din păcate, vremea nu trecu la fel de repede în restul zilei. Nilly era atât de nerăbdător să ajungă acasă pentru Ultima Mare Testare a Pudrei, încât stătu toată ziua în bancă numărând secunde în timp ce privea buzele domnișoarei Strobe mișcându-se. Nu era deloc atent și, când își dădu seama dintr-odată că domnișoara Strobe arăta spre el și întreaga clasă îl privea, Nilly se gândi că, foarte probabil, domnișoara Strobe îi pusese o întrebare.

– 2681, spuse Nilly.

Domnișoara Strobe ridică o sprânceană și întreabă:

– Acesta ar trebui să fie răspunsul la întrebarea mea?

– Nu neapărat, zise Nilly. Dar acesta este numărul de secunde care s-au scurs din această oră de curs. Eh, de-acum au mai trecut patru, deci am ajuns la 2685 de secunde trecute. E un calcul simplu.

– Înțeleg acest lucru, începu domnișoara Strobe. Dar, Nilly...

– Vă rog să mă scuzați. Acest răspuns nu mai este cel corect, spuse Nilly. Răspunsul corect acum este 2689.

– Mie mi se pare că încerci să scapi de întrebarea pe care ți-am adresat-o puțin mai devreme cu tot felul de vorbe și socoteli, zise domnișoara Strobe. Pentru că ai auzit cu siguranță ce te-am întrebat, nu-i așa, Nilly?

– Bineînțeles, spuse Nilly. 2692.

– Treci la subiect, zise domnișoara Strobe cu o voce ușor nervoasă de-acum.

– Ideea, spuse Nilly, este că, din moment ce sunt 60 de secunde într-un minut și o oră de curs durează 45 de minute, nu voi avea timp să vă răspund la întrebare, fiindcă 60 de secunde ori 45 înseamnă 2700 de secunde, deci clopoțelul va suna chiar...

Nimeni nu auzi restul propoziției lui Nilly, deoarece clopoțelul începu să sune chiar atunci, tare și clar. Domnișoara Strobe încercă să se uite cu severitate la Nilly, dar el văzu că profesoara abia se abținea să nu râdă când strigă:

– Bine, toată lumea, în pauză!

După ce Lisa și Nilly petrecură împreună 16 200 de secunde în clasă și încă 2700 de secunde pe terenul de joacă, fugiră de la școală la fel de repede cum fugiseră dimineață spre ea. Se despărțiră pe Bulevardul Tunului, fiecare deschizând poarta propriei case, fiecare urcând în fugă treptele de la intrare și azvârlindu-și rucsacul în hol. Apoi, se întâlniră din nou în fața porții doctorului Proctor.

– Aproape că mi-e puțin frică, spuse Lisa.

– Aproape că abia mai am răbdare, zise Nilly.

După care, se avântară în curte și prin iarba înaltă.

– Aici erați! îi strigă doctorul vesel, cu accentul lui remarcabil.

Era așezat la masa de picnic de sub păr. În fața lui se aflau trei linguri și o linguriță, o cască de protecție de hochei, două genunchere, un borcan plin cu pudră, o pereche de pantaloni de motociclist și un jeleu rectangular, de un metru, preparat în casă, care înota în sirop de caramel.

– Sunteți pregătiți pentru Ultima Testare a Pudrei? îi întrebă el.

– Da! strigară la unison Lisa și Nilly.

– Dar, înainte de toate, jeleu, spuse doctorul.

Se așezară în jurul mesei și fiecare luă câte o lingură.

– Pe locuri, fiți gata... zise doctorul Proctor.

– Start! strigă Nilly și atacară cu toții jeleul.

Dacă Nilly ar fi numărat, nu ar fi ajuns mai departe de 30 până când întreg jeleul de un metru dispăru complet.

– Bun, spuse Nilly mângâindu-și burta.

– Bun, zise Lisa mângâindu-și burta.

– Am făcut câteva mici schimbări în formula pudrei, spuse doctorul Proctor.

– Sunt pregătit, zise Nilly scoțând capacul borcanului.

– Așteaptă puțin! spuse profesorul. Nu vreau să-ți strici pantalonii din nou, așa că i-am pregătit pe aceștia.

Și ridică pantalonii de motociclist. Erau niște pantaloni normali, cu excepția faptului că fundul avea o clapă din velcro.

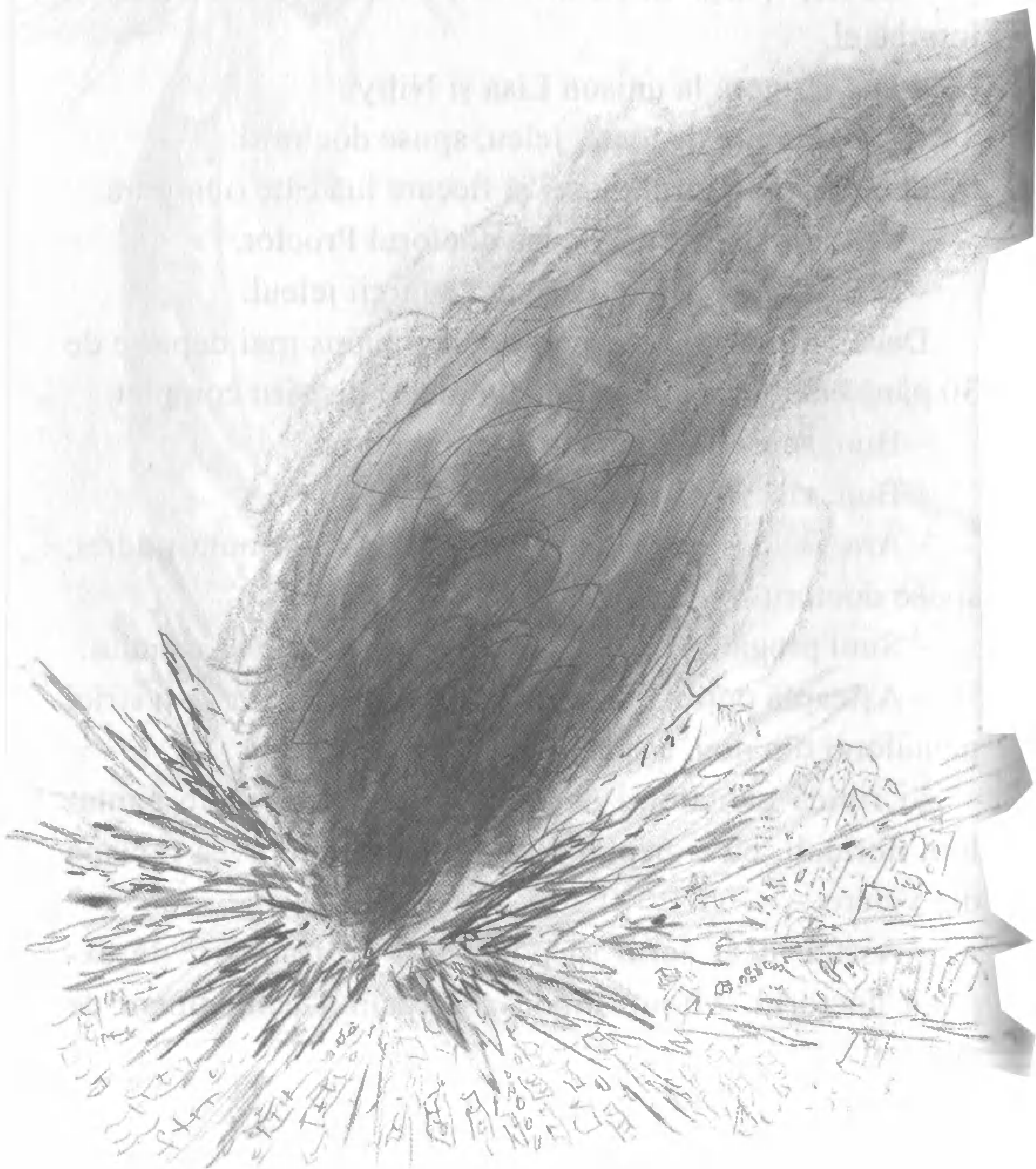
– Astfel încât aerul să poată ieși nestingherit, le explică doctorul. Mi-am modificat vechiul echipament de motocicletă.

– Faaain, spuse Nilly odată ce îmbracă pantalonii, care erau însă mult prea mari pentru el.

Lisa doar dădu din cap.

– Și astea, zise doctorul și îi întinse lui Nilly genuncherele și casca. În cazul în care o să cazi din nou.

Nilly le îmbracă pe toate, apoi se cățăără pe masă și se apropie de borcan.

-
- Doar o linguriță! strigă doctorul Proctor.
 - Da, da! spuse Nilly umplând lingura pe care o avea în mână și vârând-o în gură.
 - Bine, zise doctorul privind-și ceasul. Vom începe număratoarea inversă atunci. Șapte. Șase.
 - Doctore Proctor... spuse Lisa îngrijorată.
 - Nu acum, Lisa. Nilly, dă-te jos de pe masă și stai acolo, ca să nu strici totul în jur. Patru. Trei, continuă doctorul.
 - Nu a folosit lingurița, șopti Lisa.
 - Doi, zise doctorul. Ce-ai spus, Lisa?
 - Nilly a folosit lingura cea mare cu care și-a mâncat porția de jeleu, zise Lisa.

Doctorul se holbă la Lisa cu niște ochi mari, îngroziți.

– Unu, rosti el. Lingura mare?

Lisa încuviință din cap.

– Vai, nu, spuse doctorul Proctor repezindu-se spre Nilly.

– Acum, ce facem? șopti Lisa.

– Un calcul simplu, strigă Nilly fericit. Zero!

Și apoi se auzi o mare bubuitură. Și, chiar dacă și cele de mai înainte fuseseră foarte zgomotoase, nu erau nimic în comparație cu aceasta. Era ca și cum întreaga lume ar fi explodat. Și presiunea aerului! Lisa își simți pleoapele și buzele schimonosindu-se în timp ce era împrăscată cu noroi și pietricele.

Când ochii i se calmară, primul lucru pe care Lisa îl observă fu că păsărelele se opriseră din cântat. Apoi, îl observă pe doctorul Proctor, care stătea în iarbă, foarte confuz. Frunzele părului pluteau peste tot în jurul lui, ca și când ar fi fost deodată toamnă. Dar nu îl văzu pe Nilly. Se uită în dreapta, se uită în stânga și în spatele ei. Și, într-un final, se uită în sus. Dar Nilly nu se zărea nicăieri. Apoi, prima pasăre începu să cânte cu grijă. Iar Lisa se gândi pentru prima oară că era posibil să nu-l mai vadă niciodată pe Nilly și că asta ar fi fost aproape la fel de trist ca mutarea Anei la Sarpsborg.

Capitolul 9

PÂRȚONAUTUL

Când Nilly spuse „zero“, simți o gădilătură absolut delicioasă în stomac. Era ca și cum pârțul ar fi fost un gigant care nu mai putea de râs și trebuia să iasă. Desigur, văzuse expresia îngrijorată a Lisei și pe doctorul Proctor venind spre el, dar era atât de entuziasmat, încât nici nu se gândi că ar putea fi ceva în neregulă. Și, când se auzi pocnetul, fu atât de delicios de eliberator, încât Nilly își închisese reflex ochii. Pârțurile dinainte fuseseră explozii scurte, dar acesta fusese mai lung, ca atunci când eliberezi aerul dintr-un balon. Nilly râse încântat, pentru că se simți ca și cum ar fi fost aruncat de pe fața pământului, ca și când ar fi fost un astronaut propulsat în spațiu. Simțea aerul biciuindu-i fața și zburându-i părul, și brațele fiindu-i ținute aproape de corp. Părea cu totul real. Iar când Nilly deschise într-un sfârșit ochii, descoperi că era chiar așa și în realitate. Clipi de două ori și apoi înțelese nu numai că era real, ba chiar că era incredibil și de netăgăduit. Era ca și cum ar fi stat într-un scaun de aer care îl propulsa în sus. Cerul albastru se boltea deasupra lui și sub el zări un mare nor de praf și ceea ce părea a fi o copie în miniatură a grădinii doctorului

Proctor. Pârțul urlă ca o haită de lupi, iar Nilly realizează că încă se ridică, deoarece peisajul de sub el începea să semene cu o versiune tot mai mică și mai mică de Legoland.

După aceea, pârțul se transformă într-un pârâit încet, scaunul de aer dispăru de sub el și, doar pentru o secundă, Nilly se simți imponderabil. O cioară întoarse capul când trecu pe lângă el, holbându-se cu ochi uimiți de cioară.

Nilly se înclină în față și simți cum începe coborârea. Cu capul înainte. La început, mai încet, apoi, din ce în ce mai repede.

„Ups, se gândi Nilly fără a mai găsi motive să se amuze. Cu sau fără cască de hochei, n-o să supraviețuiesc.“

Cu o viteză periculoasă, Legoland se făcu tot mai mare și mai mare și începu să semene cu Bulevardul Tunului, de unde Nilly tocmai decolase. Și lucrurile ar fi mers cu siguranță foarte prost dacă prietenul nostru Nilly n-ar fi fost un tip atât de isteț și pe fază, amintindu-și ce-l propulsase de la început. Asta pentru că, deși pârțul nu mai urla ca o haită de lupi și era acum doar o fâsâială ușoară, încă mai continua. Și nu uitați că atunci când spun fâsâială o fac în comparație cu bubuitura puternică de la început, și nu cu unul dintre pârțurile voastre obișnuite. Deoarece, chiar dacă ai mâncat numai mere necoapte și ai crede că ai tras cel mai puternic pârț din câte ai auzit vreodată, acesta ar fi considerat o adiere ușoară în comparație cu fâsâitul provocat de pudra pentru pârțuri a doctorului Proctor. De îndată ce Nilly se gândi la acest lucru, se răsuci repede în poziția șezut în care se aflase când fusese propulsat. Și, de îndată ce fundul pantalonilor săi, cu clapeta din velcro, fu îndreptat

direct spre pământ, spre liniștea sa, începu pe dată să încetinească mulțumită forței pârțului. Dar Nilly știa, de asemenea, că pârțul se va termina în curând și că mai era destul până jos. Nilly se strădui cum putu mai bine să nu se oprească, pentru că și o cădere de la 10 metri ar fi fost destul de dură pentru un băiat atât de mic. Și precis atât mai avea până jos când, într-un sfârșit, pârțul se termină.

– Nilly! strigă Lisa.

– Nilly! strigă doctorul Proctor.

Încă îl mai căutau înnebuniți.

– Credeți că pudra l-a făcut să explodeze în bucăți-bucățele? întrebă Lisa.

– Dacă e așa, atunci bucățelele sunt cu siguranță atât de mici, încât nu le putem vedea, spuse doctorul Proctor potrivindu-și ochelarii de motociclist și studiind atent pământul unde se aflase Nilly când începuse pârțul. Toată iarba era ruptă și în acel loc se formase un mic crater.

– Nu-l vom mai vedea niciodată, spuse Lisa. Și e vina mea. Ar fi trebuit să observ că avea în mână lingura cea mare.

– Nu, nu. E vina mea, zise doctorul Proctor ridicându-se. N-ar fi trebuit să mă joc cu formula pudrei.

– Nilly! strigă Lisa.

– Nilly! strigă doctorul Proctor.

– Ce-i cu toată zarva asta? se plânse cineva de peste gardul de la stradă. Și ce cauți tu aici, Lisa? Cina e gata.

Era tatăl Lisei, comandantul. Părea supărat.

Doctorul Proctor interveni:

– Dragul meu domn, întreaga situație e fără de speranță... începu el, dar fu întrerupt de o voce lătrând din spatele gardului de la casa lui Nilly.

– Ce-i cu toată zarva asta? Era mama lui Nilly. Părea nervoasă. Cina e gata. L-a văzut careva pe Nilly?

Doctorul Proctor se întoarse spre ea.

– O, Doamne, doamnă, întreaga situație e fără de speranță. Vedeți, fiul dumneavoastră, Nilly, a... a...

Atunci, doctorul Proctor fu întrerupt pentru a treia oară, de data asta de vocea ascuțită a unui copil, voce care venea de sus:

– E chiar aici, întrebându-se ce avem de mâncare la cină.

Toți patru priviră în sus. Și acolo, pe acoperișul casei doctorului Proctor, stătea Nilly, cu brațele încrucișate, purtând o cască de hochei, genunchere și pantaloni de piele cu fundul bălăngănindu-se.

– Nu te mișca, strigă profesorul Proctor alergând repede spre pivniță.

– Nilly, ce naiba cauți tu cocoțat acolo? întrebă mama lui.

– Mă joc de-a v-ați ascunselea, evident, spuse Nilly. Ce avem la cină?

– Chiftele, răspunse mama lui Nilly.

– Pește la grătar, îi spuse Lisei tatăl ei.

– Ura! zise Nilly.

– Ura! spuse Lisa.

– Vă puteți întoarce la joacă, după masă, mârâi tatăl Lisei.

– Dar nu acolo sus, zise mama lui Nilly. Dă-te jos imediat!

– Da, mamă, spuse Nilly.

Profesorul se întoarse din pivniță în fugă, cu o scară pe care o sprijini imediat de peretele casei sale. Nilly se târî până la scară și apoi se dădu jos, zâmbind la fel de mândru ca un astronaut care coboară din racheta lui, după o aterizare de succes, ce încheie o expediție undeva în spațiu unde nimeni – sau, oricum, foarte puțini oameni – n-a ajuns înaintea lui.

Și, 3 minute mai târziu, care, printr-un calcul scurt, îți poți da seama că reprezintă echivalentul a 180 de secunde, Lisa stătea la masă, proaspăt spălată, cu mâinile perfect curate și mânca pește la grătar, iar Nilly, cu niște mâini destul de curate, mânca niște chiftele. Nici unul dintre ei nu mai mâncase vreodată atât de repede.

Când se întoarseră în curtea doctorului Proctor, profesorul stătea pe bancă, analizând toate cele întâmplate în timp ce nota câteva lucruri și făcea niște calcule pe o bucată de hârtie. Nilly se uită la toate calculele și mângălelile doctorului. Calculele acestea nu mai erau așa simple.

– Cu noua formulă, efectul pudrei este de șapte ori mai puternic, spuse doctorul Proctor cu accentul lui gutural. De aceea, îți spusesem să folosești o linguriță, și nu lingura mare.

Nilly ridică din umeri.

– A ieșit foarte bine. Pârțul s-a terminat când coboram, fix când am ajuns pe acoperișul casei dumneavoastră.

– Hmm, făcu profesorul studiind atent cifrele. Dar nu înțeleg de ce ai decolat precum o rachetă.

– A fost un pârț luuung, zise Nilly. A fost ca și cum aș fi stat pe o coloană de aer care mă împingea în sus. Și aceeași coloană de aer m-a încetinit când am coborât.

– Hmm, repetă doctorul scărpinându-se în barbă. Din cauza noii formule, pudra pare să aibă o reacție mult mai îndelungată. Interesant!

– Poate că ar trebui să revenim la formula originală, sugerează Lisa cu timiditate.

– Presupun că ai dreptate, Lisa, spuse doctorul. Ar fi periculos să le vindem această formulă copiilor. Chiar și adulților, dacă mă gândesc mai bine.

– Știu, zise Nilly. Facem două tipuri de pudră. Pudra doctorului Proctor pentru pârțuri, pe care le-o vindem tuturor copiilor de Ziua Independenței. Și pudra-rachetă specială a doctorului Proctor, pe care nu o vindem nimănui. Pe care o păstrăm doar pentru niște mici teste în grădină.

Doctorul Proctor nu păru foarte încântat de cea de-a doua idee.

– Doar așa, din când în când, vreau să zic, adăugă Nilly. Când suntem foarte plictisiți.

Dar doctorul Proctor tot nu era foarte convins de idee.

– Sau, spuse Lisa, o putem vinde la NASA.

– NASA? întrebare Nilly și doctorul Proctor la unison.

– Administrația Statelor Unite a Spațiului și Aeronauticii, zise Lisa fără să se încurce în vreo silabă. Ei sunt cei care trimit astronauți în spațiu. Tatăl meu spune că să construiești o rachetă mică e mai scump decât să construiești din nou toată Fortăreața Akershus. Gândiți-vă doar cât de

fericiți ar fi să afle că pot trimite astronauți în spațiu fără o rachetă.

– Hmm, făcu doctorul Proctor. Interesant!

– Și poate că am putea lucra puțin și la numele pudrei-rachetă, mai adăugă Lisa. Ce ziceți de pudra pentru pârtonauți a doctorului Proctor?

– Asta e, Lisa! strigă Nilly. Ești un geniu!

– Excelent, spuse vesel doctorul Proctor. Ar trebui să sărbătorim...

Și, în vreme ce doctorul Proctor intră în casă pentru a aduce celălalt jeleu de un metru pe care îl preparase, Lisa străluci încântată. Pentru că e întotdeauna plăcut să fii apreciat când ești superisteț.

Capitolul 10

NILLY ÎI PĂCĂLEȘTE PE GEMENI.

JULIETTE MARGARINE

În ziua următoare, zvonurile începură să împânzească terenul de joacă. Erau zvonuri despre o pudră care te făcea să tragi pârțuri mai zgomotoase decât niciodată. Și nici măcar nu trebuia să te forțezi prea mult. Iar partea cea mai bună era că nu miroseau absolut deloc. Se spunea că bubuitura era mai puternică decât 13 pocnitori, trei bombe-cireașă și o jumătate de baton de dinamită împreună, iar prețul, mai mic decât al unei sticle de suc. Pe lângă toate astea, pudra era complet inofensivă și perfect legală. Pe scurt, copiilor de la școală li se părea prea frumos ca să fie adevărat.

Dar nici unul dintre ei nu avea habar de unde se putea procura această pudră. Tot ce știau era că Lisa și Nilly, despre care știau că e un elev cu părul roșu din clasa a patra, aveau cunoștință de tot ce nimeni altcineva nu știa.

Iar Lisa și Nilly nu voiau să spună nimic.

Ceilalți copii îi băteau la cap în fiecare pauză, însă Lisa nu făcea decât să zâmbească timidă, în timp ce Nilly le dădea

tot felul de răspunsuri bizare ca, de exemplu: „Mă întreb cum va fi vremea mâine“. Sau: „Am auzit că astăzi, la cantină, vor servi spaghetti cu chifteluțe“.

Într-o pauză, Truls și Trym veniră la Nilly și Lisa care stăteau lângă țâșnitoare.

– Ei bine, piticaniilor, zise Truls privindu-i de sus. Ce-i toată povestea asta cu noua pudră? Spuneți tot!

Nilly își ridică privirea și se uită la ei acoperindu-și ochii:

– Cred că tocmai pot zări două specimene de *idiotus colossalus*. Interesant!

– Cum ne-ai spus? întrebă Truls apropiindu-se încă un pas.

Lisa se dădu automat un pas înapoi, dar Nilly nu se mișcă.

– *Idiotus colossalus*, spuse el zâmbind. Un dinozaur care trăia în secolul al XVII-lea. Foarte puternic și foarte mare. Eu nu m-aș simți insultat dacă aș fi în locul vostru.

– Ah, da? spuse Truls închizând un ochi, ceea ce îl făcea să semene cu un trol chior. Cât de puternic?

– Incredibil de puternic, zise Nilly. *Idiotus colossalus* avea atâtea tone de mușchi, încât este cunoscut, de asemenea, ca fiind animalul cu cel mai mic creier din istorie în proporție cu greutatea corpului său.

– Hei! țipă Trym la Truls. Piticul tocmai a spus „creier mic“!

– Hei! țipă Truls la Nilly, apucându-l de guler. Ai spus „creier mic“?

Nilly oftă.

– Băieți, ar trebui să ascultați cu mai multă atenție. *Idiotus colossalus* avea, în realitate, un creier de trei ori mai mare decât creierele voastre împreună. Dar tot e un creier

mic în comparație cu 80 de tone de mușchi. Înțelegeți acum? E un calcul simplu.

Truls și Trym se uitară unul la celălalt nelămuriți.

– Destul cu vorbăria asta despre creiere, spuse Truls, dând drumul gulerului lui Nilly. Unde e pudra, Domnule Pantalonași?

Nilly se uită în jur precaut.

– Bine, șopti el. Dacă tot suntem vecini, vă pot zice ce nu mai știe nimeni altcineva.

Truls și Trym se apropiară, ca să audă ce avea Nilly de spus.

– Mâine, aici, lângă fântână, șopti Nilly. Eu și Lisa le vom zice tuturor copiilor de la școală ceea ce încercați voi să aflați. Dar numai voi doi mai știți asta acum. Bine? Să nu mai spuneți nimănui.

– Promit! zise Trym.

Truls îl privi pe Nilly ca și când ceva nu prea i-ar fi convenit, dar nu-și putea da seama ce anume îl deranja. Și, din fericire, până reuși să se prindă, sună clopoțelul.

În acea după-amiază, Lisa, Nilly și doctorul Proctor plănuiră și pregătiră lucrurile până la asfințit. Făcuseră un indicator pentru a-l pune pe poartă, astfel încât toată lumea să poată găsi ușor locul, instalară o masă cu o cutie pentru încasări și rest, apoi pregătiră pudra. Umplură pungulițe de plastic cu câte o lingură din pudra doctorului Proctor total obișnuită și stabiliră să le vândă pe un leu bucata. Deși Nilly și Lisa propuseseră ca doctorul Proctor să păstreze toți banii, doctorul insistase să împartă câștigurile în trei.

– Fii atent să nu greșești borcanul și să pui pudră pentru părtonauți, spuse doctorul Proctor.

– În niciun caz nu se va întâmpla una ca asta, zise Nilly, care era responsabil cu umplerea a trei plicuri cu pudră specială.

Plicurile mai aveau nevoie doar de timbre, deoarece Lisa deja scrisese pe ele: „Destinatar: NASA, Statele Unite ale Americii. A nu se lăsa la îndemâna copiilor“. Deasupra părului din grădină se zăreau trei rândunele care făceau tot felul de mișcări acrobatice și plonjoane pentru a prinde insecte pentru cină, înainte de lăsarea nopții.

– Voi ce vreți să faceți cu partea voastră de bani? întrebă Lisa.

– Eu îmi voi cumpăra o uniformă pentru a putea cânta în fanfara școlii, spuse Nilly.

– Eu voi merge pe motocicletă cu ataș până la Paris, zise doctorul Proctor. Dar tu, Lisa?

– Eu îmi voi cumpăra un bilet de avion până la Sarpsborg și o voi vizita pe Ana, spuse ea. Asta dacă vom câștiga destul, vreau să zic.

Doctorul Proctor râse.

– Dacă nu, poți lua și partea mea. Nu e nici o grabă să ajung la Paris.

– Și pe a mea, spuse Nilly. Sunt sigur că îmi poate face mama o uniformă pentru fanfară.

– Mulțumesc, zise Lisa simțindu-se atât de fericită, încât se înroși cu totul.

Și asta nu doar pentru că își dăduse seama că va avea cu siguranță suficienți bani pentru a o vizita pe Ana, ci pentru

că își dăduse seama că Nilly și doctorul Proctor se purtau foarte frumos cu ea deoarece o plăceau. Iar Lisei îi plăcea să fie plăcută. Majorității oamenilor le place asta. Dar mai observă că o bucura în special că o plăceau Nilly și doctorul Proctor.

– Ce vreți să faceți la Paris, doctore? întrebă Nilly în vreme ce puneă cu grijă pudră într-o punguță și o sigila.

– Eh, e o poveste lungă, zise doctorul și o privire îngândurată i se așternu pe chip. Este o poveste chiar foarte lungă.

– Are vreo legătură cu fotografia pe care am văzut-o atârnată în pivniță? întrebă Lisa. Cea cu dumneavoastră și cu fata pe motocicletă în fața Turnului Eiffel?

– Exact, Lisa, spuse doctorul Proctor.

– Ei bine, să auzim povestea, îl încurajă Lisa.

– Eh, nu sunt atât de multe de povestit, zise doctorul. Am avut o iubită acolo. Numele ei era Juliette. Urma să ne căsătorim.

– Povestiți-ne, șopti Lisa nerăbdătoare. Povestiți-ne, doctore Proctor!

– Mă tem că e doar o poveste veche și plictisitoare, spuse doctorul Proctor.

Dar Lisa nu se lăsă și, într-un sfârșit, doctorul Proctor cedă. Și iată care a fost povestea:

– Pe vremea când studiam chimia la Paris, cu mulți, mulți ani în urmă, am cunoscut-o pe Juliette Margarine. Și ea era studentă la chimie și, atunci când ne-am văzut pentru prima oară, a fost un... ă... bang! Ea era o frumusețe extraordinară, cu părul negru, iar eu eram... ei bine, eram mai

tânăr decât acum, orișicât. Și presupun că trebuie să fi avut un fel de șarm al meu, pentru că, în scurt timp, eu și Juliette am început să ieșim împreună. Eram inseparabili, precum două particule încărcate diferit dintr-un atom.

– Cum? întrebă Lisa.

– Scuze. Ca un magnet și o ușă de frigider, explică profesorul.

– Aha, bine, spuse Lisa.

– Eu și Juliette eram hotărâți să ne căsătorim după absolvirea facultății. Dar exista o problemă. Tatăl lui Juliette, ducele de Margarine, era un om bogat și puternic, care făcea parte din consiliul universității, iar el avea cu totul alte planuri pentru Juliette, nicidecum căsătoria cu un sărman norvegian fără pic de sânge albastru. Într-o zi, Juliette se duse să-i zică tatălui ei că nimic nu o putea împiedica să se mărite cu mine. Și, din ziua aceea, Juliette a dispărut. Când am sunat la ea acasă, mi-au spus că Juliette era bolnavă și nu putea vorbi cu nimeni. În special, cu mine. În ziua următoare, am primit o scrisoare din partea universității, prin care eram anunțat că fusesem exmatriculat din pricina unui experiment care nu mersese tocmai bine. Eh, nu e ca și cum ar fi fost mare lucru, doar un amestec de nitroglicerină pe care îl zgâlțâisem un pic cam mult, așa că a explodat și... ei bine, a produs ceva pagube. Dar astfel de lucruri se întâmplau frecvent și acest incident se petrecuse cu multe luni în urmă, așa că am fost deosebit de surprins. În acea noapte, m-a trezit un telefon. Era Juliette. Mi-a șoptit că mă iubește și că mă va aștepta. Apoi, a închis în grabă. Abia câteva zile mai târziu, când a venit poliția la

mine, am înțeles cine era în spatele acestor lucruri. Polițiștii mi-au dat o scrisoare care spunea că nu mai aveam voie să stau în Franța, pentru că nici nu mai mergeam la școală și nici nu aveam o slujbă. Apoi, m-au condus la aeroport și m-au urcat în primul avion spre Norvegia. De asemenea, mi-au zis că nu aveam voie să mă întorc până nu voi fi bogat, nobil sau celebru. Și, din moment ce nu stăteam nici cu banii foarte bine și nici nu aveam vreun strop de sânge albastru, am decis să devin un inventator faimos. Ceea ce nu este foarte simplu, pentru că deja au fost inventate atât de multe lucruri. Am muncit însă zi și noapte încercând să inventez ceva total și complet nou. Astfel încât să mă pot întoarce la Juliette a mea.

– Ah! rosti Lisa când doctorul Proctor își încheie povestea. Cât de romantic!

– Știți ce? întreabă Nilly. Pudra pentru pârtonauți a doctorului Proctor vă va face celebru în întreaga lume. Asta e sigur.

– Ei bine, rămâne de văzut, spuse doctorul.

Auziră un cosaș frecându-și piciorușele. Era primul pe care îl auzeau în acel an și îi făcu să realizeze că vara nu era departe. Apoi, priviră luna, care atârna palidă și aproape transparentă deasupra părului din grădină.

Capitolul II

MAREA VÂNZARE A PUDREI PENTRU PÂRȚURI

Nilly se cățără pe țâșnitoare, astfel încât toți copiii să-l poată vedea și auzi.

– Pudra pentru părți a doctorului Proctor poate fi cumpărată la capătul Bulevardul Tunului. Veți găsi un indicator pe poartă! strigă Nilly, deși era suficient de liniște, încât ar fi putut vorbi și fără să țipe. Vom începe vânzarea la ora șase și va ține până la șapte! Să nu vă împingeți, să-i lăsați pe cei mici în față, și fără părți până plecați. S-a înțeles?

– S-a înțeles! strigară cu toții.

– Mai aveți alte întrebări? rosti Nilly. Și, uitându-se la mulțimea de copii, observă o mânuță ridicată tocmai în spate. Da?

– E periculoasă? întreabă o voce plăpândă.

– Da, spuse Nilly pe un ton foarte serios. Din păcate, folosirea pudrei nu este lipsită de pericole.

Toate fețele din jurul lui se pleoștiră, iar copiii rămaseră cu gurile căscate.

– S-ar putea să muriți de răs, zise Nilly.

Mulțimea răsuflă ușurată. Clopoțelul sună.

– Ne vedem diseară! strigă Nilly sărind de pe țâșnitoare.

Unii dintre copii bătură din palme, strigând „Uraaa“, iar un murmur nerăbdător se ridică deasupra mulțimii, care se împrăstie încet, îndreptându-se spre diferite uși și înapoi în școală.

– Crezi că va veni cineva? îl întreabă Lisa pe Nilly, care fluiera satisfăcut imnul național.

– Ar trebui să întrebi dacă e cineva care *nu* va veni, spuse Nilly. N-ai văzut cum le străluceau ochii? Lisa, ai putea să te duci chiar acum să-ți rezervi biletul de avion spre Sarpsborg.

– Da, bine, zise Lisa, deși nu era chiar convinsă.

Însă Lisa nu era mai niciodată complet sigură de nimic. Așa era ea.

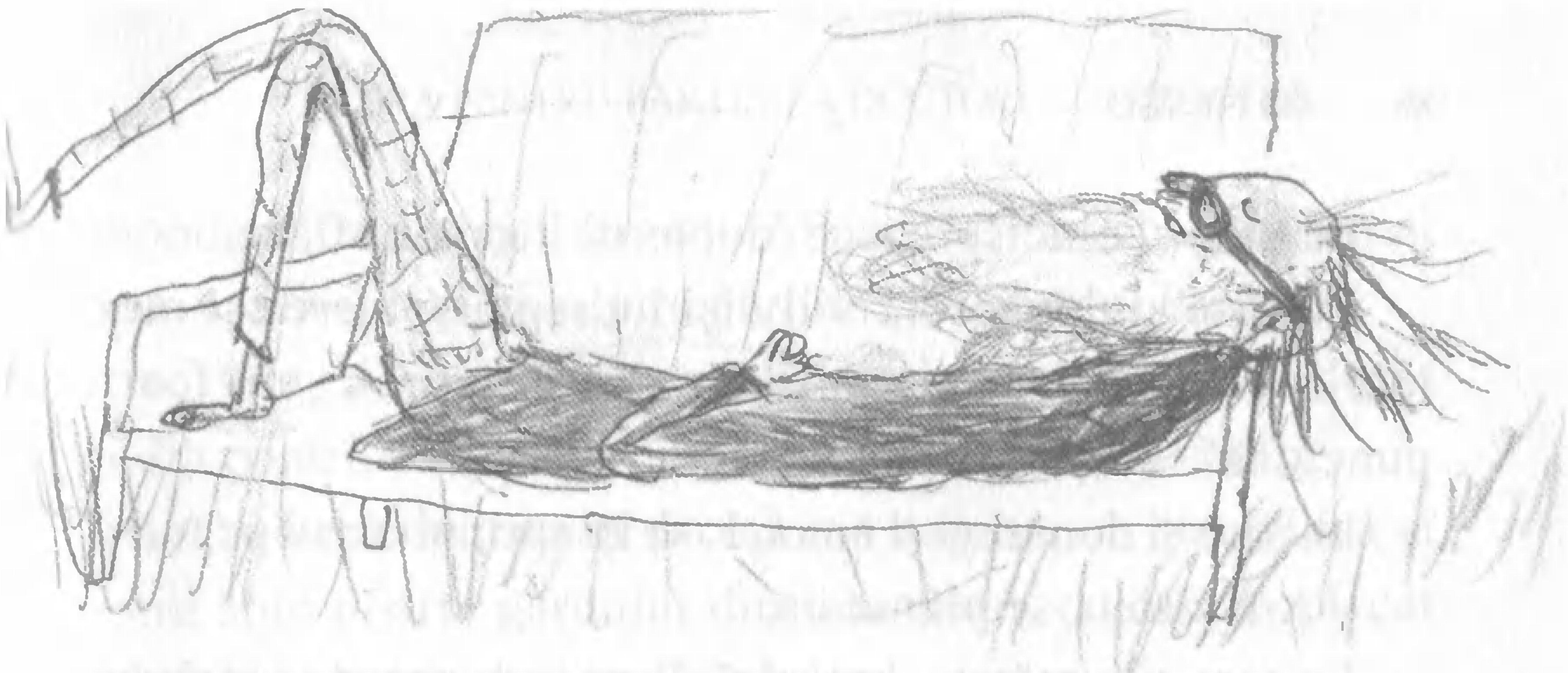
– E sută la sută sigur, spuse Nilly ridicându-și mâinile ca și cum ar fi cântat la trompetă.

Așa era el.

După ore, Lisa și Nilly fugiră acasă să facă ultimele pregătiri. După cină, se grăbiră spre curtea doctorului, unde îl găsiră pe acesta dormind pe bancă. Îl lăsară să doarmă în timp ce atârnară indicatorul pe poartă. Pe el scria:

PUDRA PENTRU PĂRȚURI A DOCTORULUI PROCTOR
POATE FI CUMPĂRATĂ AICI ȘI NICĂIERI ALTUNDEVA
ÎN LUME! 1 LEU

Scoaseră capacele de la cutiile de pantofi și cutiile de carton, în care pungulițele cu pudră erau ordonate frumos,

și le puseră pe masa de picnic. Apoi, se așezară unul lângă celălalt și se puseră pe așteptat.

– Este șase fără zece, declară Lisa.

– Ești nerăbdătoare? întrebă Nilly zâmbind.

Lisa încuviință din cap.

Când mai erau cinci minute până la ora șase, Lisa îi spuse lui Nilly că mai erau cinci minute până la ora șase. Păsările ciripeau în păr. Când fu ora șase fix, Lisa îi zise lui Nilly că era ora șase fix. La șase și două minute, Lisa se uită la ceas pentru a noua oară de când trecuse de șase fix.

– Oare unde e toată lumea? întrebă ea îngrijorată.

– Relaxează-te, spuse Nilly. Le trebuie timp ca să ajungă.

Apoi, Nilly își încrucișă brațele și începu să-și bălângănească picioarele nerăbdător.

– Au trecut deja cinci minute, zise Lisa.

Nilly nu îi răspunse.

La șase și zece, îl auziră pe doctorul Proctor mormăind. Și îl văzură clipind. Apoi, sări în picioare, exclamând:

– Doamne, Dumnezeule! Am dormit prea mult?

– De fapt, nu, zise Lisa. N-a venit nimeni.

– Deocamdată, spuse Nilly. Nu a venit nimeni deocamdată. Trebuie doar să așteptăm.

La șase și cincisprezece, doctorul Proctor oftă ușor.

La șase și douăzeci, Nilly își îndreptă spinarea și mormăi ceva despre cum copiii din ziua de azi nu sunt foarte punctuali.

La șase și douăzeci și cinci, Lisa își sprijini capul pe masă.

– Am zis eu, se plânse ea.

La șase și jumătate, hotărârea de comun acord să strângă.

– Ei bine, spuse doctorul Proctor zâmbind trist când închideau ultima cutie. O să mai încercăm și în altă zi.

– Nu vor veni niciodată, zise Lisa cu o voce stinsă.

Părea că va izbucni în plâns în orice moment.

– Nu înțeleg, spuse Nilly clătinând din cap.

– Fruntea sus! zise Proctor. De ani de zile, inventez lucruri pe care nu le vrea nimeni. Nu e asta sfârșitul lumii. Cel mai

important este să nu renunți. Măine, voi inventa ceva mai fantastic decât pudra pentru părți a doctorului Proctor.

– Bine, dar nu poate exista nimic mai fantastic decât pudra pentru părți a doctorului Proctor, spuse Nilly.

– O să mă duc acasă și o să mă bag în pat, șopti Lisa și porni spre poarta gardului din fața casei, cu capul aplecat și brațele atârându-i pe lângă corp.

– Noapte bună! spuseră Nilly și doctorul Proctor.

Apoi, se așezară pe bancă.

– Eh, făcu doctorul.

– Eh, făcu și Nilly.

– Poate că ar trebui să mai lucrez la mașina timpului începută anul trecut, zise Proctor și privi rândunelele care se roteau deasupra lor.

– Cât de greu credeți că ar fi să inventăm o mașină care să facă jeleu din aer? întrebă Nilly și privi rândunelele care se învârteau deasupra lor.

Asta făceau când au auzit vocea Lisei de lângă poartă.

– Băieți... spuse ea.

– Da? răspunseră Nilly și doctorul într-un glas.

– A venit cineva, zise Lisa.

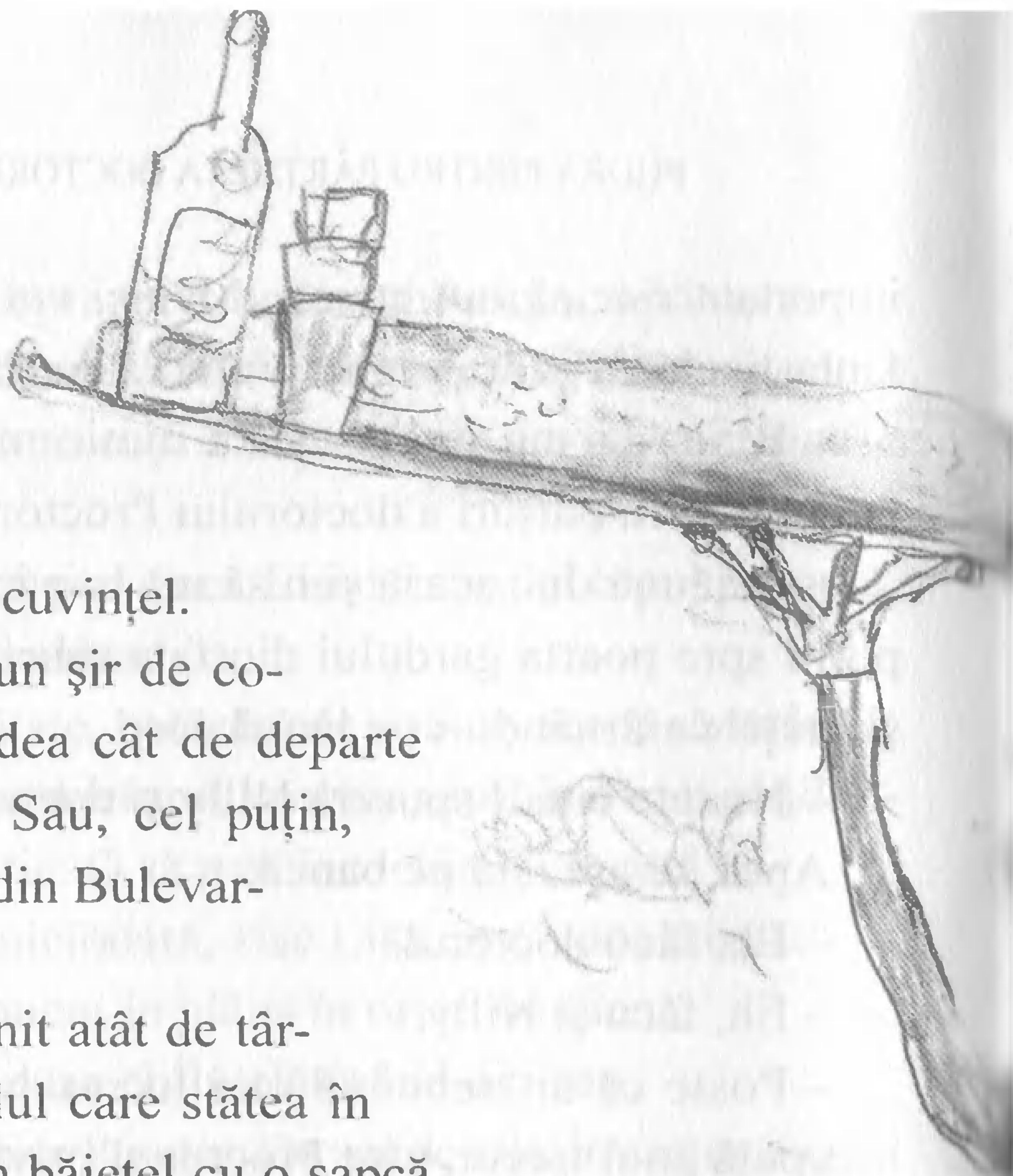
– Cine?

– Ei bine, ar trebui să veniți să vedeți cu ochii voștri, spuse Lisa.

Nilly și doctorul se ridicară și merseară la poartă.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă doctorul Proctor complet uimit. Ce zici de asta, Nilly?

Dar Nilly nu spuse nimic, pentru că i se întâmplă ceva extrem de rar. Rămase fără cuvinte. Nu era în stare să

rostească nici un cuvîntel.

În fața porții era un șir de copii care se întindea cât de departe vedeai cu ochii. Sau, cel puțin, cât puteau vedea din Bulevardul Tunului.

– De ce ați venit atât de târziu? întrebă copilul care stătea în fruntea șirului, un băiețel cu o șapcă având emblema echipei de fotbal Tottenham. Stăm aici de mai bine de o jumătate de oră.

Atunci, Nilly își regăsi, în cele din urmă, cuvintele.

– Dar... de ce nu ați intrat?

– Pentru că pe indicator scrie *aici*, nu? spuse băiatul cu șapca Tottenham. Scrie că pudra pentru părțuri a doctorului Proctor poate fi cumpărată *aici* și *nicăieri altundeva în lume*.

– Așa, și? rosti Nilly confuz.

– Și *aici* e *aici*, corect? zise băiatul. Și nu *acolo*.

Copiii din spatele lui încuviințară din cap. Atunci, Lisa scoase o carioca din geanta ei, se duse lângă semn, tăie cu o linie cuvântul „AICI” și, în locul lui, scrise cu majuscule „ACOLO”.

– Atunci, hai să începem! strigă ea să fie auzită până în capătul șirului. Să nu vă împingeți, să-i lăsați pe cei mai mici primii și să aveți banii pregătiți!

La ora șapte, când Nilly închise poarta, încă mai erau copii la coadă, dar nu mai aveau deloc pudră.

– S-a terminat! strigă Lisa și adăugă că oricine nu reușise să cumpere pudră pentru părți se putea întoarce a doua zi, când doctorul Proctor va mai fi preparat.

Și, chiar dacă unii dintre copii au fost puțin dezamăgiți, au început să se gândească nerăbdători la ziua următoare. Asta pentru că, pe întreg Bulevardul Tunului, se puteau auzi deja pocnete și râsete de la copiii care reușiseră să cumpere pudră.

– Of! făcu Lisa prăbușindu-se pe un scaun de grădină, după ce toată lumea plecă.

– Of! făcu Nilly.

– Știți ceva? spuse doctorul Proctor. Trebuie să sărbătorim. Ce-ați spune voi de un pic de...

– Jeleu! strigă Lisa încântată.

– Un jeleu de doi metri și jumătate! strigă Nilly topăind pe scaun.

Doctorul dispăru în casă, dar se întoarse imediat cu cel mai lung jeleu pe care Nilly și Lisa îl văzuseră vreodată.

– L-am pregătit în caz că ar fi fost nevoie, rosti Proctor zâmbind prostește.

Liniștea se lăsă peste curtea doctorului Proctor, în vreme ce rândunelele desenau litere ciudate pe cer, deasupra părului. Tot ce mai puteai auzi era sunetul scos de trei guri hulpave care devorau un jeleu lung de doi metri și un sfert.

Capitolul 12

TRULS ȘI TRYM DECOLEAZĂ

A doua zi de dimineată, când Lisa ieși pe poartă, Nilly o aștepta acolo, cu rucsacul în spate.

– Aștepți pe cineva care să meargă în aceeași direcție ca tine? îl întreabă Lisa.

– Da, spuse Nilly.

Apoi, porniră la drum.

– Părinții mei m-au întrebat ce s-a întâmplat ieri, în curtea doctorului Proctor, zise Lisa.

– Și le-ai spus? întreabă Nilly.

– Da, sigur, spuse Lisa. Adică, nu e nimic secret, nu?

– Nu, zise Nilly ezitând puțin. De obicei, eu pur și simplu nu-mi asum riscul de a-i povesti mamei mele despre lucrurile care sunt cu adevărat amuzante. Pentru că, aproape întotdeauna, ea hotărăște că sunt periculoase sau obraznicii, sau ceva de genul ăsta.

– Să știi că, de cele mai multe ori, s-ar putea să aibă dreptate, spuse Lisa.

– Mda, asta e cel mai enervant, zise Nilly lovind cu piciorul o piatră. Și părinții tăi ce-au spus?

– Tata a zis că e bine dacă adun eu singură niște bani, că atunci nu mai trebuie să îi adune el pentru mine.

– Ah, da? Deci nu a crezut că e periculos? întrebă Nilly neîncrezător.

– Câteva părțuri? Nicidecum, spuse Lisa. Mai merseră o vreme, apoi Lisa adăugă: Și, oricum, nu i-am zis de pudra pentru părtonauți.

Nilly dădu din cap.

– Probabil că e mai bine așa.

– Oricum, mi-a venit o idee, spuse Lisa.

– Aha, ăsta e cu siguranță un lucru bun, zise Nilly.

– De ce?

– Pentru că, de obicei, tu ai numai idei bune, spuse Nilly.

– Mă gândeam că pudra pentru părțuri nu e tocmai aromată, zise Lisa.

– Nu are absolut niciun gust, spuse Nilly.

– Asta ziceam și eu. Vreau să zic că e amuzant să tragi părțuri, continuă Lisa. Dar ce ar fi dacă i-am adăuga și o aromă, ca să aibă și gust bun atunci când e mâncată?

– După cum spuneam, replică Nilly. Numai idei bune. Dar la ce fel de aromă te gândea?

– Asta e simplu, zise Lisa. Care e cel mai bun lucru pe care l-ai gustat în ultima vreme?

– Asta e simplu, răspunse Nilly. Jeleul doctorului Proctor.

– Exact! Deci tot ce trebuie să facem e să adăugăm cinci la sută esență de jeleu în pudra pentru părțuri.

– Genial! exclamă Nilly.

– Geni-ant? auziră o voce în spatele lor. Nu crezi că asta sună geni-ant Trym?

– Sună a blablabla, rosti o altă voce, care părea să fie și mai aproape.

Nilly și Lisa se întoarseră. Fuseseră atât de entuziasmați, încât uitaseră să se oprească pentru a verifica dacă zona era liberă înainte de a trece pe lângă casa în care locuiau Truls și Trym. Iar acum, cei doi băieți enormi erau chiar în fața lor. Avea fiecare câte un mare rânjet pe față, fiecare mestecând un băț de chibrit, cu fălcile mișcându-li-se în sus și-n jos în capetele lor enorme, de forma unor butoaie.

– Bună dimineața, băieți! spuse Nilly. Îmi pare rău, dar noi trebuie să ne grăbim. Domnișoarei Strobe nu-i place când geniile din clasa ei întârzie.

Încercă să le vorbească normal și relaxat, dar Lisa își putu da seama, din vocea lui Nilly, că acesta nu se simțea deloc încrezător. O apucă pe Lisa de mână și se pregăti s-o ia din loc, dar Trym îi bloca drumul.

– N-am primit nici măcar un pic de pudră ieri, zise el amenințător.

– Probabil că ați ajuns prea târziu, spuse Nilly înghițind în sec. Puteți încerca din nou, în seara asta.

Truls începu să râdă.

– Trym, ai auzit ce a zis? Să stăm la *rând*?

Trym începu să râdă imediat.

– Ascultă cu atenție, clown pistruiat ce ești, spuse Truls încetișor, apucându-l pe Nilly de guler. Noi nu vom sta la niciun rând și nici nu îți vom plăti nimic pentru porcăria aia de pudră a ta, te-ai prins? Vrem pudra chiar aici și chiar acum. Sau altfel...

Scobitoarea se tot mișca în sus și-n jos în colțul gurii sale, în vreme ce băiatul se uita fioros la Nilly.

– Sau altfel ce? șopti Nilly.

Truls păru că se gândește.

– Sau altfel ce? repetă Lisa.

– Haide, Truls, zise Trym. Spune-le!

– Taci din gură! țipă Truls. Lasă-mă să mă concentrez...

Și se concentără. Deodată, fața i se luminează.

– Daaa, sau altfel o să vă ungem cu miere de albine peste tot și o să vă legăm în vârful acestui stejar. Apoi, ciorile vă vor ciupi bucățele, bucățele.

Truls arată spre un stejar al cărui trunchi era gros cât patru bărbați ca tatăl Lisei împreună. Atât de gros ca doi bărbați cât tatăl gemenilor Truls și Trym împreună.

Priviră cu toții în sus.

– Ah! făcu Nilly.

– Ah! făcu Lisa.

– O, da! spuse Trym.

Fiindcă stejarul era atât de mare, crengile de sus păreau să atingă norul alb care plutea pe cer deasupra lui.

– În acest caz, rosti Nilly, va trebui să vedem dacă nu putem găsi o soluție. Dă-mi drumul numai puțin...

Truls îi dădu drumul, iar Nilly începu să scotocească prin buzunare. Când termină de scotocit în cele șase buzunare de la pantaloni, începu cu cele șase buzunare ale jachetei.

Truls nu mai avea răbdare.

– Deci? spuse el.

– Sunt aproape sigur că am o pungă pe-aici, pe undeva, mormăi Nilly.

– Nu avem timp de glume, spuse Truls. Trym, du-te și adu mierea și funia.

- Așteaptă! strigă Nilly disperat.
- Hai s-o aranjăm pe fetiță întâi, zise Truls înșfăcând-o pe Lisa de braț.
- Uite, gata, spuse Nilly întinzând o pungă cu pudră gri. Costă un leu.
- Un leu! Truls îl apucă pe Nilly de încheietura mâinii, îi smulse punguța din mână și scuipă bățul de chibrit pe jumătate mestecat în palma lui Nilly. Poftim, ia ăsta. Acum, poți să te duci acasă și să îți dai foc singur.
- Ha, ha! râse Trym.
- Truls privi punga suspicios.
- Ce scrie aici? întrebă el. „D-O-C-T-O-R P-R-O-C...”
- Pudra pentru părțuri a doctorului Proctor, spuse Lisa într-un suflet.
- Taci din gură, știu să citesc! țipă Truls.
- Ah, te rog să mă scuzi, zise Lisa cu o voce șocată.
- Hmm, făcu Truls.
- Hmm, făcu Trym.
- Tu primul, îi spuse Truls lui Trym.
- Ba nu, tu primul, îi zise Trym lui Truls.
- Ați putea-o împărți, sugeră Nilly.
- Taci din gură! țipă Trym aproape la fel de tare și de urât cum țipase și Truls mai devreme.

Deschiseră punga și Truls turnă jumătate în palma lui Trym și jumătate în palma sa. Se uitară unul la celălalt pentru un moment și apoi înghițiră pudra.

– Va avea un gust mult mai bun după ce îi vom adăuga aroma de jeleu... începu Lisa să zică.

– Taci! țipară Truls și Trym cu gurile pline de pudră.

– Nu se întâmplă nimic, spuse Truls după ce reuși să înghită.

– Șapte, zise Nilly.

– Ce naiba? spuse Trym.

– Șase, continuă Nilly. Cinci.

Truls se întoarse spre Lisa.

– Ce tot bălmăjește ăsta mic?

Dar Lisa era supărată și, strângând buzele și încrucișându-și brațele, îi dădu de înțeles că, dintre toți oamenii, chiar *ea* nu avea de gând să-i răspundă.

– Patru, zise Nilly.

– Truls... spuse Trym. Simt că se întâmplă ceva... e ca... e ca și cum mă gădila ceva în stomac.

Truls se încruntă și se uită la propriul stomac.

– Trei, zise Nilly. Doi.

– Hei, acum simt și eu, spuse Truls.

Pe fața lui Nilly apăru un zâmbet larg în timp ce spunea:

– Unu. Pa!

– Cum? ziseră Truls și Trym.

Dar nu îi auzi nimeni. Pentru că singurul lucru pe care l-ar fi auzit cineva ar fi fost puternica bubuitură care a trezit pe absolut oricine mai dormea pe Bulevardul Tunului. Lisa își șterse ochii de praful care o orbea, dar tot nu putu vedea pe nimeni, în afară de Nilly.

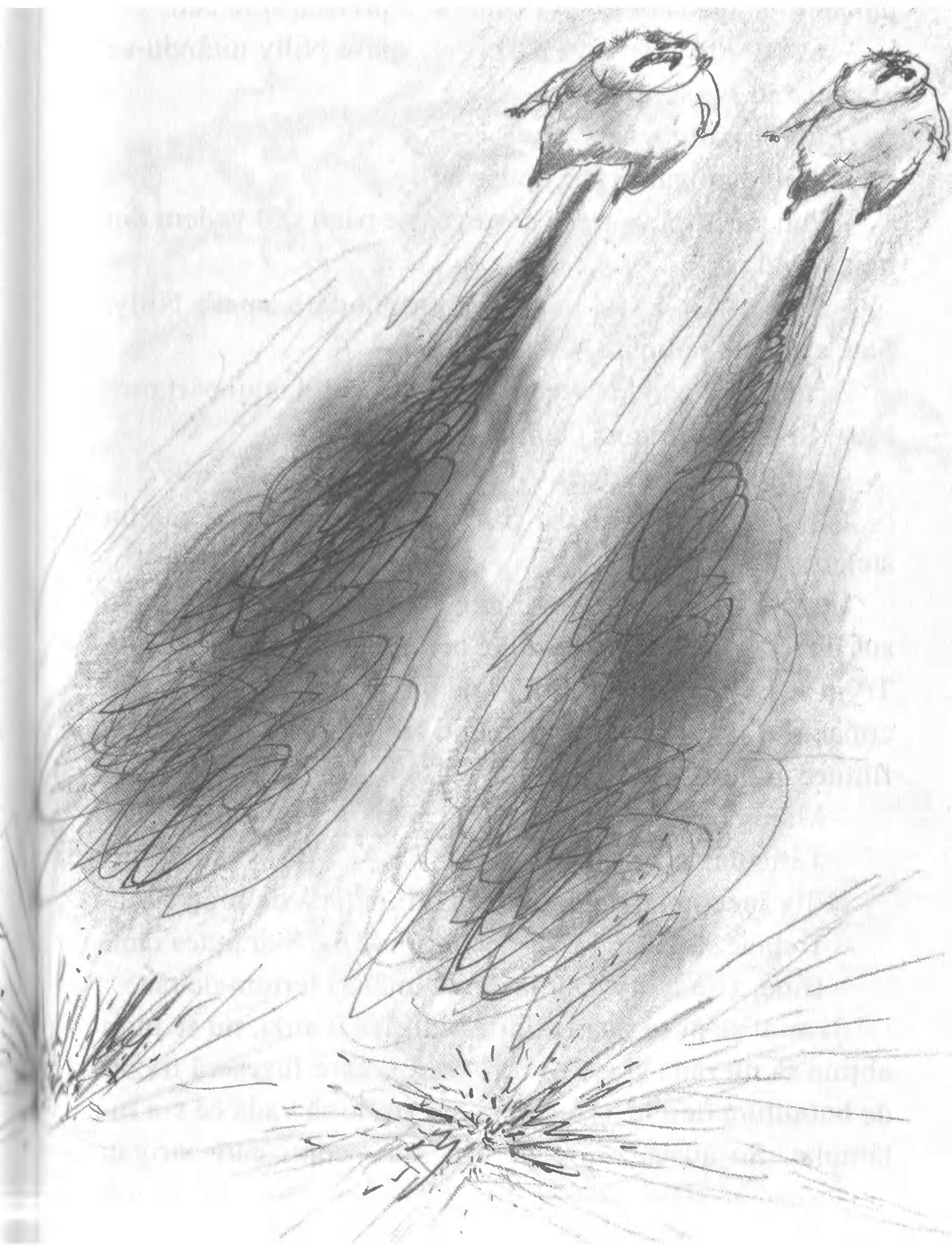
– Unde s-au dus? întrebă ea.

Nilly întinse degetul arătător spre cer.

Lisa îl privi neîncrezătoare pe Nilly.

– Nu cumva... nu cumva le-ai dat din pudra pentru pârtonauți?...

Nilly încuviință din cap.

– Pudra pentru pârtonauți? Nilly, ești nebun! rosti Lisa punându-și mâna deasupra ochilor și privind spre cer.

– Aveam de ales: ori noi, ori ei, spuse Nilly uitându-se el însuși în sus.

– Au dispărut, zise Lisa.

– S-au dizolvat în aer, spuse Nilly.

– Pun pariu că va trece ceva vreme până să-i vedem din nou, zise Lisa.

– Poate că n-o să-i mai vedem niciodată, spuse Nilly. Sau, așteaptă puțin.

Acum, că auzul le revenea, auziră fâsâitul unui pârț prelung. Și o voce demnă de milă.

– Ajutor! striga vocea. Ajutor, cădem!

Părea că atât vocea, cât și pârțul cel lung se auzeau din stejarul cel înalt.

Lisa și Nilly se apropiară de copac, iar acolo, undeva sus de tot, zăriră tălpile a două perechi de pantofi. Truls și Trym se bălăngăneau atârnați de o creangă chiar în vârful copacului, pârțul cel lung făcând ca frunzele de sub ei să fluture agitate.

– Mămico! strigă Truls.

– Tăticule! strigă Trym.

Nilly începu să râdă, dar Lisa îl înșfăcă de braț.

– Trebuie să-i dăm jos de acolo, spuse ea. S-ar putea răni.

– Bine, zise Nilly. Dar lasă-mă întâi să termin de râs.

Și apoi se puse pe râs. Iar când Lisa îl auzi, nu se putu abține să nu râdă și ea. Și toți vecinii care fuseseră treziți de bubuitură deschiseseră deja ferestrele să vadă ce s-a întâmplat. Se auzeau trei lucruri: niște copii care strigau „mămico“ și „tăticule“, alții care râdeau și un sunet surd,

care le amintea vag de... Dar nu putea fi asta, nu?... Ba da, chiar asta era: un adevărat maraton de tras pârțuri.

– Dacă vreți să vă salvăm, trebuie să vă grăbiți până să se termine pârțul și să faceți exact cum vă spun eu! strigă Nilly către Truls și Trym. Ați înțeles?

– Dă-ne jos odată! țipă Truls.

– Bunico! Mătușică! urlă Trym.

– Ridicați-vă picioarele în așa fel încât fundul vostru să fie îndreptat spre pământ și dați drumul crengii! țipă Nilly. Acum, chiar acum!

Truls și Trym erau atât de speriați, încât au făcut exact ce le-a zis Nilly. Au dat drumul crengii. Și apoi au plutit până jos, printre ramurile stejarului, trăgând odată cu ei frunze și ghinde, apoi aterizând destul de brusc, chiar în fața Lisei și a lui Nilly.

– Ei bine? întrebă Nilly plimbând bățul de chibrit dintr-un colț al gurii în celălalt. Mai vreți?

– N-n-nu, spuse Trym.

– Bine atunci, zise Nilly. Îmi datorați câte un leu.

– Po-poftim? spuse Trym. Truls, ai auzit ce-a zis?

Dar Truls nu auzise. Stătea întins pe spate pe trotuar, holbându-se năuc la cer și clipind întruna.

Trym scotoci prin buzunarele pantalonilor și scoase doi lei, pe care Lisa îi luă.

– Ei bine, domnilor, spuse Nilly băgând bățul de chibrit în buzunarul de la spate al pantalonilor. Vremea trece și, din păcate, eu și Lisa trebuie să plecăm.

Nilly și Lisa o luară la goană. Ajunseră pe terenul de joacă exact când sună clopoțelul.

– Hei, Nilly! Era un băiat a cărui față îi părea vag cunoscută lui Nilly. Tare pudră! Vrei să vii să jucăm fotbal la Kålløkk, astăzi, după ore?

– Nilly! strigă altcineva. Eu și Børre vom veni în seara asta să mai cumpărăm niște pudră. Ai vrea să vii cu noi, acasă la Børre, după aceea, să ne jucăm pe PlayStation sau ceva de genul ăsta?

O fetiță se apropie de Lisa.

– În seara asta, vor veni niște prieteni în vizită la mine, să mâncăm pizza. Poți veni și tu?

Nilly și Lisa încuviințară din cap în toate direcțiile și alergară spre ușa școlii.

– Lisa, îți vine să crezi? șopti Nilly. Suntem faimoși. Vei vedea... o să găsești o nouă cea mai bună prietenă imediat.

Lisa dădu ușor din cap.

Pe când intrau în clasă, odată cu toți ceilalți copii, Lisa îl trase pe Nilly de mânecă:

– Hei, Nilly, mă tot gândesc...

– Mda? spuse Nilly.

Lisa zâmbi și privi în jos.

Nilly se încruntă.

– Ce e?

Lisa deschise gura și fu cât pe ce să spună ceva. Dar apoi păru că se răzgândește și o închise. Și, când o deschise din nou, ieși ceva diferit față de ceea ce plănuse inițial să zică.

– Ei bine, mă gândeam că a fost ciudat că aveai o pungă cu praf pentru părtonauți la tine, spuse ea. Și, mai ales, foarte ciudat că pe pungă scria că e praf de părțuri obișnuit.

Nilly dădu din umeri.

– Tu ai planificat toată chestia asta, nu-i așa? întrebă Lisa. Ai umplut una dintre pungile obișnuite cu pudră pentru părtonauți ieri, când eram în curtea doctorului Proctor. Pentru că ai știut că Truls și Trym ne vor opri într-o zi și, când urmau să o facă, voiai să fii sigur că ai o pungă la tine, ca să-i poți păcăli.

În loc de răspuns, Nilly zâmbi.

– Nu asta s-a întâmplat? întrebă Lisa.

Însă când Nilly tocmai se pregătea să răspundă, fură întrerupți de vocea puternică a domnișoarei Strobe care tocmai spunea:

– Bună dimineața, dragii mei copii. Așezați-vă la locurile voastre și faceți liniște, vă rog.

Și cu toții s-au conformat. Aproape toți, orișicât.

Truls și Trym nu veniseră la școală în acea zi. Rămăseseră acasă din patru motive foarte întemeiate. Primul, pentru că acel mic drăcușor ar fi putut inventa și alte trucuri murdare. Al doilea, pentru că era foarte posibil ca restul copiilor de la școală să fi aflat ce se întâmplase și atunci să uite să mai fie speriați de Truls și Trym, ba chiar, în schimb, să râdă de ei. Al treilea, pentru că, la drept vorbind, Truls și Trym erau niște leneși. Și al patrulea, și cel mai important, pentru că aveau nevoie de ajutor pentru a găsi o răzbunare potrivită. Și nimeni nu era mai bun la așa ceva decât tatăl lor, domnul Trane.

Acum, tatăl lor cel mare și gras stătea într-un fotoliu mare și gras, din casa lor mare și grasă, scărpinându-și burta cea grasă.

– Interesant, spuse el. Deci, acest profesor are o pudră care îi poate propulsa pe oameni în aer? Și încă o pudră pentru care copii sunt dispuși să plătească?

– Da, zise Truls.

– Da, spuse Trym.

– Nu există invenții așa de prostești, zise domnul Trane cu o privire răutăcioasă, în timp ce înfîgea un băț într-o cușcă în care un porcușor de Guineea înspăimântat tot încerca să se ascundă. Băieți, cred că am un plan. Un plan în urma căruia putem face niște bani.

– Uraaa! strigă Truls.

– Uraaa! strigă Trym. Care e planul?

– Un mic împrumut creativ, spuse domnul Trane.

– Super! îngăimă Truls.

– Cu ce începem? întreabă Trym.

– Vom începe, bineînțeles, prin a chema poliția... zise domnul Trane oftând, în vreme ce se întindea după telefon.

Capitolul 13

O ZI PERFECTĂ?

Nilly și Lisa parcurseră în pași de dans drumul de la școală până acasă. Era o zi perfectă. Începuse cu Truls și Trym care mâncaseră pudra pentru pârtonauți și decolaseră spre cer. Și apoi continuase cu toată lumea care dorea a se împrieteni cu ei. Chiar și domnișoara Strobe fusese în toane bune, astfel încât, atunci când Nilly îi dădu unul dintre răspunsurile sale evident neobișnuite, ea râse atât de tare, că îi dădură lacrimile, îl mângâie pe cap și spuse că era cu adevărat remarcabil cât de multe lucruri ciudate încăpeau acolo. Și, în această după-amiază, Lisa, Nilly și doctorul Proctor urmau să vândă și mai multă pudră, să-și facă și mai mulți prieteni și să mănânce și mai mult jeleu, iar apoi nu le rămânea de făcut nimic altceva decât să aștepte Ziua Independenței. Deci nu era așa ciudat că dansau de fericire. La urma urmei, ce-ar fi putut merge prost?

„Nimic“, se gândi Nilly.

„Nimic“, se gândi Lisa.

Tocmai de aceea nici măcar nu se întrebaseră ce căuta o mașină a poliției parcată pe Bulevardul Tunului.

– Ne vedem după-amiază, ciripi Lisa.

– Desigur, spuse Nilly practic sărind peste poarta casei sale.

Fugi pe scări, deschise ușa și tocmai se pregătea să intre în casă, când observă niște oameni îndreptându-se prin iarba înaltă, spre ușa principală a casei doctorului Proctor. Erau doi bărbați care purtau uniforme de poliție, iar unul dintre ei avea o mustață Fu Manchu și celălalt, o mustață ca un ghidon. Amândoi păreau foarte hotărâți și, între ei, îl țineau strâns pe doctorul Proctor, care gesticula încontinuu și părea foarte agitat.

– Opriți-vă! strigă Nilly sărind de pe verandă și peste gard. În numele legii, opriți-vă!

Grupul se opri și se întoarse spre Nilly.

– Noi *suntem* legea, spuse domnul Fu Manchu, nu tu.

– Ce se petrece aici? întrebă Nilly. Ce vreți de la doctor?

– A încălcat legea, zise domnul Ghidon. Iar noi, cei din poliție, nu luăm astfel de lucruri prea ușor.

Doctorul mormăi:

– Ei pretind că am vândut o pudră mortală copiilor din acest cartier. Ca și cum pudra pentru părțuri a doctorului Proctor ar putea răni măcar o muscă!

Cei doi polițiști îl escortară pe profesor afară din curtea sa, spre mașina poliției. Nilly alergă după ei.

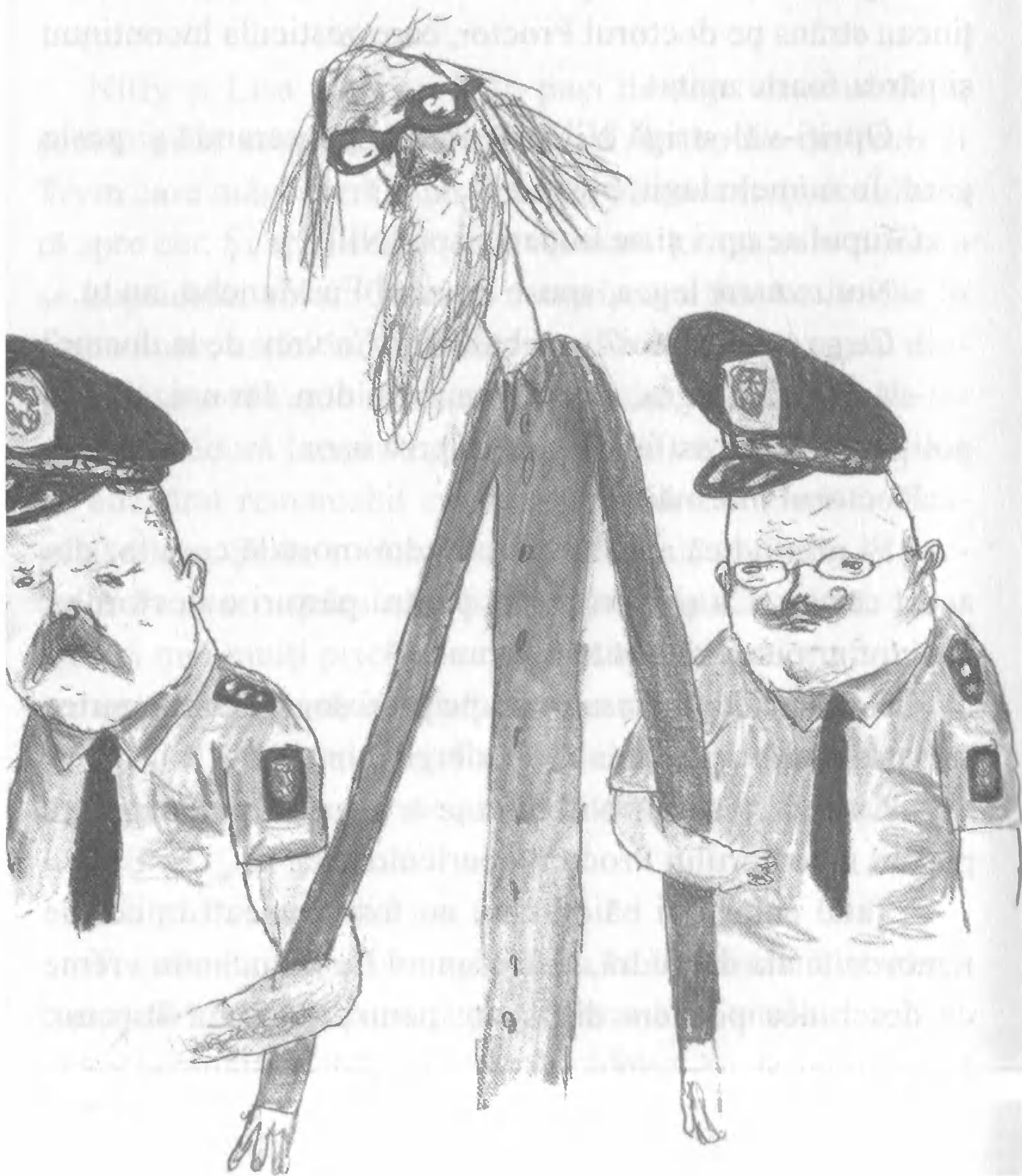
– Așteptați! strigă Nilly. Cine a spus că pudra pentru părțuri a doctorului Proctor e periculoasă?

– Tatăl celor doi băieți care au fost aruncați în cer de nenorocita aia de pudră, zise domnul Fu Manchu în vreme ce deschidea portiera din spate pentru doctorul Proctor. Ne-a sunat și ne-a spus că trebuie să-l arestăm pe acest

profesor trăsnit. Și e clar că are dreptate. Să arunci copii în aer așa, pur și simplu... Atenție la cap, doctore.

– Nilly, du-te acasă și mănâncă-ți cina, zise doctorul Proctor aplecându-și capul și așezându-se în mașina poliției. Voi rezolva această neînțelegere la secția de poliție.

Dar Nilly nu se lăsă:

– Creiere adormite! Nu doctorul Proctor le-a dat pudra care i-a aruncat în stejar!

– Creiere cum? întrebă domnul Ghidon nedumerit.

– Atunci, *cine* le-a dat pudra? întrebă domnul Fu Manchu.

– Eu, spuse Nilly hotărât, cu mâinile în șolduri.

Cei doi polițiști se uitară întâi la Nilly, apoi unul la celălalt, iar apoi începură amândoi să râdă în hohote.

– Un băiat așa mic ca tine? râse domnul Ghidon. Și ar trebui să credem că o piticanie ca tine ar avea vreo legătură cu o fărădelege așa serioasă ca aceasta?

– Ei bine, zise Nilly umflându-se precum un broscoi, dacă ați fi fost puțin atenți, atunci creierele voastre istețe de polițiști ar fi observat că am precizat că pudra i-a trimis pe cei doi băieți fix într-un stejar. Dumneavoastră nu ați spus nimic despre vreun copac. Atunci, de unde aș fi putut ști acest detaliu dacă nu aș fi fost acolo?

– Hmm, făcu domnul Fu Manchu ridicându-și chipiul de polițist și scărpinându-și țeasta cheală. Ai dreptate. Deci cum de știi acest lucru?

– Pentru că vă povestesc ce s-a întâmplat! sâsâi Nilly. Eu sunt cel care le-a vândut pudra. Și nu pe cea normală, cea inofensivă pe care o vinde doctorul Proctor. În nici un caz, domnilor...

Nilly inspiră adânc și începu o propoziție foarte lungă:

– Le-am vândut celor doi băieți pudra doctorului Proctor pentru pârțonauți, deși însuși doctorul a decis că aceasta va fi vândută exclusiv la NASA, de vreme ce pudra este o mixtură superexplozivă, care poate fi consumată exclusiv în doze foarte mici și numai de către persoane care au făcut cel

puțin 4 ani de antrenamente pentru a deveni astronauti, dar chiar și atunci este necesară folosirea unui echipament de protecție și administrarea pudrei se va face doar sub supravegherea a cel puțin doi adulți!

În timp ce spunea aceste lucruri, Nilly se enervă din ce în ce mai tare, așa că până la urmă ajunse să țopăie ca un bezmetic.

– Hmm, făcu domnul Ghidon. Și cine a preparat această... ăă, pudră pentru pârtonaui?

– Eu am preparat-o, oftă doctorul Proctor din mașină.

– Dar e numai vina mea că a ajuns în mâinile lui Truls și Trym, zise Nilly.

– Hmm, spuse domnul Fu Manchu. Nu văd nici o altă rezolvare în afara arestării amândurora. Tu ce părere ai?

– Sunt de acord, spuse domnul Mâner.

Și astfel, Nilly și doctorul Proctor fură arestați în acea zi care, până în acel moment, păruse perfectă.

Capitolul 14

TREI TIPI DUBIOȘI ȘI PLANUL LOR

În acea zi, când tatăl Lisei veni acasă, Lisa stătea sub mărul care nu făcea mere.

– Sunt așa de ușurat, mormăi comandantul ștergându-și sudoarea de pe gât. Am crezut că întreaga ceremonie de Ziua Independenței va fi distrusă. Știi, Lisa, am tot căutat praful de pușcă special pentru Marele și Aproape Faimosul Salut Regal câteva zile încontinuu. Începuserăm să credem că uitaseră să-l încarce pe vapor, la Shanghai. Dar se pare că a fost primul lucru pe care l-au încărcat pe vapor, așa că e tocmai la fund. Îl vor aduce pe țărm, mâine. Of, imaginează-ți ce catastrofă ar fi fost dacă nu am fi primit praful de pușcă.

Abia într-un târziu, comandantul observă că Lisa nu era deloc atentă. Stătea acolo, sub măr, cu capul în palme, părând foarte abătută.

– Hei, puștoaico, ai pățit ceva? mormăi el.

– S-a întâmplat ceva cumplit, spuse Lisa cu lacrimi în ochi. Poliția i-a arestat pe Nilly și pe doctorul Proctor. Și

asta doar pentru că Truls și Trym au mâncat un pic de pudră pentru părtonauți.

— Știu, zise comandatul.

— Știi deja? Cum ai aflat?

— Știu pentru că poliția m-a întrebat dacă Nilly și doctorul Proctor ar putea fi ținuți în celula cea mai strașnică din tot nordul Europei, cu excepția Finlandei. Și acum sunt chiar acolo.

— Vrei să spui... vrei să spui... începu Lisa speriată.

— Da, zise tatăl ei. Sunt în Pivnița Morților.

— Pivnița Morților! Dar Nilly și profesorul nu sunt câtuși de puțin periculoși!

— Ei bine, poliția crede altceva. Domnul Trane le-a explicat polițiștilor că profesorul este un trăsnet care va inventa o bombă atomică dacă nu-i întemnițat imediat.

– Domnul Trane? Și polițiștii l-au crezut?

– Firește că l-au crezut pe domnul Trane, mormăi comandantul. În fond, el este cel care ne-a ajutat să inventăm cel mai dur și secret material din lume. Cel din care sunt făcute ușile temnițelor noastre, cele mai strașnice din întreaga lume...

– Da, da, tată, am auzit toată povestea asta deja, oftă Lisa. Dar acum ce facem?

– Acum? Comandantul adulmecă zgomotos aroma ce venea pe geamul deschis al bucătăriei. Vom mânca șnițel vienez sau cel puțin așa miroase. Haide!

În vreme ce Lisa intră în casă, aroma de șnițel vienez pluti afară, în curte, de unde o pală de vânt o purtă de-a lungul Bulevardului Tunului până la fiord, la Fortăreața Akershus, apoi peste niște ziduri de piatră foarte înalte și pe lângă turnurile fortăreței și tunurile negre și vechi care ținteau în larg. Paznicii care stăteau în fața Pivniței Morților inhalară mirosul fără ca măcar să-și dea seama, iar aroma care nu fusese inhalată își continuă drumul printre gratii, spre un coridor care ducea la o scară de piatră ce cobora tocmai până la o ușă de metal foarte groasă și foarte încuiată.

O cantitate extrem de mică de miros de șnițel trecu prin gaura cheii și ajunse într-o cameră care semăna cu interiorul unei ghiulele. Prin mijlocul acestei camere trecea un pod care ducea spre o altă ușă metalică, și mai groasă, și mai încuiată decât prima. Gaura cheii acestei uși era atât de mică, încât doar câteva molecule de aromă de șnițel trecură prin ea și ajunseră până la coridorul din spatele acestei uși.

Întinericul din acest coridor era luminat doar de razele laser care treceau dintr-o parte în alta, de sus în jos. Pânza de lasere era atât de deasă, încât nici măcar un *șobolanus norvegianus* nu putea spera să se strecoare fără a declanșa alarma. Și alarma era conectată la camera de gardă, unde stătea în permanență gardianul de serviciu. Și mai era conectată la panoul central din sediul poliției. Și, de asemenea, la Centrul de comandă al poliției norvegiene antiterorism. Și la Centrul de comandă al centrului de comandă al poliției antiterorism. Sunt sigur că v-ați dat deja seama că, declanșând o astfel de alarmă, se pornea un mare haos, cu o mulțime de oameni alergând în toate părțile și chiar trăgând cu arme de foc, și, cel mai probabil, s-ar fi terminat cu arestarea imediată a bietului șobolan sau păianjen care ar fi făcut un lucru atât de prostesc, încât să încerce să evadeze din Pivnița Morților.

În capătul îndepărtat al acestui coridor – și până să ajungă acolo, nu prea mai rămăsese nimic din toată aroma – era ultima ușă. Și aceasta era confecționată dintr-un material de care multă lume nici măcar nu știa că există, dar care era atât de dur și atât de ingenios, și atât de secret, încât autorul acestei cărți a fost silit de autoritățile norvegiene să promită că nu va mai spune absolut nimic despre el în această poveste. Ideea – probabil că v-ați dat deja seama – este că Pivnița Morților era o închisoare din care era absolut imposibil să evadezi.

Și chiar acolo, în spatele acelei ultime uși, stăteau doctorul Proctor și Nilly. Pereții și tavanul erau albi, fără ferestre și cumva rotunzi, astfel încât cei doi se simțeau ca

într-un ou. Fiecare stătea într-un hamac, în colțuri opuse ale încăperii. Deasupra fiecărui hamac se afla câte un bec atârnat din tavan. Între hamace erau o măsuță, o toaletă și o chiuvetă, ambele prinse de perete, și un raft cu o singură carte pe el: *Regele Olav – Regele oamenilor*. Nilly o citise deja de patru ori. Cartea avea multe desene și Nilly înțelesese din textul ei că lucrul cel mai bun despre Olav era

bunătatea lui. Dar cineva care se află în închisoare nu poate citi o carte despre bunătate decât de un număr limitat de ori, altfel o ia complet razna. Și nici măcar nu era vorba despre o închisoare obișnuită, ci de închisoarea ferecată cel mai bine din întreaga Europă de Nord, cu excepția Finlandei.

În vreme ce Nilly citea, iar doctorul Proctor desena și mâzgălea ceva pe un colț de hârtie pe care îl găsisese într-un buzunar, doctorul se scărpină în cap cu capătul neascuțit al creionului, mormăi câteva cuvinte în greacă și apoi mai mâzgăli puțin. Nilly oftă tare de câteva ori, încercând să îi atragă atenția cât de plictisitor era pentru un băiețel ca el să fie închis într-un loc precum Pivnița Morților, pentru atât de multă vreme câtă trecuse deja. Apoi, dintr-odată, Nilly își ridică nasul și adulmecă.

– Simțiți, profesore?

Profesorul se opri din mâzgălit și adulmecă și el.

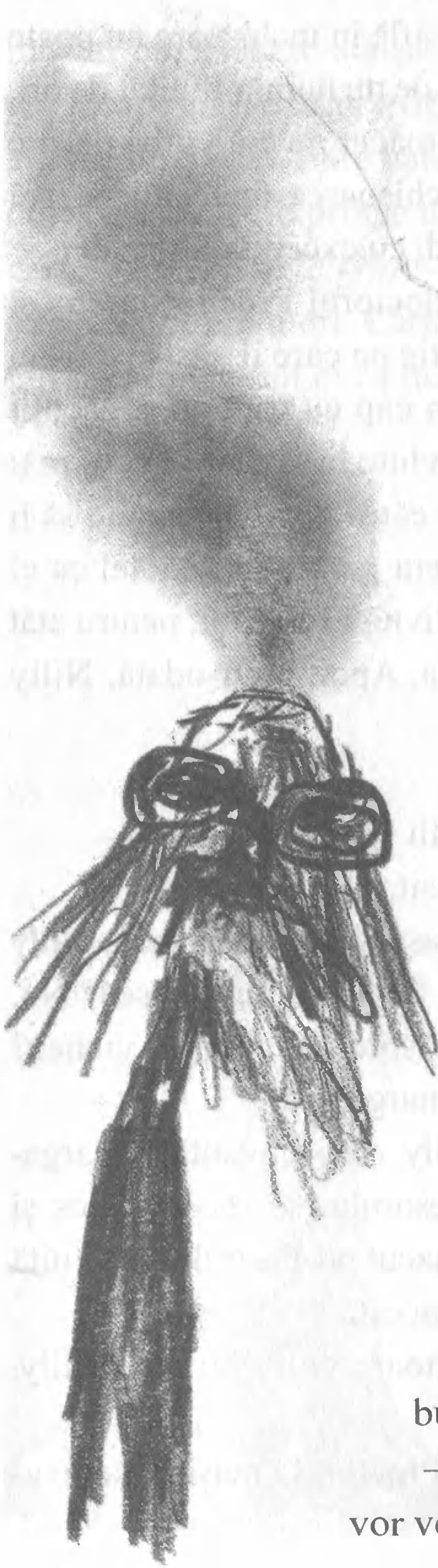
– Prostii. Nu e nimic de mirosit.

– Ba pentru cei dintre noi cu nas sensibil este, spuse Nilly concentrându-se. Hmm. Ar putea fi pâine franțuzească? Nu. Ceva mai spre est. Gulaș? Mai spre sud. Șnițel vienez? Da, asta trebuie să fie. Prăjit în margarină.

Chiar în momentul când Nilly rosti cuvântul „margarină“, observă cum umerii profesorului se lăsară în jos și fața i se întristă. Nilly sări în hamacul profesorului și se uită peste umărul lui, la ce desenase acesta.

– Drăguț desen, cam plictisitoare culorile, zise Nilly. Ce reprezintă?

– O invenție, spuse doctorul Proctor. O mașină-de-evadat-din-cea-mai-strașnică-inchisoare-din-Europa-de-Nord.

Și calculele probabilității de succes.

— Și ce vă spun calculele dumneavoastră?

— Vezi acest număr? întrebă profesorul arătând spre un număr care era subliniat de două ori.

— Da, răspunse Nilly. Acela e un zero.

— Asta înseamnă că probabilitatea de a evada este zero. Suntem pierduți.

— Nu vă faceți griji, zise Nilly. Vor veni să ne elibereze în curând. După ce vor face mai multe cercetări și vor descoperi că pudra pentru părțuri este total inofensivă.

— Nu prea cred, spuse profesorul pleoștit, împăturind bucata de hârtie.

— De ce nu? zise Nilly. Sigur că vor veni!

– Îmi doresc să fie așa, spuse profesorul aruncându-și hârtiile spre toaletă, dar fără succes. N-am vrut să-ți zic asta mai devreme, dar, când mă interogau, polițiștii mi-au spus destul de clar că suntem într-o mare belea.

– De ce? Ce anume au zis?

– Au spus: „Nu-l putem trimite pe cel mic la închisoare, pentru că e doar un copil, dar sigur va primi un an de reeducare“.

– Ei, asta n-ar fi chiar atât de rău, spuse Nilly. Poate că ăla e singurul loc unde au o fanfară în care aş putea să cânt și eu la trompetă. Ce altceva au mai zis?

Doctorul Proctor se gândi un moment, își dresă glasul și continuă:

– „Iar tu, profesore, pentru că ești adult, vei fi condamnat până la 12 ani în spatele gratiilor – sau a unor ziduri – și nu vei mai avea voie să inventezi niciodată nimic. Ai priceput?“

– Atunci, spuse Nilly, asta e mai rău.

– Mult mai rău, zise doctorul Proctor. Nici nu mă pot gândi la toate astea – nici la cei 12 ani, nici la ziduri și, cu siguranță, nici la faptul că nu mai am voie să inventez nimic. Trebuie să evadez.

– Hmm, spuse Nilly. Și unde să fugiți?

– În Franța. Trebuie s-o gălesc pe Juliette Margarine. Ea mă va ajuta, mă va ascunde de poliție, mă va adăposti. Și-mi va da și Brie. Și vin roșu.

– Dar cum?

– Pe motocicletă mea, bineînțeles. Trebuie doar să o ung puțin și apoi va merge ca, eh, ca unsă.

– Dar cum vom ieși de-aici?

– N-am nici cea mai vagă idee... sau, stai puțin! Doctorul Proctor păru pierdut în gânduri. Poate că am făcut o mică greșeală matematică în calculele mele...

Se ridică și adună bucățile de hârtie mototolite de pe podea, le desfăcu, le netezi cu mâna, apoi începu să le recitească de la început, mormăi ceva, mai mâzgăli un pic și se apucă frenetic de calculat încă o dată. Nilly îl privi nerăbdător, până când profesorul mototoli paginile din nou și le aruncă peste umăr, și începu să se dea cu capul de mica masă.

– Nu are niciun rost! se plânse el acoperindu-și capul cu mâinile. Eu nu fac niciodată greșeli de calcul!

– Hmm, făcu Nilly ducându-și gânditor arătătorul spre bărbie. Situația nu arată prea bine.

– Arată groaznic! țipă doctorul Proctor. Ce ne facem acum?

– Acum? întrebă Nilly, care auzise zornăit de chei și adulmecă. Se pare că vom mânca plăcintă cu pește.

După cină, Lisa ieși în grădină. Trebuia să se gândească. Se așeză pe iarbă, sub mărul care nu făcea mere, și-și sprijini capul în palme. Dar singurul lucru la care se putea gândi era că din Pivnița Morților era imposibil să evadezi, iar Nilly și doctorul Proctor erau pierduți. Îi ieși pe gură un râgâit de șnițel vienez și simți că o podidesc lacrimile. Plânse puțin, ca de obicei, iar plânsul îi făcea mereu somn, și atunci căscă puțin. Soarele după-amiezii străluci deasupra Lisei, iar o pasăre se așeză pe o creangă a

mărului și începu să cânte. Dar Lisa nu observă nimic din toate acestea, pentru că adormi. Iar atunci când se trezi, nu fu din cauza cântecului păsării, ci din cauza unor voci. Vocile se auzeau de dincolo de gard. Niște oameni stăteau în stradă și vorbeau.

– Vedeți ușa aceea dărăpănată de la pivniță, auzi vocea șoptită a unui adult, pe care o recunoscuse imediat. Sunt sigur că e încuiată, dar voi, băieți, nu veți avea nici o problemă cu ea.

– Mda, nici o problemă, spuse o altă voce, care îi era Lisei și mai familiară. Vom folosi o rangă și o vom deschide cât ai clipi.

– O spargere! zise cea de-a treia voce, și Lisa știu pe dată a cui era. Ce amuzant!

Lisa se ridică și se uită pe furiș peste gard. Și atunci văzu spinările a trei persoane care se uitau precaute peste gardul casei doctorului Proctor.

– Așa vă vreau, băieți, șopti domnul Trane. Și, odată ce intrați în pivnița profesorului, înșfăcați toată pudra pentru părți și pudra pentru părtonauți pe care o puteți găsi. Ați înțeles?

– Da, tată, spuse Truls.

– Da, tată, zise Trym.

– Și, după aceea, voi puteți vinde pudra pentru părți copiilor de la școală.

Se întoarseră brusc, dar Lisa se piti imediat.

– Și ce facem cu pudra pentru părtonauți, tată? întrebă Truls.

– He, he, râse domnul Trane. Am vorbit deja cu o persoană din Houston, Statele Unite ale Americii, care este foarte interesată de o astfel de invenție care-i poate trimite pe oameni în spațiul cosmic fără o rachetă.

– Cine? Cu cine ai vorbit, tată? întreabă Trym.

– Cu cei de la NASA, idiotule, spuse domnul Trane. De îndată ce punem mâna pe pudră, mă duc direct la biroul de patentare să înregistrez pudra pentru pârtonauți. Și, după aceea, ghinion, domnule profesor imbecil, voi fi singurul care va putea vinde pudra. Băieți, voi fi milionar!

– Tată, dar nu ești deja milionar?

– Ei, ba da. Dar, cu câteva milioane în plus, pot cumpăra încă un Hummer. Și o piscină interioară. Ce ziceți de asta?

– Oh, da, tată! strigară la unison Truls și Trym.

— Bine, spuse tatăl lor. Acum, știm cum vom face. Vom lua ranga și măștile de schi și apoi, mâine-noapte, dăm lovitura! He, he, he!

Lisa stătu nemișcată, ascultând până când râsul și pașii domnului Trane și ai băieților nu se mai auziră. Apoi, se ridică și fugi în casă.

— Tată, tată! strigă ea.

— Ce s-a întâmplat, Lisa? întrebă comandantul, care stătea întins pe canapea și citea ziarul.

Ea îi povesti pe nerăsuflăte despre cum adormise și fusese trezită de cei trei, și cum îi auzise plănuind spargerea. Dar, în timp ce ea vorbea, pe fața comandantului înflori un zâmbet.

— Ce e? întrebă ea când termină de povestit. Nu mă crezi?

— Draga mea Lisa, eu știu că tu nu minți niciodată, zise comandantul cu o voce blândă. Dar nu vezi că ai visat totul în timp ce dormeai și că de fapt nu erai deloc trează? Domnul Trane și familia lui să spargă casa profesorului și să-i fure invenția? Ce idee! Și comandantul râse cu poftă. Îți poți imagina una ca asta?

Atunci, Lisa își dădu seama că, dacă propriul tată nu-i credea povestea, atunci cine ar fi făcut-o? Iar răspunsul era cât de poate de clar: nimeni. Nimeni în afară de ea.

Soarele tocmai asfințise și, a doua zi, pudra pentru părțuri a doctorului Proctor va fi în mâinile celor trei dubioși. Și Lisa era singura persoană care știa acest lucru.

Capítolul 15

PÎVNÎȚA MORTILOR

În acea noapte, Nilly fu trezit de un zgomot. Se ridică într-un cot. Îl putea auzi pe doctorul Proctor sforăind în întuneric din celălalt hamac. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva auzise sunetul propriului stomac, pentru că nu mai primiseră nimic de mâncare după plăcintuța aceea cu pește. Dar alungă acel gând. Pentru că Nilly avea sentimentul clar că el și doctorul Proctor nu mai sunt singuri în celula lor...

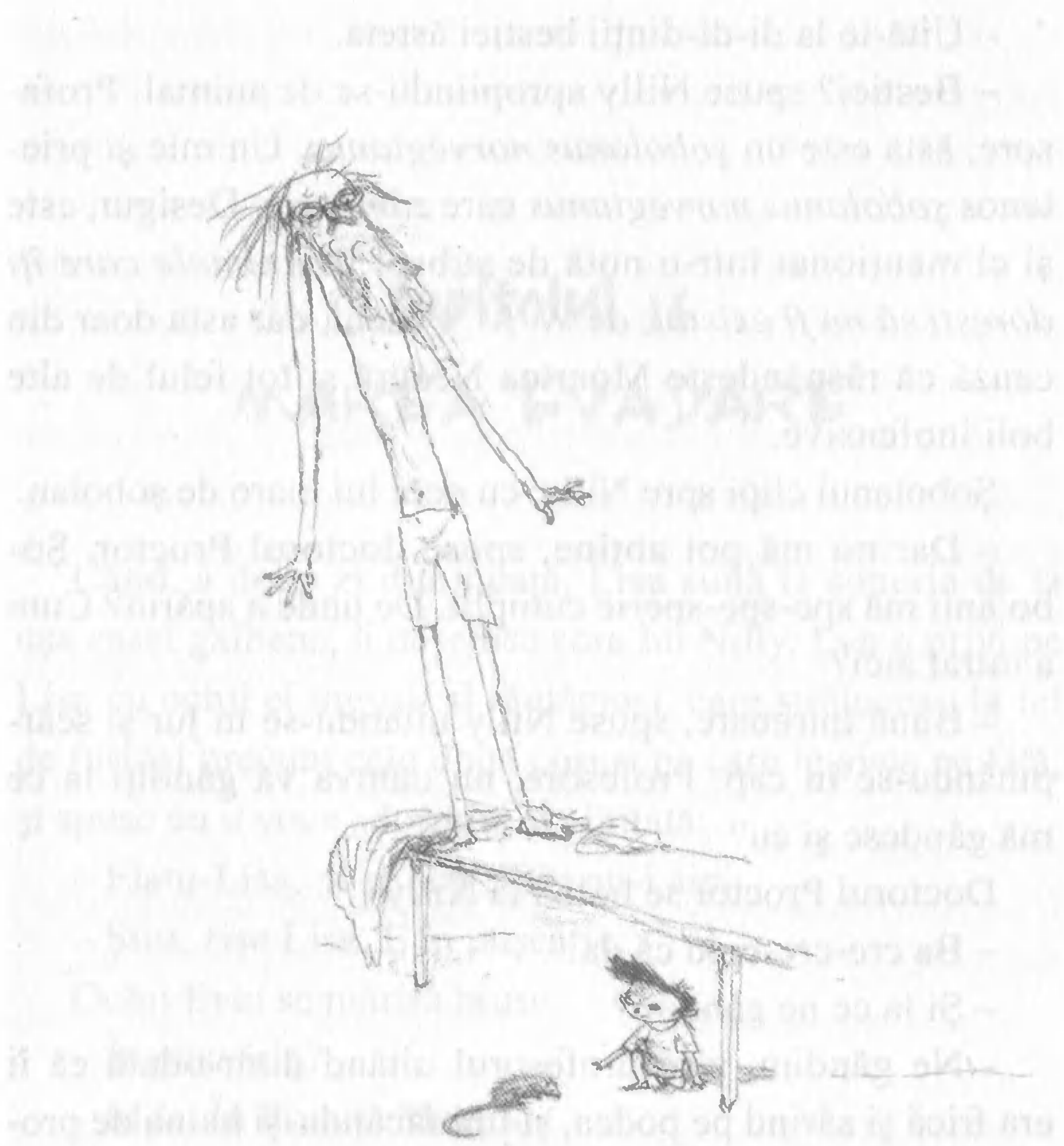
Se holbă în întuneric.

Și tot ce văzu fu întuneric.

Dar, în singura rază de lumină ce trecea prin gaura cheii, deodată, văzu ceva. Licărirea unor dinți albi și destul de ascuțiți. Apoi, dispăru din nou.

– Hei! strigă Nilly aruncând de pe el pătura de lână, sărind din hamac și fugind spre ușă, de unde aprinse lumina.

Sforăitul doctorului Proctor încetă și, când Nilly se întoarse, îl văzu pe profesor stând în hamac, îmbrăcat doar în chiloți, cu fața la fel de albă precum restul corpului său și arătând cu degetul spre animalul care acum se vedea foarte clar.

– E... e... e un... bălmăji profesorul.

– Văd și eu ce e, spuse Nilly.

– Mi-e... mi-e... mi-e frică de moarte de... de... de... zi-
se profesorul.

– De animalul ăla de-acolo? întrebă Nilly.

Profesorul încuviință din cap, lipindu-și corpul sfrijit
de perete.

– Uită-te la di-di-dinții bestiei ăsteia.

– Bestiei? spuse Nilly apropiindu-se de animal. Professore, ăsta este un *șobolanus norvegianus*. Un mic și prietenos *șobolanus norvegianus* care *zâmbește*. Desigur, este și el menționat într-o notă de subsol în *Animale care îți dorești să nu fi existat*, de W. M. Poschi, dar asta doar din cauză că răspândește Moartea Neagră și tot felul de alte boli inofensive.

Șobolanul clipi spre Nilly, cu ochi lui maro de șobolan.

– Dar nu mă pot abține, spuse doctorul Proctor. Șobolanii mă spe-spe-sperie cumplit. De unde a apărut? Cum a intrat aici?

– Bună întrebare, spuse Nilly uitându-se în jur și scărpinându-se în cap. Professore, nu cumva vă gândiți la ce mă gândesc și eu?

Doctorul Proctor se holbă la Nilly.

– Ba cre-cre-cred că da.

– Și la ce ne gândim?

– Ne gândim, zise profesorul uitând dintr-odată că îi era frică și sărind pe podea, și îmbrăcându-și haina de profesor, că, dacă este posibil să intri într-un loc, atunci trebuie să fie posibil să ieși prin același loc.

– Exact, spuse Nilly întinzând un deget pe care șobolanul îl mirosi curios. Deci, eu zic să fim foarte atenți la prietenul nostru șobolan când se duce acasă.

Capitolul 16

MAREA EVADARE

Când, a doua zi dimineată, Lisa sună la soneria de la ușa casei galbene, îi deschise sora lui Nilly. Eva o privi pe Lisa cu ochii ei înguști și răutăcioși, care străluceau la fel de furioși precum cele două coșuri pe care le avea pe față, și spuse cu o voce adormită și alintată:

– Flatu-Lisa, să știi că Nilly nu-i aici.

– Știu, zise Lisa. E în pușcărie.

Ochii Evei se măriră brusc.

– În pușcărie?

– Mda. În Pivnița Morților.

– Mamă! strigă Eva peste umăr. Nilly e în pușcărie!

Auziră pe cineva mormăind, scăpând din mână sau trântind câteva lucruri și poate chiar înjurând puțin.

– Voi nu v-ați întrebat de ce nu l-ați mai văzut de 24 de ore? întrebă Lisa.

Eva ridică din umeri.

– Nu e chiar așa de simplu să vezi ceva atât de mic, așa că nu mi se pare deloc ciudat dacă nu-l văd câteva zile, înțelegi? E ca un fel de pauză și e plăcut.

– Oricum, zise Lisa, prizonierii din Pivnița Morților pot fi vizitați doar de persoane din familie, așa că mă întrebam dacă ai putea să-i dai tu această scrisoare, spuse ea și îi întinse un plic.

– Vom vedea, spuse Eva smulgându-i scrisoarea din mână. Doar dacă o să am timp.

Nilly și doctorul Proctor dormeau amândoi duși, pe po-deaua celulei, când fură înghiontiți și treziți de un membru al Gărzii Regale care lucra în pușcărie și purta o uniformă neagră, cu o tresă mare și stupidă pe deasupra.

– Ce e? Probabil că am adormit uitându-ne la șobolan, zise Nilly ștergându-se la ochi.

– Avem un vizitator pentru prizonierul cu numărul 000002, spuse gardianul sec.

– Ăla sunt eu? întrebă Nilly încă pe jumătate adormit. Sau e dumnealui?

– Tu ești, zise gardianul. Dumnealui este prizonierul cu numărul 000001.

Nilly se uită în jurul lui și spuse:

– Unde? Unde?

– Chiar tipul ăla de colo, zise gardianul iritat, arătând spre profesorul care încă mai sforăia încetișor.

– Nu, nu de el întreb! țipă Nilly. Șobolanul! A ieșit vreun șobolan pe ușă când ați intrat dumneavoastră?

– Din câte am văzut eu, nu, spuse gardianul. Ascultă, vrei să mergi la vizită sau nu?

Nilly îl urmă pe gardian prin toate ușile care acum erau deschise, pe coridorul unde laserele fuseseră oprite, peste

pod, sus pe scări, pe ușa cu bare metalice, care era de asemenea deschisă, până în sala de vizite. Și acolo, pe un scaun, îl aștepta Eva, care mesteca gumă.

– Salut! spuse Nilly surprins și îi zâmbi. Ce drăguț din partea ta să vii să mă vizitezi.

– Da, sigur, zise Eva. Nu am vrut eu. M-a trimis mama. Nu prea avea chef de-o vizită la pușcărie. Ți-am adus o scrisoare. De la fetița aceea ciudată din vecini.

– Lisa? întrebă Nilly luminându-se la față și luând plicul. Își dădu seama de îndată că fusese deschis. Ei, și ce zice? întrebă el nervos.

– De unde vrei să știu eu? îl întrebă Eva cu o figură inocentă.

Nilly citi scrisoarea în liniște și o puse în buzunar.

– Ce e NASA? întrebă Eva.

– Alte noutăți? întrebă Nilly.

Eva pufni și se ridică.

– Trebuie să plec la școală. Să ai o zi plăcută în pușcărie.

De îndată ce Nilly se află din nou în siguranță, sub cheie și încă o cheie, și încă o cheie, împreună cu profesorul, îi dădu scrisoarea acestuia. Doctorul Proctor o citi cu voce tare:

„Vești proaste. Familia Trane îi va sparge pivnița profesorului în această noapte, va fura pudra pentru părtonauți, o va patenta și va vinde invenția la NASA. Trebuie să facem ceva. Lisa“

– Of, nu mai e nici măcar o speranță, izbucni profesorul. Mă vor jefui! Îmi vor fura invenția.

– Lisa are dreptate, spuse Nilly. Trebuie să facem ceva. Trebuie să ieșim de aici.

– Dar cum? întrebă profesorul. Șobolanul a dispărut. Și nu știm pe unde a ieșit.

– Ei bine, zise Nilly, dați-mi scrisoarea. O vom arunca în toaletă, ca nimeni să nu afle că Lisa lucrează cu noi. Altfel, o vor închide și pe ea.

Nilly rupse scrisoarea bucățele, o aruncă în toaletă și trase apa. Toaleta scoase un vâjâit lung și puternic, hârtia dispăru și apoi closetul se umplu din nou cu apă. Nilly rămase acolo gânditor, privind locul unde tocmai fuseseră bucățile de hârtie și scărpinându-și țeasta pe sub claia de păr roșu. Se gândea cum era scrisoarea purtată de apă prin țevi. Tot mai jos și mai jos. Până când ajungea într-un canal mult mai mare, undeva jos de tot. Un canal care, cu siguranță, putea îngrozitor și era plin cu...

– Știți ce? spuse Nilly. Cred că tocmai mi-am dat seama unde s-a dus prietenul nostru, șobolanul.

– Serios? se miră profesorul.

Nilly arată spre toaletă.

– A înotat până aici prin țevile de canalizare. Și a ieșit în același fel.

– Ce scârbos! spuse profesorul ținându-se de nas.

– Ei, asta e, zise Nilly. Dar, din țevile de canalizare, apa curge mai departe. Și tot curge. Curge până ajunge în ocean. Sau poate până la uzina de tratare a apei. Și pe drum sunt scări care urcă la strada de deasupra, spre capacele care dau direct în străzile orașului. Înțelegeți unde vreau să ajung, profesore?

Profesorul, care înțelesese perfect unde voia Nilly să ajungă, se uită neîncrezător la el.

– Cred că ești nebun! exclamă el.

– Nu nebun, râse Nilly, ci doar foarte isteț. Și foarte, foarte mic. Putem spera că sunt suficient de mic.

– Nu poți face una ca asta! rosti doctorul Proctor. Nu trebuie!

– Pot, trebuie și o voi face, zise Nilly.

– Paznicii se uită în celulă mereu... vor observa că lipsești.

– Vom aștepta până la căderea serii, spuse Nilly. Apoi, ne vom preface că ne culcăm devreme și vom stinge lumina. Și apoi, la adăpostul întunericului...

Soarele plutea pe cer și razele lui luminau orașul Oslo, unde începuseră deja pregătirile pentru Ziua Independenței, până la care mai erau doar două zile. Oamenii făceau curat și puneau ghivece cu flori la ferestrele caselor, călcau steagurile și șorțurile costumelor naționale, revizuiău rețetele tradiționale de lichior de ouă și fredonau imnul național. Și, în vreme ce soarele cobora spre Ullern Ridge, în extremitatea vestică a orașului, hamalii care descărcău vaporul de la Shanghai cărau ultimele lăzi în port.

Razele soarelui care pătrunseră printre scândurile docului luminară niște scoici. Dar nu erau doar scoici dintre cele care se lipesc de pilonii docului și de stâncile care se văd doar la reflux, ci scoici care se mișcau. Erau niște scoici negre, lipite de spatele a ceva care aluneca prin gura întunecată a unui canal de scurgere. Scoicile de pe spinarea acelui ceva care nu mai mâncase nimic după carnea ațoasă

a acelui castor mongol de 35 de ani. Și asta se întâmplase cu câteva zile în urmă.

Creatura aluneca prin apă. Auzi scândurile docului pocnind. Văzu tălpile unei perechi de bocanci. Mâncare. Era un bărbat care căra o ladă de lemn.

Creatura își face rapid loc, strecurându-se pe lângă unul dintre pilonii docului, ieșind la lumina strălucitoare a soarelui. Se ridică, se năpustește asupra sărmanului bărbat și zgomotul pașilor pe doc încetează. Creatura își cascade fălcile, soarele strălucește pe colții acesteia și apoi se aude un țipăt. „Da, da, ăsta e sunetul cinei...”

Creatura se pregătește pentru o îmbucătură zdravănă. Dar, deși soarele după-amiezii este mai slab, e totuși foarte strălucitor, iar creatura nu mai văzuse lumină de niște zile bune. Așa că, atacă orbește. Prinde ceva, strânge și dispare în apă. Și, de acolo, în canalul de scurgere. Mâncare! În timp ce înoată înapoi în canalizarea orașului Oslo, creatura simte cum sucurile sale digestive încep să curgă din abundență în stomacul său. Apoi, departe în canalizarea orașului, sub o rază de lumină ce pătrunde prin gaura unui capac de canal, creatura se oprește să-și savureze cina. Dar... ce e asta? Gust de lemn? Creatura scuipă mâncarea. Și descoperă că nu e deloc mâncare. E o ladă de lemn. Creatura e cuprinsă de furie. „Fir-ar să fie! Ce enervant!”

Dar apoi creatura aude ceva. Eco-ul unui chițait prin sistemul de scurgere. Chițăitul unui șobolan? *Șobolanus norvegicus*. Mâncare! Și, *vâââj*, creatura flămândă se pierde în bezna canalului, pornind din nou la vânătoare. Înotând cu viteză prin apa canalului, abandonează lada de lemn, care plutește în urma sa. Și, în raza de lumină ce pătrundea

prin capacul canalului, pe ladă se putea vedea că scria cu litere roșii:

**ATENȚIE! PRAF DE PUȘCĂ SPECIAL ȘI FOARTE
PERICULOS DE LA SHANGHAI PENTRU
SALUTUL FOARTE MARE ȘI APROAPE FAIMOS
DE LA FORTĂREAȚA AKERSHUS.**

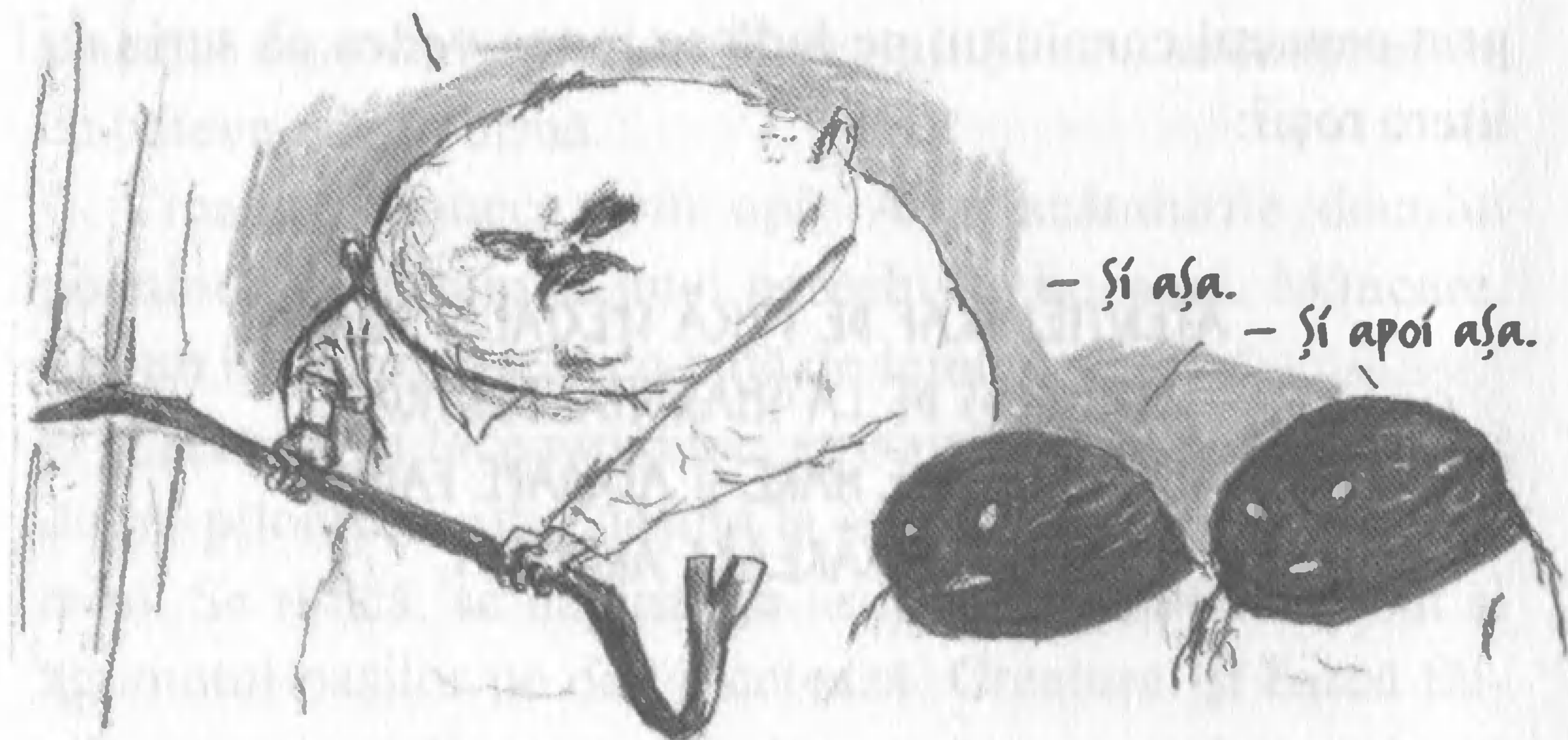
Soarele coborî și mai mult spre Ullern Ridge și începu să apună. Ultimele lui raze aruncau fâșii albe de lumină peste peisaj, ca și când soarele ar fi încercat să se agațe de ceva. Și razele sale ajunseseră tocmai până pe Bulevardul Tunului. Dar nu reuși să se agațe de nimic și dispăru complet.

Era deja seară. Truls și Trym se aflau într-unul dintre cele trei garaje ale casei lor și îl priveau pe domnul Trane care scotea un levier din trusa cu scule a Hummerului său negru. Le dăduse deja câte o mască de schi care să le acopere fața aproape în întregime, în afară de ochi și gură, astfel încât să poată vedea și chiar respira ori vorbi puțin. Un echipament foarte bun în zilele când era frig afară. Sau în momentele când dai o spargere. Deoarece, chiar dacă te vede cineva în timpul spargerii, cu siguranță, nu te va putea recunoaște după aceea. Cu excepția cazului în care încă mai porți masca de schi, se înțelege.

— Așa se face, demonștră domnul Trane introducând levierul între toc și ușă și apăsându-l ușor. Și așa, și apoi așa.

— Întâi, așa, repetară Truls și Trym cu măștile pe față. Iar apoi, așa și așa.

– Așa se face.

– Și așa.

– Și apoi așa.

Repetară și exersară spargerea de mai multe ori. Le luă însă ceva vreme, pentru că Truls și Trym nu erau tocmai cei mai isteți băieți din lume. De fapt, nu din lume, dar nici măcar din Norvegia, nici din Oslo și nici de pe Bulevardul Tunului.

În acel moment, cel mai isteț băiat de pe Bulevardul Tunului stătea într-un hamac în Pivnița Morților, puțin stresat. Mult mai stresat decât fusese vreodată. Da, chiar atât de stresat, încât se plictisi să mai fie speriat. Și Nilly, prizonierul cu numărul 000002, era foarte rar speriat de ceva.

– Ce faceți? îl întreabă el pe doctorul Proctor, care își scoase haina de profesor, întoarse buzunarele pe dos și scutură cu atenție praful de la cusături pe o bucățică de hârtie.

– Mă tot gândeam, spuse profesorul. Va fi foarte întuneric acolo jos, când vei ajunge. Și nu ai lanternă. Apoi, mi-am amintit că mai am prin buzunare niște resturi de la tot felul de pudre și prafuri pe care le-am inventat. Și *voilà*...

Nilly se apropie și privi bucata de hârtie pe care era un strat subțire de pudră verzuie.

– Am mai văzut pudra asta, zise Nilly. Este pudra iluminantă verde. Am văzut-o într-un borcan din pivniță. Ați spus că e o pudră fosforescentă, care te face să strălucești. Și că a fost o invenție mai degrabă nefolositoare.

– Ei, poate că până la urmă nu este atât de nefolositoare, zise profesorul îndoind cu grijă bucățica de hârtie în așa fel încât toată pudra să ajungă în mijloc.

– Deschide larg!

Când Nilly deschise gura cât de mult putu, profesorul turnă pudra.

– Va dura puțin până începe să funcționeze, rosti profesorul. Și între timp...

Scutură și conținutul celuiilalt buzunar pe o altă bucățică de hârtie.

– Spuneți-mi că aia e ceea ce cred eu că e, zise Nilly când zări micile granule bleu pe foaie cu mâzgălituri și calcule.

– Da, este, spuse profesorul. Este pudră pentru pârtonauți. Păcat că nu am mai multă.

– Și ce-o să fac eu cu ea?

– Gurile de canal sunt acoperite cu niște capace, zise profesorul. Și acestea sunt grele și foarte greu de dat la o parte. Dacă vei avea nevoie să ieși, ai putea să...

– Arunc unul dintre ele în aer! strigă cel mai isteț băiat de pe Bulevardul Tunului.

Profesorul încuviință și turnă pudra pentru pârtonauți în plicul în care primiseră scrisoarea Lisei.

– Însă ai suficient doar pentru un singur pârț zdravăn, deci nu o irosi.

– Nu, spuse Nilly împăturind plicul și punându-l în buzunarul de la pantaloni.

Profesorul îl studie cu atenție vreme de câteva secunde.

– Fața ta e verde. Te simți rău?

– Nu, zise Nilly surprins. Doar puțin... ăăă, stresat.

– Bine, înseamnă că pudra fosforescentă începe să-și facă efectul. Repede, ar trebui să ne mișcăm până nu își pierde efectele.

Profesorul merse la ușă și puse degetul pe întrerupător. Ezită.

– Haideți odată! spuse Nilly.

Profesorul oftă, stinse lumina și se făcu destul de întuneric. Dar nu complet întuneric. Nilly vedea în fața lui o luminiță verde, dar nu reușea să-și dea seama de unde venea aceasta. Apoi, se uită la picioarele lui.

– Hei! strigă el. Se vede totul prin mine. Îmi pot vedea propriul schelet!

– Strălucești, zise profesorul. Ești propria lanternă. Acum, grăbește-te!

Nilly se cățăără pe marginea toaletei și sări în apă.

– Brrr, făcu el.

– Ești pregătit? întrebă profesorul privind mica mogâldeață fosforescentă care plutea în apa din closet.

– Sunt pregătit, spuse Nilly.

– Ia o gură zdravănă de aer și ține-ți răsuflarea, zise profesorul.

– Am înțeles! spuse Nilly inspirând adânc și ținându-se de nas.

Apoi, profesorul trase apa. Toaleta fornăi, bolborosi, împrășcă apă și gălgâi. După aceea, totul se transformă într-un zgomot constant fâsâitor, iar profesorul se uită în closet. Nilly nu mai era acolo.

Capítolul 17

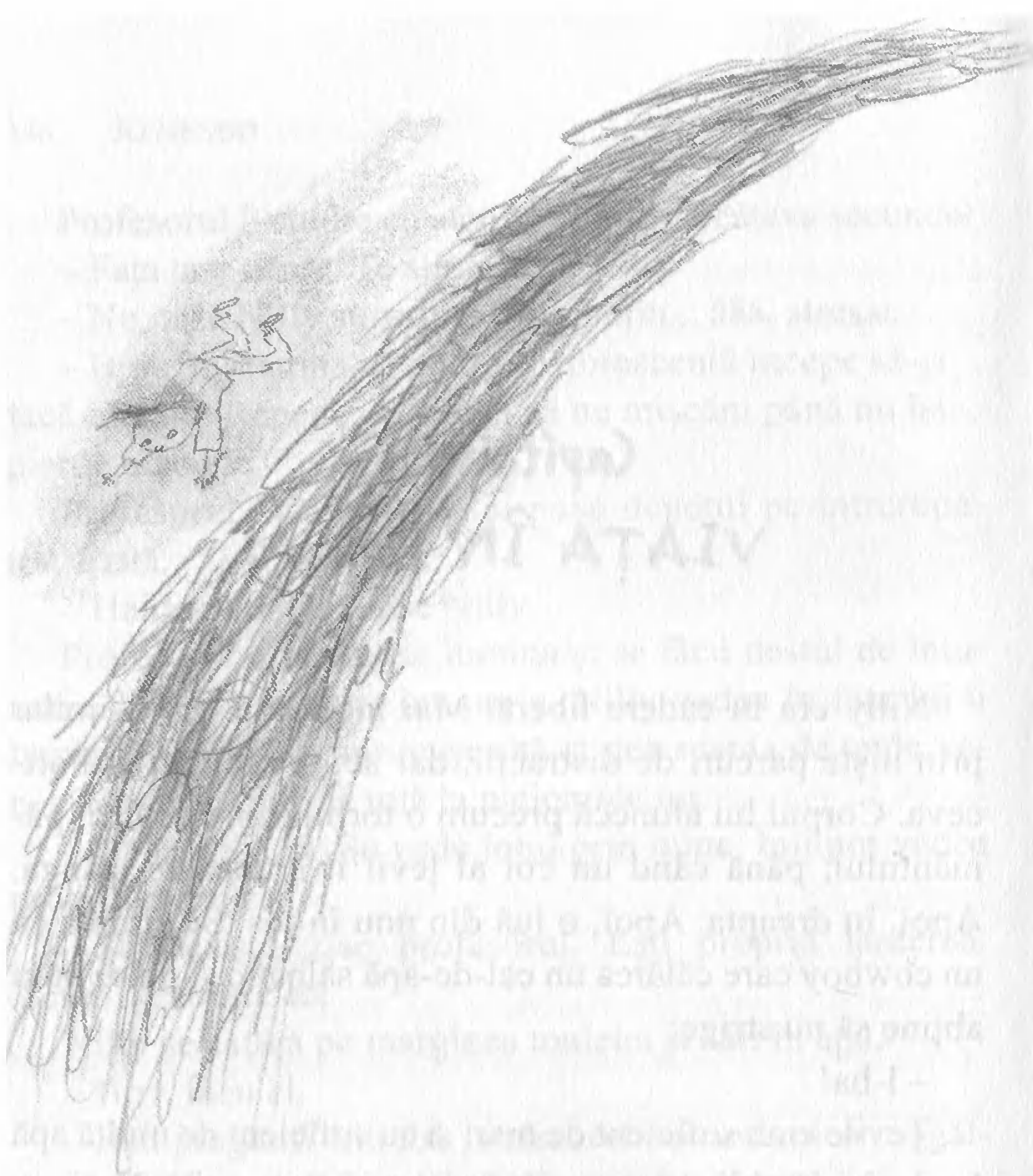
VIAȚA ÎN CANAL

Nilly era în cădere liberă. Mai încercase ceva similar prin niște parcuri de distracții, dar acum era cu totul altceva. Corpul lui alunecă precum o torpilă spre centrul pământului, până când un cot al țevii îl aruncă în stânga. Apoi, în dreapta. Apoi, o luă din nou în jos. Se simțea ca un cowboy care călărea un cal-de-apă sălbatic și nu se putu abține să nu strige:

– I-ha!

Țevile erau suficient de mari și cu suficient de multă apă în ele, încât să îi atenueze căzăturile și întoarcerile. Era purtat tot mai adânc și mai adânc, și, cu toate că se făcea din ce în ce mai întuneric și mai frig, Nilly se distra atât de bine și totul strălucea atât de verde în jurul lui, încât nici nu-i trecu prin minte că e aproape înghețat și de-a dreptul leoarcă. Abia atunci își dădu seama din ce cauză acel șobolan urca și înota atât de mult ca să ajungă până la toaleta din celula lor: acesta era cel mai tare roller-coaster din lume!

De fiecare dată când țevile coteau și Nilly cădea în gol, simțea adrenalina alergându-i prin tot corpul și spera că distracția asta nu se va termina niciodată. Dar trebuia să se

termine la un moment dat. Și se termină. Și se termină chiar destul de brusc. Pereții țevii înguste dispărură și Nilly fu proiectat în aer precum o clătită, și văzu ceva negru apropiindu-se cu o viteză alarmantă. Apoi, acel lucru negru îl lovi. Sau, mai bine zis, Nilly se lovi de acel lucru negru. Nimeni nu a văzut vreodată, în sistemul de canalizare al orașului Oslo, o căzătură atât de urâtă. Pereții erau plini de o mazăgă maronie și umedă. Și, Doamne, cât de înțepătoare! Nilly avea impresia că stă pe burtă într-o tigaie de prăjit șnițele.

Se ridică în picioare și descoperi că apa îi ajungea doar până la talie. Se uită în jur. În afară de lumina verzuie pe care o emitea chiar el, era beznă. Și, după ce se opri din cădere, se făcu și complet liniște. Dar, vai, puțea îngrozitor! Puțea atât de urât, încât autorul acestei cărți vă sfătuiește să faceți același lucru pe care îl făcu Nilly: nu vă mai gândiți la asta.

„La ce mă gândeam? se întrebă Nilly, de vreme ce nu se mai gândea la miros. Ah, da! Trebuie să găsesc un capac de canal.“ Și Nilly începu să umble prin canalizarea orașului, căutând o ieșire.

Din păcate însă asta nu este atât de simplu cum pare, mai ales după apus. Și asta pentru că, noaptea, soarele nu mai strălucește prin găurile pe care le au toate capacele de canal pentru a lăsa apa din stradă să se scurgă în canalizare. Deși Nilly strălucea, lumina lui nu era suficient de puternică, încât să ajungă până sus de tot și să lumineze capacele. Dar Nilly nu renunță.

După ce umblă destulă vreme și parcurse o distanță însemnată, Nilly auzi un sâsâit. Și crezu că sâsâitul vine de la un capac de canal. Pentru că e destul de clar că un sâsâit nu poate veni din canal. „Cine naiba să sâsâie pe-aici?” se gândi el.

Dar, cum nu era foarte sigur, observă că, pe măsură ce se apropia de locul de unde părea că vine sunetul, inima lui începu să bată mai tare. Mult mai tare...

După ce trecu de colț, îngheță și rămase nemișcat. Complet nemișcat. De fapt, mai nemișcat decât oricând altcândva.

Pentru că i se păru că vede ceva.

Ceva chiar la limita cercului de lumină verde. Un rând mult prea alb, mult prea ascuțit și, mai ales, mult prea mare de dinți. Pentru că niște dinți atât de mari și de ascuțiți nu ar fi trebuit să fie tocmai aici, în sistemul de canalizare al orașului Oslo. În mod normal, ar fi trebuit să-i poți găsi doar în jungla Amazonului. Și în fotografia îngrozitoare de la pagina 121 din *Animale care îți dorești să nu fi existat*. Mai precis, în gura celui mai mare și mai de temut constrictor din lume. Anaconda.

Trecuse ceva vreme de când Nilly citise capitolul despre anaconda în cartea cea mare și veche de la bunicul său, dar, în acel moment, putu vedea foarte clar cu ochii minții fiecare cuvânt prăfuit. Și Nilly își dădu seama că avea probleme. În primul rând, pentru că era băgat până la brâu în ceea ce, conform cărții bunicului său, era elementul favorit al anacondei: apa. Nu o apă foarte curată, dar, orișicât, apă. În al doilea rând, pentru că Nilly era cel mai vizibil lucru din canalul de scurgere al orașului Oslo, în

acel moment: un băiat transparent, care strălucea verde. În al treilea rând, deoarece, chiar dacă nu ar fi fost ca o larvă verde și strălucitoare, tot nu ar fi avut unde să se ascundă.

Așa că stătu locului. Și auzi din nou acel sâsâit. Și acei dinți străluciră din nou în lumină. Și erau în cea mai mare gură pe care o văzuse vreodată. De fiecare parte a gurii, câte un ochi malefic al anacondei îl privea, iar în mijlocul gurii vibra o limbă roșie și despicață. Și Nilly trebui să admită că poza îngrozitoare de la pagina 121 nu prea corespundea realității. Pentru că realitatea era mult, mult mai rea și mai îngrozitoare. Gura se apropie de el fără întârziere.

Probabil că vă așteptați să se întâmple un miracol în ultimul moment, chiar acum, când Nilly este pe cale să fie mâncat, ceva complet neașteptat, acel lucru care nu se întâmplă nicăieri altundeva decât în povești, atunci când eroul e pe cale să își găsească sfârșitul. Dar nu se întâmplă nimic de felul acesta. Ceea ce se întâmplă fu că Nilly a fost înghițit pe dată și, strălucind încontinuu, a alunecat pe gâtul giganticului șarpe. Și asta cu numai două zile înainte de Ziua Independenței.

O lună plină se ascundea în spatele unui nor deasupra Bulevardului Tunului, ca și când nu ar fi îndrăznit să privească la ce se întâmpla. Truls și Trym stăteau lângă poarta casei doctorului Proctor.

– Să dai spargeră e amuzant, șopti Truls.

– Să dai spargeră e amuzant, șopti Trym.

Dar, deși vorbeau în șoaptă, tot făceau prea mult zgomot. Luna ieși din nori și acum arunca umbre peste iarba

netunsă din grădină, umbre care semănau cu niște oameni mari purtând pălării și pelerine.

– Poate că ar fi mai bine să stau să țin de șase aici cât tu intri și ieși pudra pentru pârturi? sugerează Truls.

– Taci, spuse Trym holbându-se la casa pipernicită din fața lor, care era complet în întuneric.

Casa, care era atât de mică ziua, părea enormă acum.

– Ești un pic speriat? întreabă Truls.

– Nu, zise Trym. Tu?

– Nici vorbă. Mă întrebam doar dacă ești tu.

– Haide! spuse Trym și sări gardul.

După ce ajunseră în curte, se opriră și ascultară. Dar nu se auzeau decât niște cosași întârziați și vântul bătând printre crengile părului și făcând ca pereții casei să trosnească precum un bătrân care spune vechi și prăfuite povești cu fantome.

Își croiră drum prin iarba înaltă, până în fața casei. Truls își putea auzi inima bătând. Probabil că și Trym. Când ajunseră la ușa pivniței, Trym scoase levierul.

– Așteaptă! șopti Truls. Întâi, verifică dacă e încuiată.

– Idiotule, șopti Trym. Doar nu crezi că ar fi atât de prost, încât să țină pudra pentru pârturi, care valorează o avere, într-o pivniță neîncuiată, nu?

– Cine știe?

– Vrei să punem pariu?

– Pariu pe o pungă cu praf pentru pârturi.

– Bine.

Truls apăsă clanța ușii și trase. Și ghiciți ce? Se dovedea că ușa era de fapt... de fapt... *închisă!* Păi, ce credeți? Că ar

fi fost cineva atât de prost, încât să lase pudra pentru părțuri, care valorează o avere, într-o pivniță neîncuiată?

– Fir-ar să fie! spuse Truls.

– Uraaa, zise Trym vârând vârful levierului între ușă și toc și apăsând capătul opus.

Trosni puțin. Apoi, trosni puțin mai mult.

– Așteaptă! spuse Truls.

– Nu din nou, mormăi Trym.

– Uită-te la fereastră.

Truls se uită la fereastră și atunci o lăsa mai moale cu ranga.

– E spartă, spuse el. Probabil că au fost niște șmecheri care au aruncat cu pietre.

– Sau niște nenorociți de hoți care ne-au luat-o înainte.

Se cățărara pe fereastră și își aprinseră lanternele.

Lumina lanternei lor trecu peste tot felul de echipamente ciudate, tuburi, butoaie, recipiente de sticlă și o veche motocicletă cu ataș. Și se opri pe două borcane imense.

– Pudra! șopti Truls.

Se apropiară și luminară etichetele. Pe ele erau înșirate niște litere rotunjite pe care domnișoara Strobe încercase să-i învețe, dar nici Truls, nici Trym nu prea reușiseră.

– „Pudra perfect normală pentru părțuri a doctorului Proctor“, citi cu greu Truls pe una dintre etichete.

– „Pudra pentru părtonauți, citi Trym pe cealaltă. A nu se lăsa la îndemâna copiilor.“

– He, he! râse Truls.

– Ha, ha! râse Trym. Asta îl va face pe tata foarte fericit.

– Și apoi vom avea piscină. Să mergem, frățioare!

Și astfel, fiecare dintre ei înșfăcă un borcan și se strecurară înapoi afară în același fel în care intraseră. Și doar luna îi văzu, strălucind timidă printre nori.

Și poate încă o persoană, din casa roșie de peste drum. Oricum, perdeaua de la una dintre ferestrele de la etajul doi se mișcă puțin.

Capitolul 18

O EVADARE ȘI MAI MARE

Soarele răsări deasupra orașului Oslo și a Fortăreței Akershus. Era foarte multă zarvă.

– Ce vrei să spui, mormăi comandantul, că praful de pușcă de la Shanghai lipsește?

– A dispărut când îl descărcam pe doc, ieri după-amiază, domnule, zise gardianul din fața lui, vădit nervos.

– A dispărut? Cum este posibil așa ceva?

– Marinarul jură că a fost mâncat de un șarpe mare, domnule.

Urletul comandantului făcu ca ferestrele din biroul său să se cutremure.

– Încerci să mă convingi că un oarecare șarpe a mâncat o ladă întreagă cu praf de pușcă?

– Nu, domnule. Marinarul încearcă să mă convingă de ceea ce eu încerc să vă conving pe dumneavoastră.

Fața comandantului era atât de roșie și stomacul său, atât de umflat, încât gardianului îi fu teamă că ar fi putut exploda în orice moment.

– Astea sunt doar scuze. Tipul acela cu degete unsoare a scăpat cutia în apă! Tu știi ce înseamnă asta, dragul meu tunar?

Și tunarul știu pe dată ce însemna acest lucru. Însemna că, pentru prima dată în peste 100 de ani, nu va fi niciun salut regal. Oamenii din Strømstad, orașul de la granița cu Suedia, cei din Polonia și, da, chiar și cei din Madagascar

vor râde de mica lor țară din Nord, vor râde de ei și le vor pune tot felul de porecle care rimează cu Norvegia. Gorvegia și Borvegia, și Sporvegia, și tot felul de alte nume care poate nu sună atât de rău în română, dar ar putea însemna lucruri foarte serioase în limba celor din Madagascar.

– Ce ne facem acum? întrebă tunarul.

Și, exact ca un balon roșu care s-a spart brusc, comandantul se cufundă în scaunul lui, sprijinindu-și fruntea pe birou, și încetă să mai miște. Încercă să spună ceva, dar buzele îi erau lipite de birou, așa încât era imposibil de înțeles.

– Ăăă, poftim? întrebă tunarul.

Comandantul își ridică fruntea de pe birou.

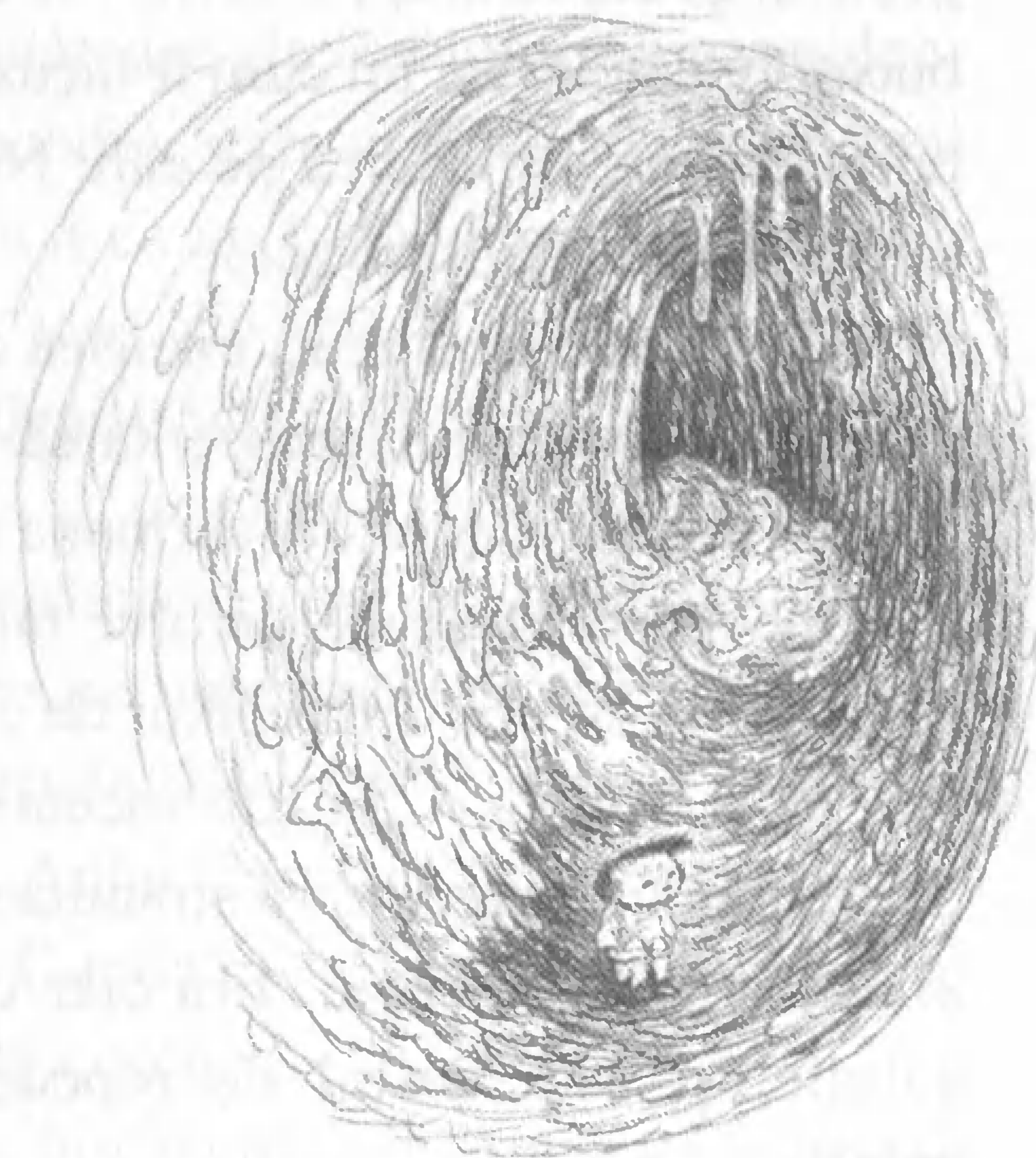
– Am zis că nu știu.

Dar soarele continuă totuși să strălucească și să surâdă ca și cum nu se întâmplase nimic. Și, într-o zi ca aceasta, chiar nu ar fi trebuit să facă așa ceva, pentru că, dragă cititorule, hai să recapitulăm. Praful de pușcă al comandantului lipsește. Nilly a fost mâncat. Doctorul Proctor este în pușcărie. Iar pudra lui a fost furată de diabolica familie Trane.

Atunci, de ce Lisa pare atât de fericită și fără griji în timp ce cântă la clarinet mergând pe străzile orașului împreună cu fanfara școlii Dølgén, la răsăritul soarelui, cu o zi înainte de Ziua Independenței? Se poate să fi uitat de toate problemele lor? Sau poate nu este persoana pe care o credeam? Chiar nu îi pasă deloc de prietenii ei? Sau știe ceva ce noi nu știm?

Poate, dar și noi știm ceva ce ea nu știe. Știm că Nilly a fost mâncat de o anaconda. Și singura persoană care mai știe acest lucru, în afară de noi și de șarpe, este chiar Nilly.

„Am fost mâncat de o anaconda“, se gândi Nilly stând în beznă din corpul unui șarpe care se mișca și se foia în vreme ce din tavan și din pereți picurau stropi deși. Încă se resimțea după ce alunecase prin fălcile și gâtulejul șarpelui, dar acolo era mai mult loc și era încă mai mult sau mai puțin întreg. Dar, bineînțeles, acesta era un lucru provizoriu. Deoarece citise la pagina 129 din cartea bunicului, *Animale care îți dorești să nu fi existat*, că acea chestie care

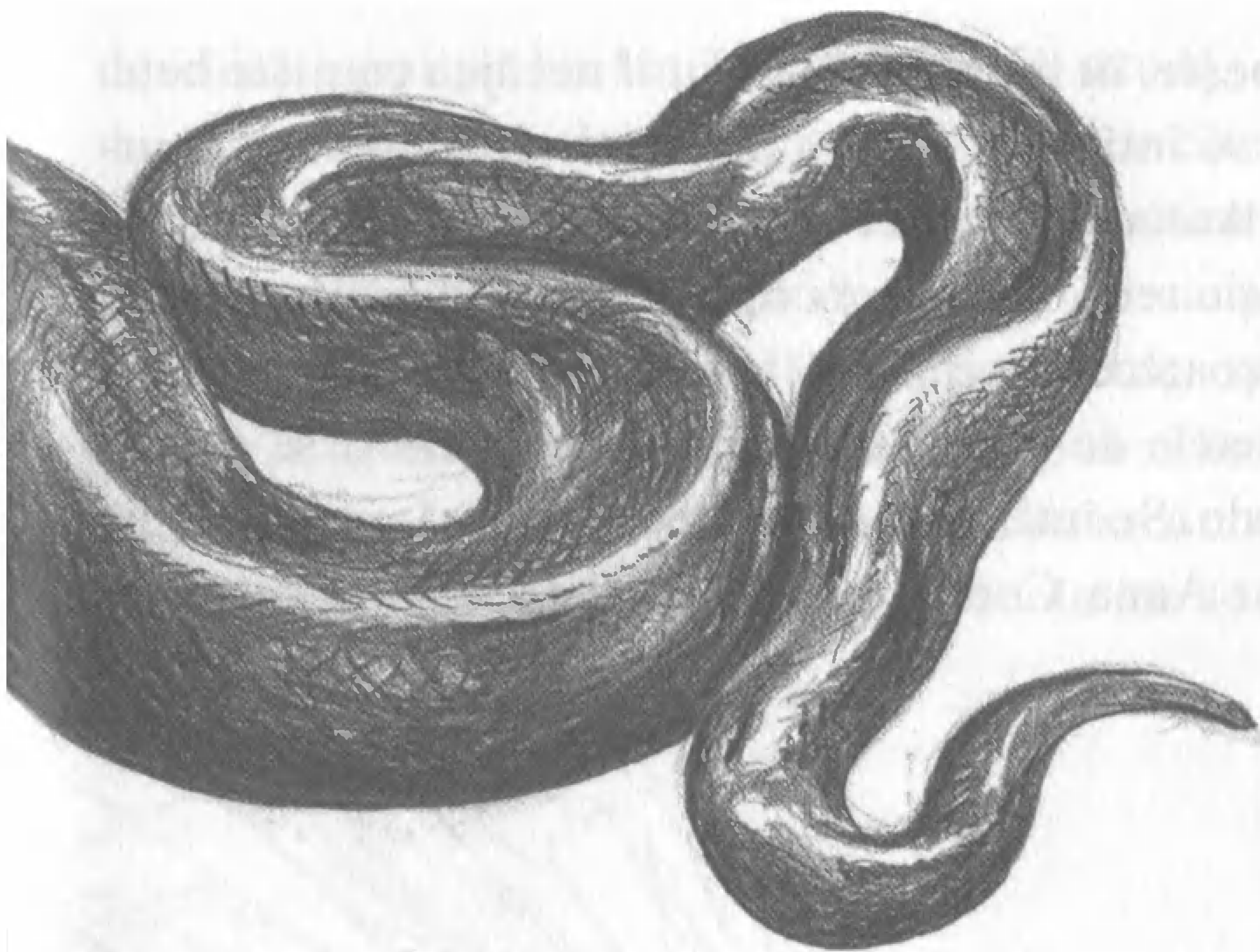

picura pe el era un amestec extrem de coroziv de sucuri digestive. Și că, în timp, acestea vor dizolva trupul lui Nilly în bucăți-bucățele. La fel cum îi făcuseră și bieteii creaturi care purtase zgarda metalică pe care Nilly o găsisese în stomacul șarpelui când ajunsese acolo.

Nilly a avut vreme să citească numele gravat pe zgardă înainte ca pudra fosforescentă să-și piardă efectul, Attila. Numai atât rămăsese din sărmana creatură. Sucurile digestive începuseră deja să dizolve tălpile pantofilor lui Nilly, răspândind un miros înțepător de cauciuc ars. Era destul de clar că îl aștepta o moarte înceată și destul de neplăcută. Speranța lui că șarpele va strănuta sau sughița, aruncându-l afară, se stingea rapid. Era clar că trebuia să găsească o soluție, și asta destul de repede. Așa că Nilly găsi o soluție.

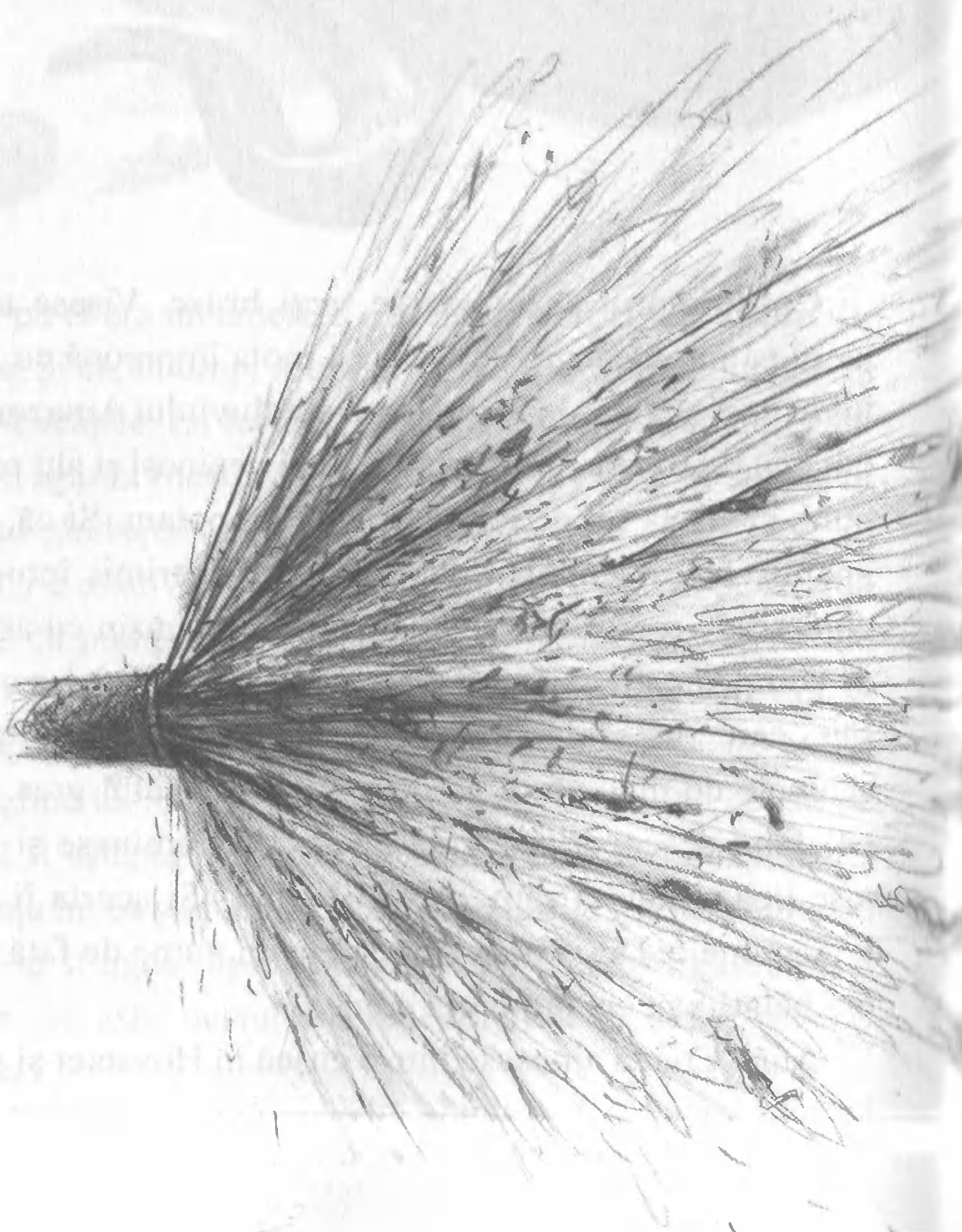
Scoase plicul cu pudră pentru pârtonauți din buzunar.

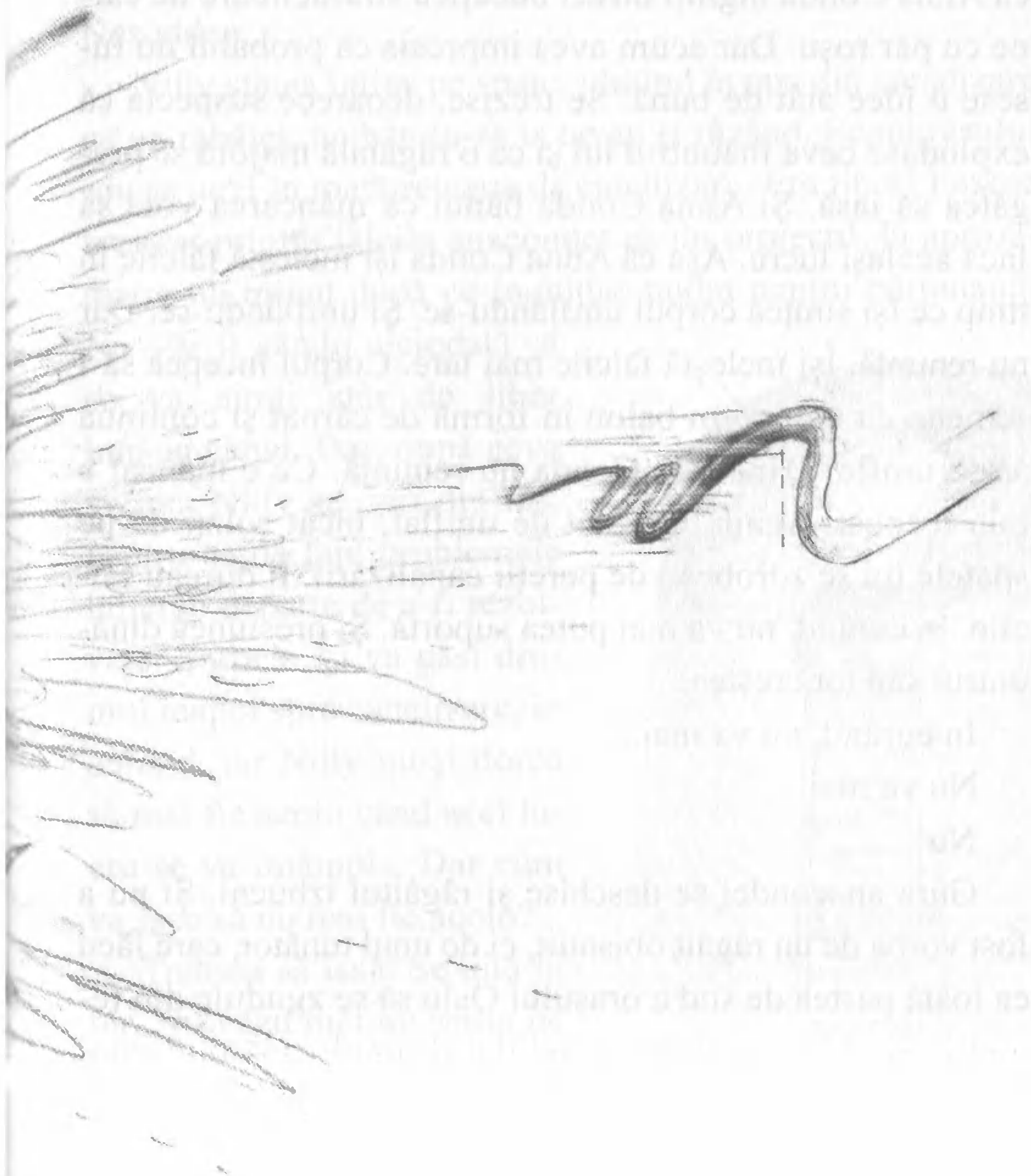
Constrictorul anaconda se trezi brusc. Visase același lucru ca întotdeauna. Se făcea că înota împreună cu mama lui în apele calde și încântătoare ale fluviului Amazon, laolaltă cu pești piranha, crocodili, șerpi veninoși și alți prieteni buni, și era la fel de fericit ca un hipopotam. Și că, într-o noapte, fusese capturat, scos din apă și trimis într-o țară cumplit de rece, unde sfârșise într-un magazin cu animale de companie. Și că, într-o zi, un băiețel gras, venise cu tatăl său, care urlase la proprietarul magazinului, arătându-i semnele de mușcătură de pe mâna băiețelului gras. Apoi, băiețelul descoperise șarpele. Fața i se luminase și îi arătașe țipând tatălui său: „Anna Conda!“ Și acesta îi rămăsese numele. Deși Anna Conda era un nume de fată, iar el era băiat! Sau cel puțin așa credea.

Anna Conda ajunsese într-o cușcă în Hovseter și fusese hrănit cu niște bile rotunde albe și alunecoase, care aveau

gust de pește, în timp ce băiețelul îl necăjea cu niște bețe. Acestea se întâmplaseră cu mai mult de 30 de ani în urmă, dar Anna Conda tot se mai trezea ud leoarcă de o transpirație rece, din acest coșmar cumplit. Și atunci ofta ușurat, deoarece nu se afla în apartamentul din Hovseter, ci în conductele de canalizare minunat de călduroase de sub orașul Oslo. Se întâmplase ca, într-o seară, să uite să încuie cușca, iar Anna Conda reușise să evadeze prin fereastra

deschisă, apoi pe burlan în jos, până în stradă, de unde, după ce umblase destul de mult și le făcuse pe câteva femei isterice să țipe, găsisse un capac de canal desfăcut. În acea noapte petrecută în sistemul municipal de canalizare al orașului Oslo, stătuse încolăcit într-un colț, speriat de moarte. Dar asta îi trecuse repede. Și a doua zi începuse să facă exact ceea ce fac anacondele: să stoarcă toată viața din fiinte și să le mănânce. Pentru că acolo ios se găseau o

grămadă de *şobolanus norvegianus*, lilieci şi şoareci obișnuiți. Nu era chiar ca Amazonul, dar nu era nici foarte rău. Ziua trecută, întâlnise chiar un castor mongol adevărat.

Anna Conda se făcuse deja atât de mare, încât renunțase să mai strivească mâncarea întâi – o înghițea întreagă, ceea ce era mult mai ușor. Era destul de sigur că mama lui îi spunea că nu era politicos să înghiți mâncarea înainte să o strivești cum trebuie, dar nu era nimeni pe-acolo să-l vadă. Așa că Anna Conda înghiți direct bucățica strălucitoare de carne cu păr roșu. Dar acum avea impresia că probabil nu fusese o idee atât de bună. Se trezise, deoarece suspecta că explodase ceva înăuntrul lui și că o răgâială majoră se pregătea să iasă. Și Anna Conda bănuia că mâncarea voia să facă același lucru. Așa că Anna Conda își încleștă fălcile în timp ce își simțea corpul umflându-se. Și umflându-se. Dar nu renunță. Își încleștă fălcile mai tare. Corpul începea să-i semene cu un enorm balon în formă de cârnat și continua să se umfle. Dar Anna Conda nu renunță. Ce e mâncat e bun mâncat. Acum, era atât de umflat, încât solzii de pe spatele lui se zdrobeau de pereții canalizării. Îl dureau fălcile. În curând, nu va mai putea suporta. Și presiunea dinăuntrul său tot creștea.

În curând, nu va mai...

Nu va mai...

Nu!

Gura anacondei se deschise și răgâitul izbucni. Și nu a fost vorba de un răgâit obișnuit, ci de unul tunător, care făcu ca toată partea de sud a orașului Oslo să se zguduie din temelii. Și chiar ca atunci când dai drumul capătului unui

balon în formă de cârnat, anaconda zbură ca o rachetă prin sistemul de canalizare a orașului Oslo. *Vrrrrroum!* Ca o ghiulea aruncată dintr-un tun. Viteza încă mai creștea și, când fu aruncată din canal, sub doc, câteva nanosecunde mai târziu, zbură încă o vreme peste fiord, până să se răsucească și să o ia spre înaltul cerului. Și întocmai ca un balon, făcea întoarceri bruște,acompaniate de un părț prelung. Asta până se dezumflă complet și ateriză ca o piele de leu mâncată de molii, într-un copac, undeva pe peninsula Nesodden.

Nilly stătea întins pe spate, plutind în apa din canalizare ca un răhățel, holbându-se la tavan și râzând. Ecoul râsului său se auzi în toată rețeaua de canalizare. Era liber! Fusese aruncat printre fălcile anacondei ca un proiectil, la aproximativ un minut după ce înghițise pudra pentru părțonauți. Nu s-ar fi gândit niciodată că se va simți atât de liber într-un canal. Dar, după ceva vreme, Nilly se opri din râs, pentru că de fapt problemele lui erau departe de a fi rezolvate. Șarpele își va găsi drumul înapoi spre canalizare, în curând, iar Nilly nu-și dorea să mai fie acolo când acel lucru se va întâmpla. Dar cum va face să nu mai fie acolo?

Trebuia să iasă. Se uită în jur. Nu văzu nici un semn de

ieșire. Doar o ladă de lemn plutind în apă, în semiîntuneric. Se cocoță pe ea și începu să vâslească. Porni într-o direcție, apoi se răzgândi și o luă în cealaltă. Nu era foarte sigur. În sfârșit, după ce vâsli aiurea vreo 20 de minute, tot nu știa unde se află sau cum va găsi o ieșire. Încetă să se mai agite. Și se opri să asculte liniștea și chiar atunci auzi un sunet vag. Nu, nu era imaginația lui, era un sunet. Și se auzea tot mai clar. Un sunet îngrozitor. Sunetul unei explozii, a prăbușirii unui avion, a unei avalanșe, un sunet care îți zburlea părul pe ceafă și l-ar face pe diavol să-și ia tălpășița. Iar Nilly știu pe loc că acel sunet putea fi un singur lucru: fanfara școlii Dølgen. Nilly vâsli cât de repede putu spre acel sunet, coti de două ori, apoi se opri: văzu o rază de soare pătrunzând prin ceea ce putea fi doar un capac care ducea la suprafață. Nilly vâsli până la o scară de metal, care era ținută de peretele canalizării și privi în sus. Scara ducea spre locul pe unde intra lumina, undeva foarte sus. Și, cu siguranță, deasupra, văzu un capac de canal. Nilly sări în picioare pe lada de lemn și urcă scara cât de repede putu. Când fu la jumătatea drumului, se uită în jos, ceea ce făcu să-i sară inima din piept și să-și promită pe loc că nu va mai face asta din nou. Uneori, e mai bine să nu știi cât de sus ești.

Când Nilly ajunse sus de tot și auzi sunetul fanfarei școlii Dølgen îndepărtându-se, își sprijini umărul de capac și împinse cât de tare putu. Apoi, mai încercă o dată. Și încă o dată. Dar, din păcate, ceea ce îi spusese doctorul Proctor era adevărat: capacele canalelor din acest oraș erau greu de urnit. Și nu mai avea nici măcar un fir de pudră pentru pârtonauți cu care să arunce în aer capacul.

Nilly strigă cât de tare putu:

– Ajutor! Ajutor!

Sunetul celei mai urâte muzici de fanfară din emisfera nordică se îndepărtase aproape de tot, iar strigătele lui Nilly erau acoperite de zgomotul mașinilor care circulau pe stradă, deasupra lui.

– Ajutor! Ajutor! strigă Nilly. E o anaconda care trăiește aici, jos, și tocmai se pregătește de prânz!

Nilly știa că probabil nimeni nu i-ar da crezare, dar ce mai conta atâta vreme cât nimeni nu-l putea auzi?

Nilly împinse capacul până îi amorțiră mâinile și țipă până când răguși atât de tare, că nu mai putu scoate un sunet. Resemnat și extenuat, coborî scara și se întinse pe lădă. Apoi, se ridică în picioare și începu să asculte dacă nu cumva se auzea sâsâitul unui șarpe. Și, cum stătea așa, se întâmplă să vadă o rază de lumină care trecea prin capacul canalului și strălucea pe una din găurile din capacul cutiei pe care se așezase. Gaură care era făcută de niște dinți mari și foarte ascuțiți. Pe capac erau scrise niște litere roșii:

ATENȚIE! PRAF DE PUȘCĂ SPECIAL, FOARTE EXPLOZIV,
DE LA SHANGHAI, PENTRU MARELE ȘI APROAPE
CELEBRUL SALUT REGAL DE LA FORTĂREAȚA AKRESHUS

„Uuups!“ se gândi Nilly

„Da, și ce?“ se gândi Nilly.

„Ia stai puțin“, se gândi Nilly.

„Poate că...“ se gândi Nilly.

Căută în buzunarul din spate și găsi. Îl scoase. Era chibritul pe jumătate mestecat pe care îl primise de la Truls ca

plată pentru punga cu pudră pentru pârtonauți. Era, bineînțeles, ud și pe jumătate mestecat, dar încă mai avea vârful roșu de sulf.

Ținu chibritul sub raza de soare, simțind cum soarele îi încălzea mâna sa. Și, de îndată, se gândi la două întrebări. Prima întrebare: Cât de mult timp trebuie să ții un chibrit la soare, dimineața, într-o zi de la jumătatea lunii mai, până să fie suficient de uscat ca să se aprindă? A doua întrebare: Cât de mult îi ia unei anaconde să treacă înot fiordul, de undeva de pe peninsula Nesodden până la Oslo?

Veți primi răspunsul imediat. Durează cam la fel de mult. Adică: e nevoie de o oră și patru minute pentru a usca un chibrit. Pentru ca o anaconda să traverseze înot fiordul din peninsula Nesodden și să își găsească drumul în sistemul de canalizare a orașului Oslo este nevoie de o oră și trei minute. După ce trecură o oră și trei minute, Nilly observă că mâna începuse să-i tremure fiindcă o ținuse ridicată spre raza de soare atât de mult timp. Și, exact după aceea, auzi un sâsâit familiar.

„O, nu“, se gândi Nilly considerând că a fi mâncat o dată în douăzeci și patru de ore era mai mult decât suficient.

Frecă măciulia chibritului de metalul din interiorul canalului de scurgere, dar nu se întâmplă nimic. Sâsâitul se apropia.

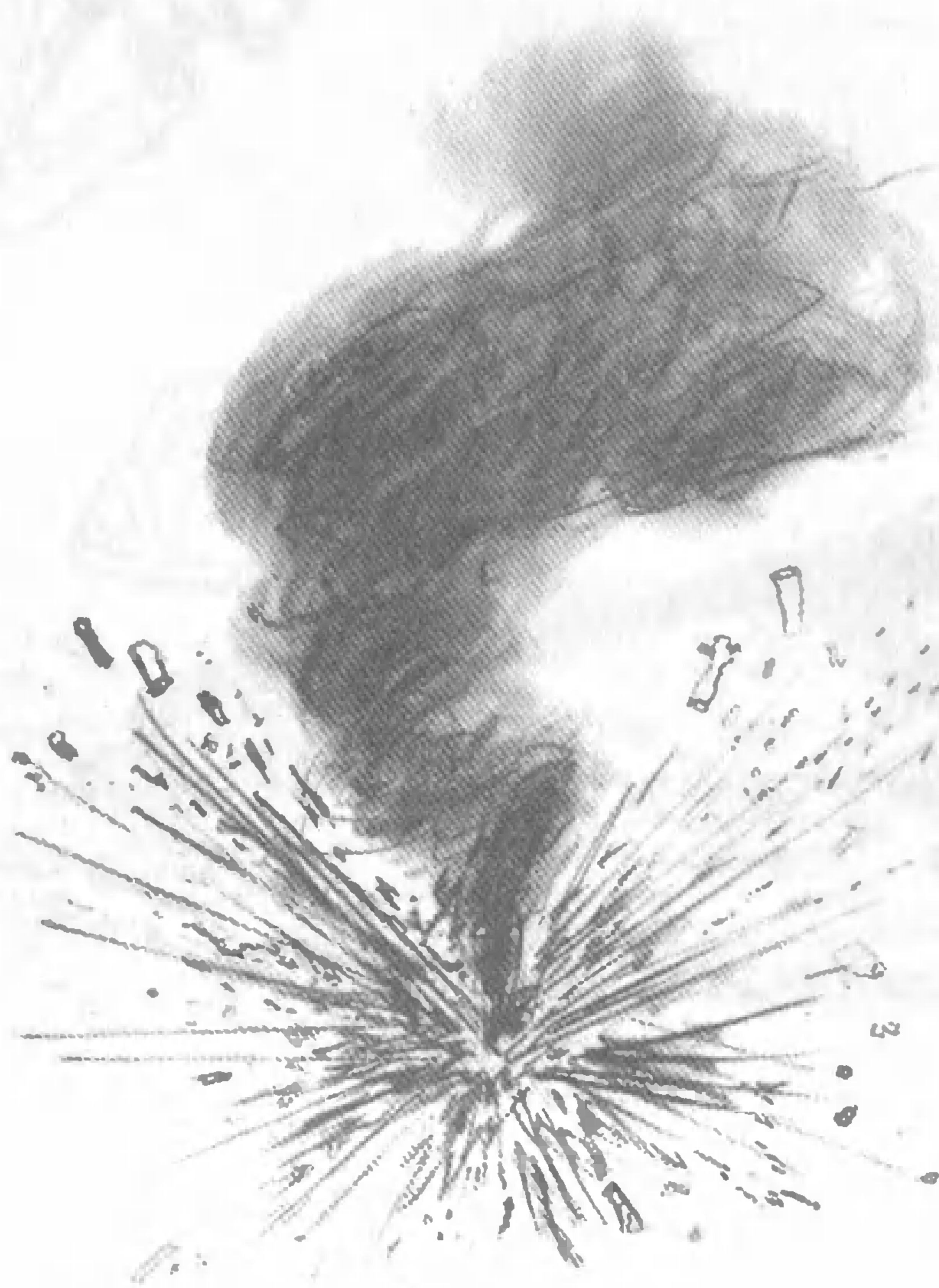
Nilly frecă din nou chibritul de metal. Capătul roșu scânteie, dar nu se aprinse. Și atunci Nilly se trezi holbându-se din nou în gura roz a celei mai mari anaconda pe care o văzuse cineva vreodată. Gura apăru de după colț, iar

Nilly se gândi: „De data asta s-a terminat, un băiat roșcat nu poate avea chiar atât de mult noroc“.

Frecă bățul de chibrit de perete, pentru ultima oară.

Acesta scânteie, susură, se aprinse.

Apoi, Nilly se mișcă foarte repede. Băgă chibritul printr-una din găurile făcute de colți în cutie, cu capătul aprins în sus. După aceea, plonjă în apă și înotă în adâncime cât de repede putu. Și, pentru prima dată, fu bucuros să se afle într-o apă foarte murdară de canal, unde era imposibil să vezi sau să miroși orice altceva decât acea apă murdară de canal. Și chibritul arse. De deasupra cutiei, până la praful de pușcă special de la Shanghai. Și, pentru a doua oară în acea zi, fundațiile orașului Oslo se zguduiră. Pe strada Sverdrup, un capac de canal sări în aer. Șoferii frânară brusc, iar pietonii înțepeniră pe trotuare, holbându-se la gaura din stradă. Capacul canalului fu urmat de un gheizer de așchii de lemn și apă de canal.

Apoi, nimic. Apoi, un băiețel ud learcă, având părul roșu, ieși din gaură. Se înclină politicos în fața privitorilor speriați înainte de a-și sufleca mânecile. După aceea, se aplecă spre canal, scuipă în el și strigă:

– Na! Poftim! Vierme de pământ ce ești!

Apoi, se întoarse către pietoni, vânzătorii din magazine, care ieșiseră să vadă ce se întâmplă, și șoferii care ieșiseră din mașini.

– Eu sunt Nilly! strigă micul băiat cu mâinile în șold. Are cineva ceva de zis în privința asta?

Dar oamenii de pe strada Sverdrup se holbară doar, cu gurile căscate, la această ființă ciudată care ieșise din pământ.

— Nu, așa mă gândeam și eu, spuse băiatul scuipând încă o dată și îndepărtându-se.

Capitolul 19

LA BIROUL DE PATENTARE

Când sună clopoțelul, la sfârșitul primei ore, Lisa încă purta uniforma fanfarei. Toți membrii fanfarei erau pe terenul de joacă și vorbeau despre lucrul ciudat care se

întâmplase în acea dimineață, când mășăluiau prin centrul orașului Oslo. Vorbeau despre cei doi membri ai fanfarei care își pierduseră cunoștința, despre ambulanțele care veniseră acolo și despre dirijorul Madsen, care era atât de supărat, încât crezuseră că va leșina și el.

Lisa își făcu loc spre clasă, printr-o mulțime de copii care o necăjeau și o tot întrebau de unde ar putea să cumpere niște pudră pentru părți, întrucât, până la urmă, Ziua Independenței era a doua zi! Lisa stătea în banca ei, când domnișoara Strobe intră în clasă, își împinse ochelarii până pe vârful nasului și se uită spre singura bancă liberă.

– Lisa, știi cumva dacă domnul Nilly este bolnav astăzi?

Lisa clătină din cap.

Domnișoara Strobe o privi suspicioasă.

– E vreo problemă, Lisa?

Lisa ar fi vrut să spună că nu, dar știa că domnișoara Strobe avea un fel de vedere specială cu raze X, cu ajutorul căreia putea vedea prin craniile copiilor direct în creierelor lor, unde erau toate gândurile. Așa că Lisa zise de-a dreptul:

– Nilly este în pușcărie.

Se auzi un murmur în clasă, iar domnișoara Strobe ridică una dintre sprâncene atât de sus, încât i se contopi cu părul.

– Scuză-mă, Lisa, poți repeta, te rog?

– Da, domnișoară Strobe. Nilly este în pușcărie. De fapt, ca să fiu mai precisă, este chiar în Pivnița Morților.

Atunci, domnișoara Strobe își coborî ambele sprâncene și le apropie în așa fel încât păru că are o mustață pe frunte.

– Erai o persoană pe care mă puteam baza că spune adevărul, Lisa, zise ea. Dar e clar că ai petrecut prea mult timp cu domnul Nilly.

– Dar spun adevărul! se apără Lisa.

– Prostii, pufni domnișoara Strobe. Nilly nu este în pușcărie. Vom continua să citim de unde am rămas. Toată lumea, la pagina 17.

– E în pușcărie! spuse Lisa.

– Ba nu! zise domnișoara Strobe.

– Ba da! spuse Lisa.

– Ba nu, rosti o voce. Nu mai e.

Toată lumea din clasă se întoarse și privi spre ușă. Și acolo stătea Nilly. Era ud learcă și vârfurile părului său erau puțin ciudate, dar, în rest, era exact același.

– Iar ai înotat în țâșnitoarea de băut apă, domnule Nilly? întrebă sarcastică domnișoara Strobe.

– A fost doar o mică altercație în canal, cu un șarpe anaconda relativ mare, domnișoară Strobe. Dar am rezolvat-o destul de repede, cu două explozii.

Elevii începură să murmure, dar fură întrerupți de domnișoara Strobe, care își pocni palma de catedră.

– Am auzit destule prostii pe ziua de astăzi. Du-te la locul tău, domnule Nilly.

Nilly făcu ce i se spusese, dar, de îndată ce se așeză, se aplecă spre Lisa.

– Am primit mesajul tău, șopti el. Îmi pare rău că n-am putut să evadez mai repede. Din păcate, am fost întârziat de o vizită în sistemul digestiv al unui șarpe uriaș. Care-i situația?

– Aseară, Truls și Trym au spart casa doctorului Proctor, șopti Lisa. Și, din câte am putut vedea, au furat ambele borcane cu pudră.

– Vedea? Ai stat și te-ai uitat la ei?

– Da, zise Lisa. Ca să mă asigur că totul merge conform planului.

– Conform planului? Ce plan?

– Eh, doar un mic plan de urgență, spuse Lisa. Nu-i așa mult de povestit.

Chiar în acel moment, cinci bărbați foarte serioși ședeau în spatele unei mese lungi din Biroul de Patentare din Oslo. Se uitau la domnul Trane, care stătea în fața lor, povestind

întruna despre o uimitoare pudră pentru pârtonauți, care se afla în borcanul pe care îl așezase pe masa din fața lor.

– E mai rapid decât o mașină de curse sau o rachetă, spuse domnul Trane. Este un combustibil mai bun și mai ieftin decât galoane întregi de benzină, continuă el. Poate să trimită oameni pe Lună, Marte și poate chiar pe Mercur.

În timp ce tot vorbea, președintele – care era cel mai serios dintre bărbații serioși – se holba la domnul Trane, pentru că i se părea ceva familiar atât în privința numelui domnului Trane, cât și a corpului lui gras, în formă de pară. Da, îi amintea cu siguranță de un băiat din cartierul în care crescuse, cu peste 30 de ani în urmă. Un loc numit Hovseter. Și acel băiat avea mereu animale de companie noi, de vreme ce unele o luau razna, dărâmau lucruri sau evadau. Își amintea vag de un castor mongol. Și de un simpatice șerpișor din Amazon. Era oare posibil să fie vorba despre același băiat, care să fi crescut între timp?

Când domnul Trane termină, președintele își dresă glasul și spuse:

– Toate bune și frumoase, domnule Trane, dar aici, la Biroul de Patentare din Oslo, nu vă putem da un certificat pentru ceva ce numiți ăăă... pudra pentru pârtonauți, despre care spuneți că ați inventat-o, dacă nu știți din ce este făcută. Așa că, în calitate de președinte al Biroului Proprietății Industriale, vă întreb pentru a treia oară. Ce conține invenția dumneavoastră?

Domnul Trane zâmbi cât de candid putu.

– După cum v-am explicat deja de două ori, pur și simplu nu îmi amintesc. A fost un fel de accident. Am combinat un pic din asta, un pic din cealaltă, amestecând la foc

mic. Și apoi a rezultat această pudră pe care o vedeți în fața dumneavoastră.

– Hmmm, făcu președintele pe un ton serios.

– Hmmm, făcură și ceilalți patru oameni serioși.

– Avem nevoie de dovezi, zise președintele.

– Da, de dovezi, spuseră ceilalți patru.

– Ce fel de dovezi? întrebă domnul Trane uitându-se la ceas. Oamenii de la NASA îi ziseseră că vor ajunge cu zborul de ora două de la Houston, iar el spera să obțină certificatul și să se vadă cu ei până la ora trei.

– Un test, zise președintele.

– Exact! aprobară ceilalți. Un test pentru a obține patentul. Domnul Trane îi privi nesigur.

– Trebuie să ne faceți o demonstrație, spuse președintele. Cu o doză foarte mică, bineînțeles. Doar cât să ne dăm seama dacă lucrul pe care-l susțineți este adevărat.

– Ah, bineînțeles, zise domnul Trane, vădit nervos. Bineînțeles, dragii mei domni de la Biroul de Patentare.

– Vă rog, puneți-vă aia, spuse unul dintre bărbații serioși arătând spre o cască de protecție ce atârna într-un cui din perete. Deși pe ultimul tip care a purtat-o nu l-a ajutat foarte mult.

– Cine era tipul ăla? întrebă cu jumătate de glas domnul Trane.

– Un tip care susținea că inventase un nou praf de pușcă special pentru tunurile din Fortăreața Akershus, zise grav președintele. S-a dovedit că era mult prea explozivă.

Ceilalți patru dădură sobri din cap și își încrucișară brațele.

Atunci, domnul Trane își puse casca, merse spre masă și băgă o linguriță în borcanul cu pudră, asigurându-se că

ia doar puțin. Apoi, înghiți, închise ochii și așteptă. Și așteptă. Și așteptă.

Dar nu se întâmplă nimic.

Nimic din câte vedea el.

Dar îi auzi pe cei cinci bărbați începând să murmure unul spre celălalt:

– Remarcabil, spuse unul dintre ei.

– Extrem de neobișnuit, zise al doilea.

– Dar nu cumva am mai văzut asta deja? spuse al treilea.

Domnul Trane deschise precaut un ochi și îi văzu pe cei patru bărbați căutând printr-un catastif.

– Uite, rosti bărbatul arătând în registru. Această invenție a fost deja patentată.

Președintele își dresе glasul și deveni chiar mai serios.

– Domnule Trane, sunteți un păcălici care încearcă să fure invenția doctorului Proctor.

Domnul Trane se holbă și apoi izbucni:

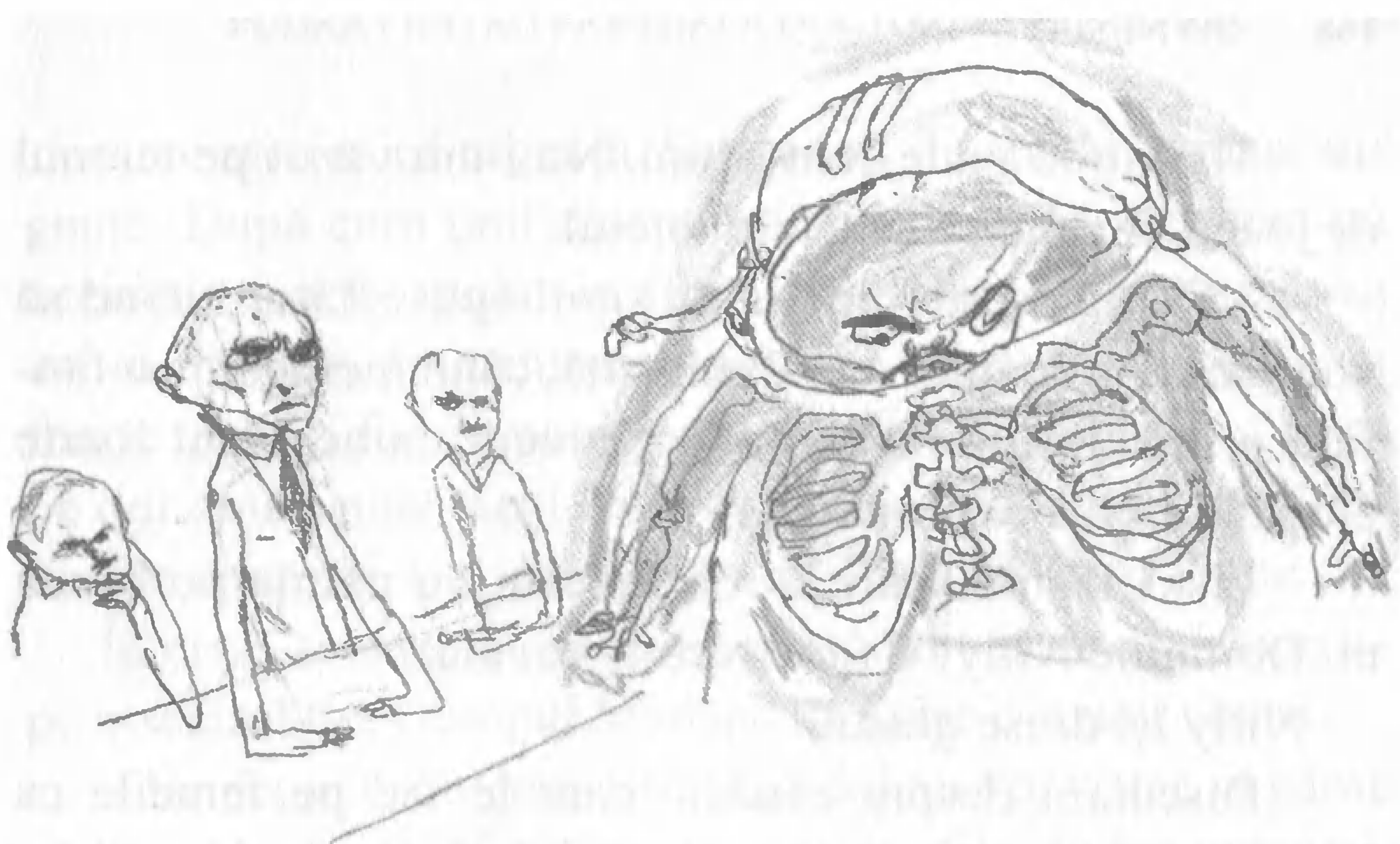
– Cum? Nenorocitul acela de profesor a patentat deja pudra pentru pârtonauți?

– Pudra pentru pârtonauți? Cu siguranță, nu. Vorbim despre o invenție mai degrabă fără succes, numită pudra iluminantă verde a doctorului Proctor. Uitați-vă și dumneavoastră, dragul meu domn!

Domnul Trane se uită în jos, la el însuși. Și nu îi veni să creadă. Pentru că strălucea verde fosforescent și era parțial transparent, ca un fel de larvă.

Chiar în acel moment, în clasa domnișoarei Strobe, Nilly se aplecă spre banca Lisei și îi șopti destul de sceptic:

– Ce-ai făcut?

— Am spart geamul pivniței, m-am strecurat înăuntru și am lipit o etichetă nouă peste eticheta veche de pe borcanul în care era pudra iluminantă verde a doctorului Proctor.

— Și ce-ai scris pe noua etichetă?

— Pudră pentru pârtonauți, chicoti Lisa. A nu se lăsa la îndemâna copiilor!

Își lăsară capetele în jos, căci o văzură pe domnișoara Strobe uitându-se prin clasă și încercând să vadă cine sușotește.

— Și apoi? șopti Nilly.

— Am pus un borcan plin cu pudră obișnuită pentru pârțuri lângă celălalt borcan, pentru ca Truls și Trym să nu suspecteze nimic, șopti ea. Apoi, am pus în rucsacul meu toată pudra pentru pârtonauți și ce mai rămăsese din pudra obișnuită pentru pârțuri.

— Și ce-ai făcut cu toată pudra aceea?

— Am ascuns-o în dulapul meu.

— Și apoi te-ai uitat la Truls și Trym?

— Da! I-am privit de la fereastra dormitorului meu. Au intrat în pivniță și au luat ambele borcane.

– Mă întreb unde sunt acum. Nu i-am văzut pe terenul de joacă, înainte să sune clopoțelul.

– Ah, știu foarte bine unde sunt! spuse Lisa, uitând să vorbească în șoaptă. Azi-dimineață, când mergeam cu fanfara prin centrul orașului, s-a petrecut un accident foarte ciudat. Ceva a căzut din cer...

– Lisa! Domnișoara Strobe plesni cu palma pe banca ei. Domnule Nilly! Ce tot vorbiți voi aici?

Nilly își dresă glasul.

– Discutam despre cauzele care le fac pe femeile ca Lisa și ca dumneavoastră mult mai deștepte decât noi bărbații, zise Nilly. Cred că femeile ar trebui să conducă lumea. Domnișoara Strobe se uită la el șocată. Dar era doar o idee, spuse Nilly în continuare. Și, de vreme ce eu sunt un bărbat, era probabil o idee proastă. Deci, ar fi mai bine să uităm de toată povestea asta și vă mulțumesc pentru interesul dumneavoastră, domnișoară Strobe. Vă rog, continuați de unde ați rămas.

Colțurile ochilor domnișoarei Strobe începură să zvâcnească. Nasul ei proeminent și colțurile gurii zvâcniră de asemenea. Dar, înainte să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie în ușă.

– Intră! țipă ea imediat, părând de fapt ușurată de această întrerupere.

Ușa se deschise și intră un bărbat care purta o pereche de ochelari negri de aviator așezați pe un nas scurt, gros și cu pori negri.

– Bună ziua, domnișoară Strobe! rosti el. Iertați-mă că vă întrerup.

– Intrați, domnule Madsen. Cu ce vă pot ajuta?

Dirijorul intră în clasă și își dresă glasul.

– Avem o mică urgență. Sau, ca să fiu sincer, o mare urgență. După cum unii dintre voi știți deja, s-a petrecut un accident foarte ciudat în timp ce fanfara noastră exersa azi-dimineață, în centrul orașului. Ceva foarte greu și foarte tare, și foarte neașteptat a căzut din cer și i-a lovit pe doi dintre muzicieni fix în cap. Ei sunt acum în spital, cu ușoare contuzii. Cei doi elevi sunt Truls și Trym Trane.

În clasă se auzi un murmur. Și un număr de urale aproape insesizabile. Domnul Madsen își dresă din nou vocea.

– Iar acum problema este că ei doi nu vor putea să cânte cu noi, la parada de mâine, cu ocazia Zilei Independenței. Cu alte cuvinte, caut pe cineva care să îi poată înlocui imediat. Cineva care să știe să cânte... la trompetă.

Lisa se uită la Nilly, care stătea încremenit, cu gura căscată, holbându-se la domnul Madsen.

Domnul Madsen se foia și nu părea că se simte tocmai în largul lui, dar apoi continuă:

– Și, dacă nu mă înșel, în această clasă este o persoană care cântă... la trompetă. Un băiat... cu o ureche perfectă. Un băiat pe nume... Nilly.

Toată lumea se întoarse și se uită la băiețelul cu păr roșu, care acum își studia distrat unghiile.

– Nilly? întrebă domnișoara Strobe.

– Da, domnișoară Strobe?

– Nu ești deosebit de încântat? Vei cânta cu domnul Madsen în fanfara școlii Dølgen, în cadrul paradei de 17 Mai!

Nilly închise un ochi și se uită distrat în depărtare.

– 17 Mai, 17 Mai, data asta sună familiar... oh, da, acum îmi amintesc! Nu e cumva Ziua Independenței Norvegiei? Pentru că deja am foarte multe planuri pentru Ziua

Independenței. Aveam de gând să beau niște lichior tradițional de ouă. Apoi, mai sunt și niște curse cu saci la care m-am înscris. Și apoi, bineînțeles, trebuie să îmi apăr titlul de campion al cursei cu ouă din orașul ouălor.

Copiii începură să râdă, dar pocnetul foarte puternic al unei palme trântite pe catedră îi făcu să tacă imediat. În afară de Nilly, bineînțeles.

– Pe scurt, zise el, s-ar putea să fie foarte dificil să găsesc timp pentru a cânta la trompetă fix în acea zi.

Domnul Madsen se strâmbă și mârâi disperat.

– Doar dacă... rosti Nilly.

– Da? se luminează la față domnul Madsen. Da, spune-mi!

– Doar dacă nu sunt rugat foarte frumos, bineînțeles...

– Da, da, te rog foarte frumos! strigă domnul Madsen.

– Sau, chiar mai bine, doar dacă sunt implorat.

– Te implor, te implor! strigă domnul Madsen.

– În genunchi? întrebă Nilly.

Și domnul Madsen îngenunche și îl imploră în vreme ce ochelarii domnișoarei Strobe îi alunecară până la capătul nasului.

– Bine atunci! acceptă Nilly sărind pe bancă. Voi cânta. Doar să vă asigurați că aveți pentru mine o uniformă suficient de mică.

Și atunci toți copiii bătură din palme. La fel făcu și domnul Madsen. Și, cu toate că nu prea îți puteai da seama, până și domnișoara Strobe se bucură puțin, în sinea ei. Și, în timp ce toată lumea aplauda, Lisa îi șopti câteva cuvinte lui Nilly. Atunci, Nilly vârî două degete în gură și fluieră atât de tare, încât gaura cheii din ușă scârțâi și deodată se făcu din nou liniște.

– Și acum un mesaj pentru toți copiii! strigă Nilly. În această după-amiază, vom vinde pudră pentru părțuri în curtea Lisei. Nu-i așa, Lisa?

– Da, spuse Lisa sărind și ea pe bancă. Și vom scădea prețul la 50 de bani de vreme ce... ei bine, fiindcă este mai ieftin.

– Nu-i așa că e isteată? zâmbi Nilly.

Și atunci copiii începură să aplaude din nou și, deoarece clopoțelul sună chiar în acel moment, Lisa și Nilly fură scoși din clasă pe brațe. Domnișoara Strobe și domnul Madsen rămaseră singuri în clasă, dând din cap și râzând.

– Aștia doi s-au găsit, nu-i așa? spuse domnul Madsen.

– Cu siguranță, zise domnișoara Strobe. Dar e ceva ce mă tot întreb.

– Da?

– Ce i-a lovit pe Truls și Trym?

– Asta e partea cea mai misterioasă a întregii povești, zise domnul Madsen. Fie că vă vine sau nu să credeți, a fost chiar un capac de canal.

Capitolul 20

CONFESIUNEA

Se lăsă seara și peste o singură noapte urma să fie 17 Mai, Ziua Independenței Norvegiei, când toți copiii și adulții își puneau costumele tradiționale și mergeau la parade până făceau bășici și picioarele li se umflau atât de mult, încât nu mai puteau să-și dea jos pantofii. Strigau „URA!” până răgușeau atât de tare, încât nici nu mai puteau să se plângă după ce se îndopaseră cu hotdogi și înghețată și își simțeau stomacurile ca și când ar fi fost pline cu sârmă ghimpată. Cu alte cuvinte, era seara dinaintea zilei pe care toți copiii și adulții abia o așteptau.

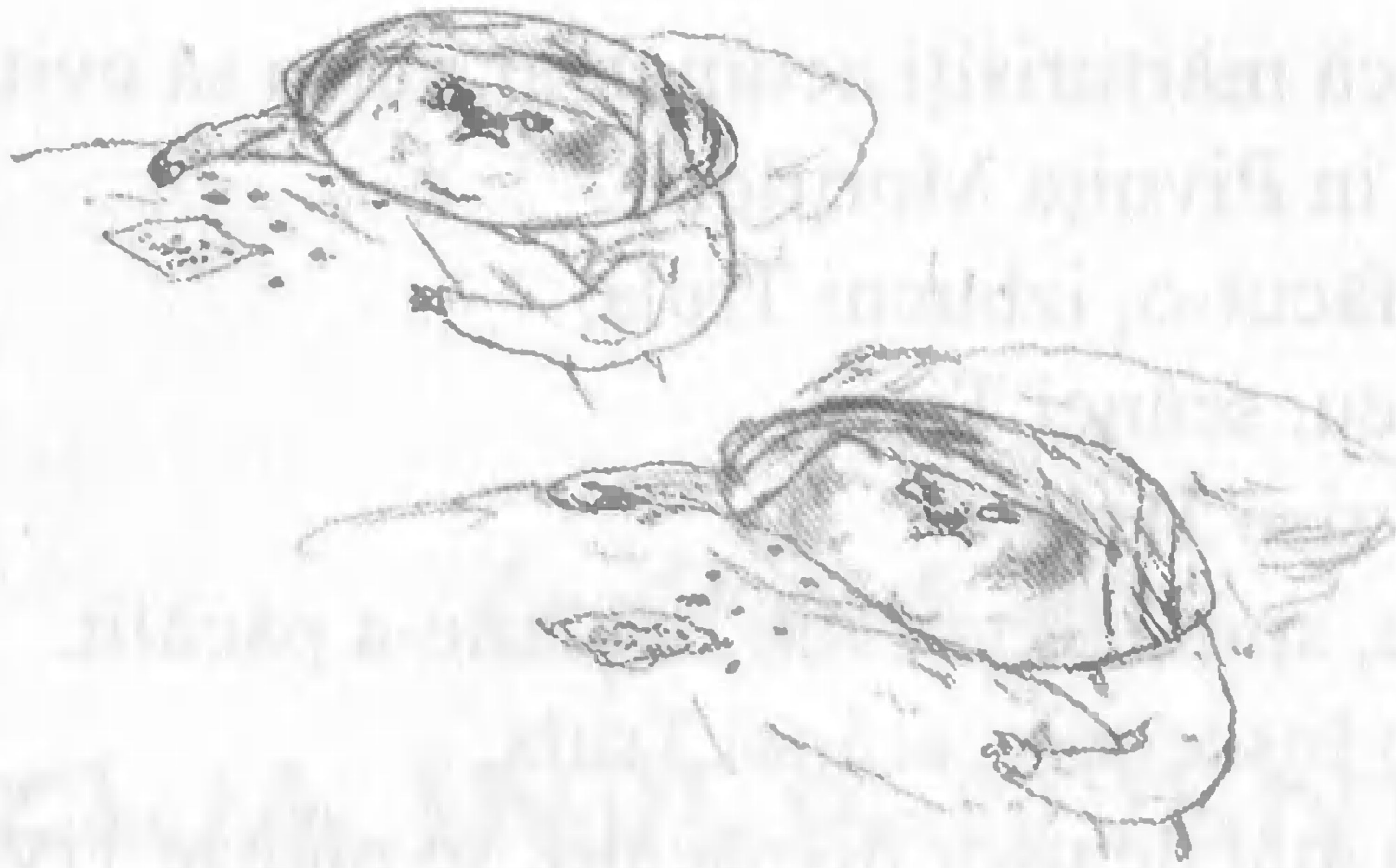
Și, în această seară, Truls se trezi și descoperi că stătea întins pe un pat de spital. Se uită în jurul lui și descoperi că Trym stătea treaz, întins în patul de lângă el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Truls. De ce ai capul bandajat?

– De la un capac de canal, spuse Trym. Și tu ai un bandaj pe cap.

– Azi, trebuia să vindem pudră pentru părțuri copiilor și să facem o grămadă de bani, zise Truls. Ziua Independenței e mâine!

– Și trebuia, de asemenea, să cântăm la trompetă, spuse Trym dezamăgit.

Chiar atunci, ușa se deschise și intră o asistentă medicală.

– Bună, băieți! zise ea. Sunt aici doi oameni care vor să vă vadă.

– Tati! strigă Truls cu lacrimi în ochi. Era atât de ușurat.

– Și mami! șopti Trym.

– Nu chiar, spuse asistenta medicală dându-se la o parte.

Truls și Trym scânciră în paturile lor. În fața lor stăteau doi bărbați pe care îi mai văzuseră. Aceștia purtau uniforme de polițiști și țineau în brațe câte un borcan care le era, de asemenea, cunoscut.

– Bună seara, băieți! spuse domnul Fu Manchu. Sper că loviturile voastre la cap nu vor fi permanente.

– Și, adăugă domnul Ghidon, că veți mărturisi pe dată că voi sunteți cei care au spart pivnița doctorului Proctor.

– Și că voi ați furat aceste borcane, continuă domnul Ghidon.

– N-am fost eu, izbucni Truls.

– Nici eu, scânci Trym.

– Am primit o informație și le-am găsit în garajul vostru, spuse domnul Ghidon.

– Și am găsit și două perechi de pantofi cu cioburi de sticlă în tălpi. Niște cioburi din fereastra spartă a pivniței. Sunteți vinovați!

– Dar, dacă mărturisiți acum, s-ar putea să evitați un final nefericit în Pivnița Morților.

– Eu am făcut-o, izbucni Truls.

– Ba nu, eu, scânci Trym.

– Și tata, zise Truls.

– Da, tata, spuse Trym. El... el... ne-a păcălit.

– A fost o înscenare, scânci Truls.

– Suntem atât de ușor de păcălit, se plânse Trym.

– Săracii de noi!

– Hmmm, făcu domnul Fu Manchu. Domnul Trane, spuneți. Exact cum am bănuț. Ar trebui să-l dăm în urmărire generală.

– Da, zise domnul Ghidon. Și încă repede. Nici el, nici Hummerul lui îngrozitor nu erau acasă când am verificat.

Domnul Fu Manchu își scoase telefonul mobil și sună la secția de poliție.

– Anunțați prin stație ca toate mașinile de patrulă să oprească orice Hummer negru pe care îl văd. Căutăm un bărbat cu numele Trane. Este foarte periculos. Repet: foarte periculos.

Și așa începu cea mai mare urmărire cu mașini din istoria orașului Oslo. Nu vom intra în detalii, dar mai mult de o sută de mașini de poliție au urmărit Hummerul negru al domnului Trane în timp ce gonea pe străzile orașului, scui-pând mai mult bioxid de carbon decât două locomotive. De fiecare dată când poliția bloca o stradă și toți credeau că l-au prins, domnul Trane apăsa accelerația și spărgea baricadele, trecând în goană pe lângă mașinile de poliție, caii de poliție și polițiști, prin tot centrul orașului Oslo.

Și tot asta făceau când soarele răsări și fu în sfârșit Ziua Independenței.

Capitolul 21

ZIUA INDEPENDENȚEI

Pentru ultima dată în această poveste, soarele se ridică pe un cer fără nori. Soarele străluci ceva vreme deasupra Japoniei, Rusiei și Suediei, răsări și în orașul Oslo – micuța capitală a unei țări foarte mici, numită Norvegia. Soarele nu zăbovi prea mult până să-și trimită razele și deasupra Fortăreței Akershus și a unui micuț palat galben care nu era altceva decât lăcașul unui rege. În acest palat locuia regele micuței țări. Regele era nerăbdător să-i salute pe copiii de la paradă, în timp ce aceasta trecea prin fața lui, și să asculte Marele și Aproape Faimosul Salut Regal dat în cinstea lui. Soarele strălucea și pe tunurile vechi, ațintite spre largul mării, peste fiordul Oslo, și pe toate ușile din calea sa. Strălucea chiar și pe ușa care ducea spre cea mai temută închisoare a orașului, Pivnița Morților, unde erau întemnițați doar cei mai periculoși și îngrozitori criminali.

Chiar atunci, ușa Pivniței Morților se deschise și ieși doctorul Proctor, care își miji ochii din cauza luminii. Era urmat de doi dintre gardienii închisorii.

– Hip-hip, ura! strigară Nilly și Lisa, care îl așteptau și începură să ȝopăie și să fluture stegulețele pe care le aveau în mână.

– Libertate, soare, Ziua Independenței și asistenței mei, spuse doctorul râzând și îmbrățișându-i. Se poate oare ca această zi să fie mai frumoasă de-atât?

– Pentru unii dintre noi, da, mormăi comandantul, care stătea la câțiva pași în spatele Lisei și al lui Nilly, bătându-se.

– Dar nu mi-a spus nimeni de ce am fost eliberat, zise profesorul după ce îi lăsă jos pe Nilly și pe Lisa.

– Truls și Trym au mărturisit totul, spuse Lisa. Cum l-au obligat pe Nilly să le dea pudra pentru pârțonauți în acea zi.

– Și că dumneavoastră nu le-ați vândut niciodată pudră pentru pârțonauți copiilor, zise Nilly.

– Așa că poliția îl va aresta pe domnul Trane în curând, spuse Lisa. Pentru furtul pudrei și încercarea de a o vinde ca fiind a lui. Trebuie doar să se termine urmărirea prin oraș.

– Slavă Domnului! rosti profesorul. Atunci, toate problemele noastre sunt rezolvate!

– Nu chiar toate, spuse Lisa, arătând spre comandant. Tată?

– Desigur, desigur, mormăi comandantul apropiindu-se. Părea stânjenit și poate de aceea vorbi puțin mai tare și pe un ton mai agresiv decât era necesar: Mda, ei bine, ne pare foarte rău pentru această arestare idioată, doctore Proctor. Nu se va mai întâmpla niciodată. Decât dacă faceți ceva ilegal, bineînțeles. Ca, de exemplu, să înfundați cu

banane țevile de eșapament ale mașinilor. Sau să-i aruncați pe copii până în vârful catargelor pentru steaguri. Sau...

– Tată, treci la subiect, spuse brusc Lisa.

– Desigur, desigur, la subiect, mormăi comandantul, gâtul înroșindu-i-se puțin. După cum puteți vedea, avem acolo niște vechi tunuri. Și, după cum puteți vedea, nu avem deloc praf de pușcă special de la Shanghai, care ne trebuie pentru Marele și Aproape Faimosul Salut Regal, care se presupune că ar fi dat cu ajutorul acestor tunuri, în cursul zilei de azi. Nu s-a mai întâmplat niciodată în epoca modernă să nu avem un salut regal și acum ne e frică să nu rădă toată lumea de noi. Eh sau cel puțin toată Europa de Nord... poate cu excepția Finlandei... și a... și a...

– Tată!

– Desigur, desigur. Întrebarea este...

– Întrebarea este, îl întrerupse doctorul Proctor, dacă vă pot ajuta în privința salutului regal. Și răspunsul, dragul meu comandant și vecin, este: *DA!*

Și astfel începură aplauzele. Dar Lisa și Nilly nu putură aplauda foarte mult, pentru că trebuiau să meargă să cânte cu fanfara școlii Dølgén la parada de Ziua Independenței.

Fanfara școlii Dølgén mărșălui și cântă cum nu o mai făcuse niciodată. Copiii nimeriră o grămadă de note și nu mai fuseseră niciodată atât de aproape de a cânta sincronizat. Și Nikolai Amadeus Madsen conduse fanfara, cu ochelarii lui de aviator, și zâmbi larg visând la competiția fanfarelor din acea vară, de la Eidsvoll.

Lisa cânta la clarinet și, din când în când, se uita la Nilly, care practic trebuia să alerge ca să țină pasul cu toată lumea. Dar cânta uimitor de bine cu degetele dansând pe clape și ochii citind în viteză partitura.

Fanfara ajunse pe strada Sverdrup, și Nilly era atât de concentrat, încât nu auzi sire-

nele mașinilor de poliție

care se apropiau și

nu văzu nici

Hummerul mare

și fioros luând curba cu scârțâit de roți și oprin-

du-se brusc când văzu că

drumul era blocat de ce-

va peste care nu puteai

să treci pur și simplu sau să împingi din cale: o întreagă paradă de Ziua Independenței venind spre el.

Iar zgomotul pe care îl făcea fanfara școlii îți zbârlea părul, pentru că semăna cu sunetul unei explozii, a prăbușirii unui avion și a unei avalanșe în același timp.

Iar în urma Hummerului cam 100 de mașini de poliție veniră din curbă cu lumini albastre și sirene.

Un bărbat sări din Hummer.

Lisa se opri din cântat.

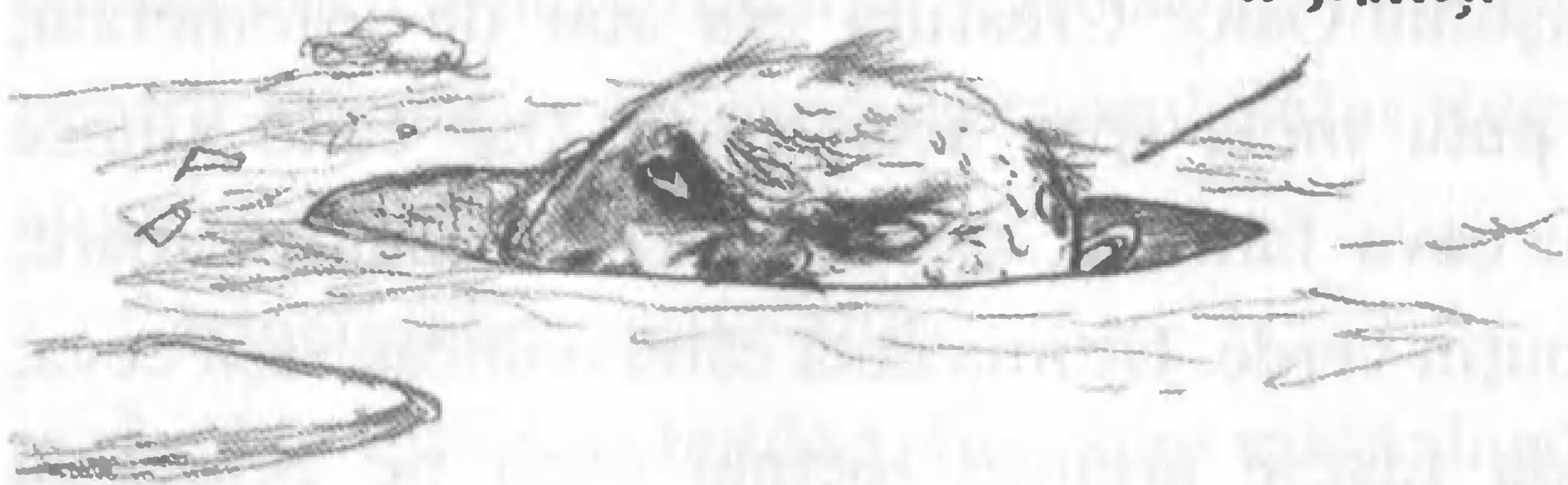
– Dar ăla nu e?... spuse ea. Este! E domnul Trane.

Nilly se opri și el din cântat și privi.

Domnul Trane stătea în mijlocul străzii, uitându-se disperat în jur.

N-o să mă prindeți nîcîodată,
idiotilor, polițiști inutili
ce sunteți!

Nu avea unde să se ascundă.

Acesta părea să fie sfârșitul urmăririi.

— Ha! strigă domnul Trane. N-o să mă prindeți nîcîodată, idiotilor, polițiști inutili ce sunteți!

Apoi, săltă capacul de canal de lângă el și sări în gaură.

— Hei! spuse Lisa.

Polițiștii fugiră într-acolo, se zgâiră în gaură, se scărpinară în cap și discutară situația. Nilly și Lisa prinseră câteva frânturi de conversație.

— Sunt îmbrăcat cu uniforma specială pentru Ziua Independenței și nu vreau să mă bag în canal și să mă murdăresc.

— Eu am astm, mirosul de excremente pur și simplu nu-mi face bine.

— Iar eu m-am înscris într-o cursă cu saci.

Așa că puseră capacul la locul lui, verificară să fie etanș, anulară urmărirea și făcură semn paradei să meargă mai departe.

Anna Conda stătea în canal ascultându-și stomacul ghiorțăind de foame. Auzi zgomotul unei fanfare și simți mirosul de hotdog fiert de deasupra, din stradă. Și apoi,

dintr-odată, auzi un pleoscăit colosal în sistemul de canalizare al oraşului Oslo. Creatura era atât de înfometată, încât abia putu înota spre acel sunet. Dar când ajunse acolo, văzu ceva familiar. O mâncare cu două picioare, strălucind puțin verde. Ultima dată când mâncase așa ceva, Anna Conda fusese aruncat tocmai până pe peninsula Nesodden. Dar nu acesta fu singurul lucru pe care îl recunoscu. Mai era ceva cu această mâncare cu două picioare, ceva familiar, din vremea în care creatura era o mică anaconda într-o cușcă din Hovseter. Era o oarecare asemănare între acest bărbat gras, cărnos, ca un cârnat, și acel băiețel gras, care obișnuia să-l lovească, printre gratii, cu bețe. Da, asta era! Și acum Anna Conda putu vedea că și bărbatul îl observase și recunoașterea era reciprocă. Și mai observă că bărbatul deschise gura ca să ție. Gura lui era deschisă larg. Era o gură mare. Dar, bineînțeles, nu se putea compara cu gura Anna Condei.

– Uau, ăsta chiar a fost bun! strigă Nilly în timp ce mesteca.

Ținea în mână un hotdog fierbinte.

– Foarte bun! spuse Lisa mușcând din hotdogul ei.

Stăteau pe promenada Fortăreței Akershus, privind șapte gardieni curajoși care se plimbau nervoși prin fața mesei la care doctorul Proctor stătea cu un borcan plin cu pudra pentru părți perfect normală a doctorului Proctor. Cei șapte se oferiseră voluntari pentru această misiune onorabilă.

– Asistent Nilly! strigă doctorul Proctor uitându-se la ceasul din Turnul Primăriei, care se apropia de momentul pentru Marele și Aproape Faimosul Salut Regal. Mă poți ajuta să dozez porțiile?

– Bineînțeles, spuse Nilly.

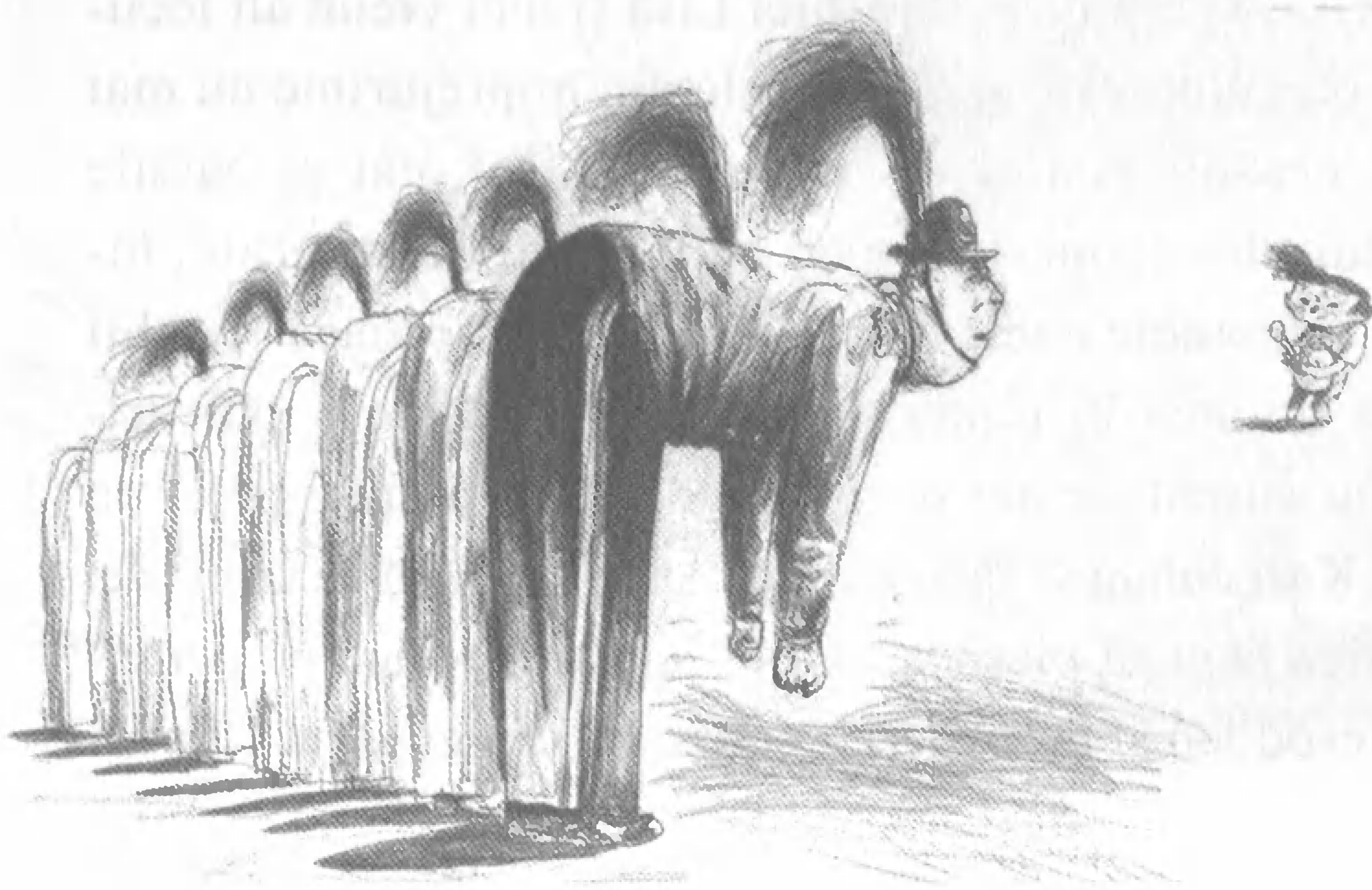
Înghiți restul de hotdog, fugi spre masă, înșfăcă lingura de lemn care era acolo și o înfipse în borcan.

– Eu sunt Nilly, le zise el gardienilor. Ce-aveți de spus în privința asta?

Unul dintre gardieni începu să se legene înainte și-napoi, cântând „Silly Nilly“. Alți doi gardieni i se alăturară rapid.

– Închideți gura! rosti Nilly uitându-se la ceas. Sau, mai degrabă, deschideți gura. Și aplecați-vă. Repede, mai avem doar câteva secunde.

– E periculos? întrebă nervos unul dintre gardieni deschizând gura.

– Da, spuse Nilly și băgă o lingură plină cu pudră în gura gardianului. Dar are aromă de pere. Nouă... opt...

– Mulțumesc, asistentule, zise profesorul aranjându-și ochelarii de motociclist. Dragii mei gardieni, vă rog, ocupați-vă pozițiile. Gardienii, care nu erau obișnuiți să asculte ordine care includeau cuvinte ca „dragi” și „vă rog”, se uită confuzi unul la celălalt.

– Simt un mic gâdilă în stomac, spuse unul dintre ei.

– Ascultați aici! țipă băiețelul roșcat. Așezați-vă cu fundurile în aceeași direcție cu tunurile. Acum! Și aplecați-vă!

Acesta era un limbaj pe care gardienii îl pricepură și executară ordinul imediat. Chiar atunci, ceasul din Turnul Primăriei începu să bată de douăsprezece ori.

Era o imagine atât de amuzantă, încât Lisa râse în hohote. Șapte gardieni aplecați în față, cu popourile îndreptate peste zidul fortăreței, spre fiordul Oslo, în vreme ce ceasul Primăriei bătea.

Dar, după a treia bătaie, nici Lisa și nici vreun alt locuitor al orașului Oslo și din zonele din împrejurime nu mai auziră ceasul. Pentru că atât râsul Lisei, cât și bătăile ceasului fură acoperite de un bubuit atât de puternic, încât pe timpanele oamenilor se formă promoroacă și ochii le fură împinși în fundul capetelor. Al doilea bubuit trimise un curent de aer de pe strada Rosenkrantz până pe strada Karl Johan și făcu ca toate steagurile să stea drepte. Al treilea făcu să plesnească trei ferestre tocmai pe peninsula Nesodden și făcu merii cei bătrâni din grădina Ullevål să înmugurească de frică. Al patrulea o făcu pe o fetiță

din Sarpsborg, pe care Lisa o cunoștea, să se uite spre cerul fără nori și să se întrebe dacă nu cumva se apropia o furtună. Al cincilea bubuit nu fu atât de puternic, sună doar ca un pârț și îi făcu pe locuitorii orașului Oslo să se uite mirați unul la celălalt. Dar al șaselea făcu un vas de croazieră din mijlocul fiordului, care mergea spre Danemarca, să se cutremure, iar un stol de rândunici care se îndrepta spre Norvegia se răzgândi și decise să zboare înapoi spre Africa. Sunetul se propagă tocmai până în Piața Trafalgar din Londra, unde îndoii jetul de apă al fântânii, astfel încât toți turiștii care stăteau în jurul ei fură udați, iar copiii se amuzară copios.

Când, în sfârșit, se auzi al șaptelea bubuit, regele dădu din cap mulțumit în castelul lui, considerând că nu mai auzise niciodată o salvă așa de frumoasă. Și, înainte ca ultimul ecou să pălească, aghiotantul regelui îl sună pe comandantul Fortăreței Akershus ca să îi spună că regele le oferea lui și tunarilor Medalia Regală pentru Merite, promovarea la tunar de onoare, precum și o viață lungă și fericită.

– Chiar ne poate oferi o viață lungă? întrebă sceptic comandantul.

– El e regele, zise aghiotantul și închise telefonul ofensat.

Comandantul ieși din nou pe promenadă, unde șapte gardieni cu tururile pantalonilor rupte, doi polițiști cu ochii în lacrimi de răs și Lisa, și Nilly, și profesorul încă dansau de bucurie.

Capitolul 22

ULTIMUL CAPITOL

Fusese o zi a independenței luuungă. Și încă nu se terminase.

Soarele după-amiezii strălucea leneș deasupra părului din grădina doctorului Proctor, iar Lisa și Nilly stăteau sub el, fiecare în scaunul lui, mângâindu-și burțile. Împreună cu profesorul înfulecaseră un jeleu de doi metri și jumătate, iar acum aveau burțile atât de pline, încât profesorul intra în casă pentru a se odihni puțin.

– Te-ai descurcat minunat astăzi, spuse Lisa.

– Nici tu nu te-ai descurcat tocmai rău, aprobă Nilly. Dar toate s-au întâmplat datorită ție.

– Zici? zâmbi Lisa închizându-și ochii sub razele de soare care se strecurau printre frunze.

– Da, spuse Nilly. Ești cea mai deșteaptă fată pe care o cunosc. Și, mai important, ești cea...

Se făcu liniște, iar Lisa deschise ochii și fu surprinsă să vadă că fața lui Nilly se înroșise de-a dreptul. Ea crezu că probabil îi rămăsese ceva în gât, deoarece el trebui să-și dreagă vocea de trei ori înainte să continue timid:

– Ești cea mai bună prietenă din lume.

– Mulțumesc, rosti Lisa simțind cum întreg corpul i se încălzește. Și tu la fel.

Și nici unul dintre ei nu știu ce să mai spună când, numai bine, se auzi un bubuit. Un bubuit final în această luuungă Zi a Independenței, și se întoarseră amândoi spre pivnița doctorului Proctor. Pentru că nu fusese sunetul pe care îl făcea pudra normală pentru părțuri a doctorului Proctor.

– Oh, nu, spuse Lisa disperată.

– Nu pudra pentru părtonauți... zise Nilly.

– Nu, spuse doctorul Proctor ivindu-se în tocul ușii pivniței. Fața lui era neagră de la praf și ulei. Doar eșapamentul defect al unei motociclete care nu a mai fost pornită de 12 ani. Avea nevoie doar de puțin ulei ca să funcționeze... sau ceva asemănător.

Acestea fiind zise, profesorul Proctor scoase motocicleta cu ataș din pivniță, prin iarba înaltă, oprindu-se în fața lor. În ataș era o veche valiză de piele maro.

Nilly și Lisa se ridicară în picioare.

– Unde plecați? întrebă Nilly.

– Unde crezi că plec, asistentul meu părtonaut? întrebă profesorul de sub casca de hochei și ochelarii de motociclist.

– Plecați la Paris, spuse Lisa. Mergeți să încercați s-o găsiți pe Juliette Margarine.

– Urați-mi succes, zise doctorul Proctor. Și încuiați pivnița, și supravegheați-mi casa până mă întorc.

– Succes! spuse Nilly.

Merseră în fața motocicletei și deschiseră poarta.

Profesorul porni motorul și mârâi satisfăcut.

– Și, dacă treceți prin Sarpsborg... zise Lisa.

— Da?

— Atunci, puteți să o salutați pe a doua cea mai bună prietenă a mea.

Și ultimele raze de soare străluciră peste părul din grădină, pe părul roșu al lui Nilly, pe zâmbetul Lisei și poate pe o mică lacrimă, în vreme ce motocicletă cu ataș a doctorului Proctor se îndepărta pe Bulevardul Tunului.

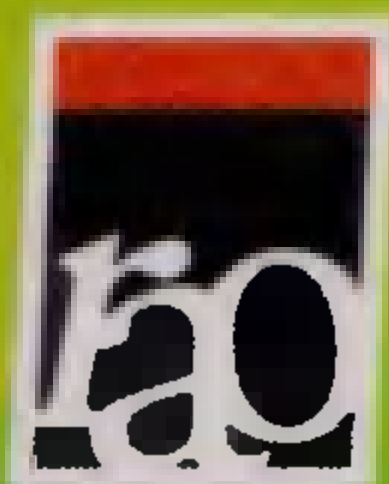

Doctorul Proctor este un profesor nebun. Mă rog, aproape. De fapt este un inventator bătrâior care tot își mai așteaptă marea șansă. Și se pare că visul său este pe cale să se îndeplinească, deoarece lucrează împreună cu vecina sa Lisa și ciudatul ei prieten Nilly la cea mai puternică pulbere pentru pârturi din lume. Dar, din umbră îi pândesc gemenii lipsiți de scrupule Truls și Trym Thrane. Drama care ia naștere pe Bulevardul Cannon va avea repercursiuni care se vor întinde dincolo de orice imaginație, incluzând o urmărire prin sistemul de canalizare din Oslo, anaconde și NASA.

Cea mai bine vândută carte pentru copii în Norvegia
în 2007 și 2008

*Această carte incredibilă vă va face să râdeți,
să vă pretuiți prietenii și să apreciați fair play-ul.*

JAMES PATTERSON

editura rao

ISBN 978-606-609-256-2

9 786066 092562

www.rao.ro
www.raobooks.com